

Girlne Ya

Bí mật tình yêu phổ Angel 1

Phần II

MỤC LỤC
Contents

(7) **0**
GIẤY THÔNG BÁO NHẬP HỌC
Letter of admission

(15) **0**
QUẢNG THỜI GIAN TỨC ĐẸP
Our fantastic time

(51) **1**
NGÃ TƯ SỐ PHẬN
Crossroad of Destiny

(81) **2**
PHÍA TRƯỚC LÀ
CƯỚC SỐNG MUỐN MÀU
Embrace Sparkle Life

(121) **3**
HÃY XEM CÚ NÉM BA ĐIỂM ĐÁY!
Make a 3-points Shot

(175) **4**
VỊ KHÁCH TỬ TRÊN TRỜI RƠI XUỐNG
Uninvited Nasty Guest

Giấ y thông báo nhập học

Letter of admission

Quãng thời gian tươi đẹp

Our fantastic time

1. Ngã tư số phận

Crossroad of Destiny.

2. Phía trước là cuộc sống muôn màu

Embrace Sparkle Life

3. Hãy xem cú ném ba điểm đây!

Make a 3-points Shot

4. Vị khách từ trên trời rơi xuống

Uninvited Nasty Guest

BÍ MẬT TÌNH YÊU PHỔ ANGEL

Tập 1

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐÔNG

55 Quang Trung, Q. Hai Bà Trưng, Hà Nội

ĐT: (04) 3 943 4730 - 3 942 8632 - Fax: (04) 3 822 9085

Website: www.nxbkimdong.com.vn - Email: kimdong@hn.vnn.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐÔNG TẠI MIỀN TRUNG

102 Ông Ích Khiêm, TP. Đà Nẵng. ĐT: (0511) 3 812 335 - Fax: (0511)

3 812 334

Email: cnkimdongmt@nxbkimdong.com.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐÔNG TẠI TP. HỒ CHÍ MINH

276 Nguyễn Đình Chiểu, Q.3, TP. Hồ Chí Minh.

ĐT: (08) 3 930 3447 - Fax: (08) 3 930 5867

Email: cnkimdong@nxbkimdong.com.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản: PHẠM QUANG VINH

Chịu trách nhiệm bản thảo: NGUYỄN HUY THẮNG

Biên tập: NGUYỄN SÔNG THAO

Trình bày: NGUYỄN KIM DIỆP

Minh họa: THEO NGUYỄN BẢN

Sửa bài: HƯƠNG LAN

In 5.000 bản - Kích 14,5 cm x 20,5 cm - Tại Công ty TNHH In và
DVTM Phú Thịnh

Đăng ký kế hoạch xuất bản số: 04-2012/CXB/121-166/KĐ cấp
ngày 1/12/2011

Quyết định xuất bản số : 381/QĐKĐ kí ngày 23/10/2012
In xong và nộp lưu chiểu tháng 10/2012.

"Tôi luôn nă`m mơ thấ`y mình giang rộng cánh bay về` phía bên kia chân trời."

Câu nói ấy vẫn văng trong lòng bạn bao lâu không rõ.

Trong những đêm dài vô tận, khi bạn lặng thầ`m câ`u nguyện,

Nhưng đáp lại chỉ có ánh mắ`t lạnh như băng cùng những thanh âm của giọt lệ cô đơn...

Thậ`t thề` sao? Kể cả có vậy, bạn vẫn hát thầ`m trong nỗi cô đơn, dù đó chỉ là hi vọng không thể giải thích bằ`ng lời.

Khi sao Bắ`c Cực lên cao, bầ`u trời đêm u uầ`t có vài tia sáng yế`u ớt.

Thề` là bạn giang cánh, kiên quyề`t bay về` phía con đường mà sô` phậ`n đã sắ`p đặt.

Bầ`t chầ`p bao nhiêu gian khổ và vầ`t vả, còn cả nỗi cô đơn và màn đêm dài dẫ`ng dặ`c...

Nhưng... vậy có sao?

Bạn đã biế`t rằ`ng, bầ`u trời sao mà bạn ngược vọng, không có cánh buồ`m trắ`ng nhẹ nhàng.

Nhìn kìa! Một vì sao băng lướt qua bầ`u trời!

Kể cả chỉ là một giây phút huy hoàng, nhưng nó phá vỡ những ngày lặp lại nhàm chán.

Vì sao ấy thực tình khát vọng không tên của mỗi người bằ`ng chính ánh sáng của nó.

*Nàng công chúa ngủ trong tháp ngà, sự tỉnh khỏi cơn mơ đã ãng
đăng*

Bình tĩnh ngồi trên ngai vàng đóng băng nhiều năm,

*Nàng hiểu rằng mình không cần một kỵ sĩ hay một chàng
hoàng tử*

Mà cần một bộ áo giáp bằng sắt và ánh mắt kiên định

Vì thế, hãy bước tiếp đi, đi về phía chân trời mà mình đã chọn

Kể cả khi đôi mắt có bị nhạt nhòa bởi nước mắt của nỗi đau

Nào sợ gì ánh chớp của nỗi sợ hãi xé toang đôi cánh

When you believe, you can achieve

Girlne Ya - Quách Ni, đóa hoa bé nhỏ mọc trên vách đá

**Tác phẩm tiêu biểu: Bí mật tình yêu phôi Angel (Phần 1 và
phần 2); Cô nàng xui xẻo; Phép tặc của quỷ; Chim Sẻ ban
mai**

Lạc Tiểu Liên và nữ sinh thiên tài Thẩm Tuyết Trì bị tai nạn giao thông nên lỡ mất cơ hội sang Mỹ du học. Cả hai cùng đăng kí học ở trường trung học Đức Nhã thuộc Liên minh Tỉnh Hoa. Bị Thẩm Tuyết Trì bày kế chơi xỏ, Lạc Tiểu Liên phải chịu bẽ mặt trong lễ khai giảng. Cô bé quyết tâm đánh bại Thẩm Tuyết Trì và Giang Sóc Lưu - Người được mệnh danh là thiên tài của những thiên tài trong Liên minh Tỉnh Hoa.

YIWANG JIUSHUAI SHIERGONG © Guo Ni & Joustar Culture
Co., Ltd

Vietnam translation copyrights © Kim Dong Publishing House,
Hanoi, 2011

Vietnamese translation rights arranged with Guo Ni & Joustar
Culture Co., Ltd

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa Guo Ni
& Joustar Culture Co., Ltd và Nhà xuất bản Kim Đông, 2011.

Bản quyền tiếng Việt thuộc về Nhà xuất bản Kim Đông, 2012.

Trình bày bìa: **Diep colour**

GIẤY THÔNG BÁO NHẬP HỌC

Letter of admission

Bạn thân mến!

Trường chúng tôi rất vui mừng thông báo với bạn rằng, bảng điểm đính kèm đơn xin học của bạn đã phản ánh rõ ràng về tài năng và khả năng tiềm ẩn phi thường của bạn. Vì vậy từ giờ phút này trở đi, bạn là người may mắn được nhập học tại Liên minh trung học thành phố Tỉnh Hoa, trở thành một trong những thành viên xuất sắc của đại gia đình lớp mười trong Liên minh trung học này.

Liên minh trung học thành phố Tỉnh Hoa (gọi tắt là Liên minh Tỉnh Hoa) được thành lập năm 1988, là nơi địa linh nhân kiệt, quy tụ các nhân tài, tinh hoa của cả nước.

Khi bắt đầu xây dựng, với phương châm giáo dục “Trăm sông đổ về một biển, hòa nhập chứ không hòa tan”, trường trung học Tỉnh Hoa đã đề xuất sát nhập với ba trường nổi tiếng khác đó là trường trung học Đức Nhã, trường trung học Nghiêm Lễ và trường trung học Khâu Lâm, thành Liên minh trung học thành phố Tỉnh Hoa. Ba trường trung học này đã rời khỏi khuôn viên cũ, chuyển tới dưới chân núi Đại Nguyệt, cùng sánh vai với Hiệp hội mười trường trung học đứng đầu thành phố Tỉnh Hoa với đại diện là trường trung học Minh Dương.

Để bạn sớm thích nghi với môi trường giáo dục ở đây, nhà trường dự kiến tổ chức buổi tư vấn thông tin tuyển sinh từ ngày 23 đến 24 tháng Tám. Trong thời gian này, các hướng đạo viên sẽ hướng dẫn bạn tìm hiểu cách thức học tập của trường. Hoan nghênh các bạn tới tham quan.

Chúc các bạn một năm học mới vui vẻ!

Ngày... tháng... năm...

Liên minh trung học
thành phố Tĩnh Hoa

(Đã đóng dấu)

Câu chuyện bắt đầu từ đâu nhỉ?

À! Chúng ta hãy bắt đầu từ một câu chuyện dân gian được lưu truyền ở thành phố Tĩnh Hoa.

Truyền thuyết kể rằng, những năm cuối, triều Nam Tống⁽¹⁾ tổ chức một cuộc thi trong cả nước. Có ba chàng trai tài năng xuất chúng đã bỏ xa những đối thủ khác, được hoàng thượng ca ngợi hết lời. Nhưng điều khiến hoàng thượng đau đầu đầu là ba vị tài tử này ý có tài nên rất kiêu ngạo, đề nghị cho rằng mình xứng đáng được chọn làm tân trạng nguyên, không ai chịu nhường ai. Vậy phải sắp xếp vị trí yết bảng ra sao để cả ba người không bị mất lòng, cùng tận tâm góp sức cho đất nước là vấn đề vô cùng hóc búa. Hoàng thượng đành dán cáo thị khắp cả nước cầu người hiền tài nghĩ cách. Cáo thị ghi rõ, ai có thể sắp xếp Tam khôi⁽²⁾ mà không gây tranh cãi thì hoàng thượng sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho người đó.

Ai ngờ, cáo thị dán nhiều ngày mà chưa ai dám gỡ xuống. Thi thoảng có người tự nhận mình là cao thủ đề nghị “bày binh bố trận”, nhưng đều thất bại ra về.

Cuối cùng, một ngày kia, có lão hòa thượng ăn mặc rách rưới đề nghị gỡ tờ cáo thị. Ông mời ba chàng trai đầu bảng tới Bạch Tháp bày tỏ để thi tài. Cuộc thi diễn ra trong bảy ngày bảy đêm, người bên ngoài không biết bên trong tháp đã xảy ra chuyện gì. Chỉ biết hôm ra khỏi tháp, mọi người đều ngạc nhiên, vì cả ba vị tài tử đều tuân theo sắp xếp bảng vàng của vị sư già nọ. Họ sẽ trung thành và tận tâm với đất nước. Hoàng đế vui mừng, hỏi vị sư già muốn được thưởng gì. Hòa thượng già chỉ xin sửa chữa lại Bạch Tháp để chúng sinh khắp nơi có thể về bái Phật cầu phúc.

Không lâu sau đó, Bạch Tháp được tu sửa khang trang. Không những thế, tân trang nguyên, bản nhẵn, thám hoa đều góp tiền xây một tầng tháp, để báo đáp ân đức vị hòa thượng đã đưa đường chỉ lối giáo hóa họ. Hoàng thượng cũng cảm động trước công đức của vị hòa thượng, liền cho xây thêm hai tầng nữa. Nhờ đó Bạch Tháp đứng đầu trong các bảo tháp về số tầng, và nó được đề ngự bút một cái tên khác là Tháp Sao.

Thời gian thấm thoát trôi qua, vận đổi sao dời.

Bức tường trắng của Tháp Sao qua thời gian mưa nắng dãi dụa đã biến thành màu tro loang lổ, nhưng lại phủ thêm vẻ thâm bí trầm mặc của thời gian.

Chính lúc này, vầng mặt trời đỏ ôi dần lên cao, như trái một tấm lụa đào màu hồng lên bức tường, sau đó dần dà vươn ra khắp không gian. Mái hiên cong cong được ánh sáng buổi sớm mai chiếu lên, trông vừa trang trọng lại duyên dáng. Bức tượng đá cổ xưa ngòai trên mỗi tầng tháp như chăm chú dõi theo, im lặng không nói nửa lời.

Tháp Sao vẫn bình lặng như trước đây, chỉ có vài dải nắng vàng óng nghịch ngợm nhấp nháy trên đỉnh tháp, dường như đang nháy mắt tò mò.

Không biết bao lâu sau, những âm thanh huyền ảo, xuyên qua cánh cửa to chạm trở hình cánh hoa phủ sơn vàng đóng im ỉm, theo con đường thẳng tắp rợp bóng cây ngô đồng vọng về phía Tháp Sao. Những tiếng nói chuyện rì rầm cùng với gió sớm mai như bay tới từng cành cây, ngọn cỏ lặng im xung quanh tháp. Chúng tiếp tục hào hứng nhảy nhót, dường như không thể im lặng thêm được nữa, nhiệt tình chào đón một điều gì đó.

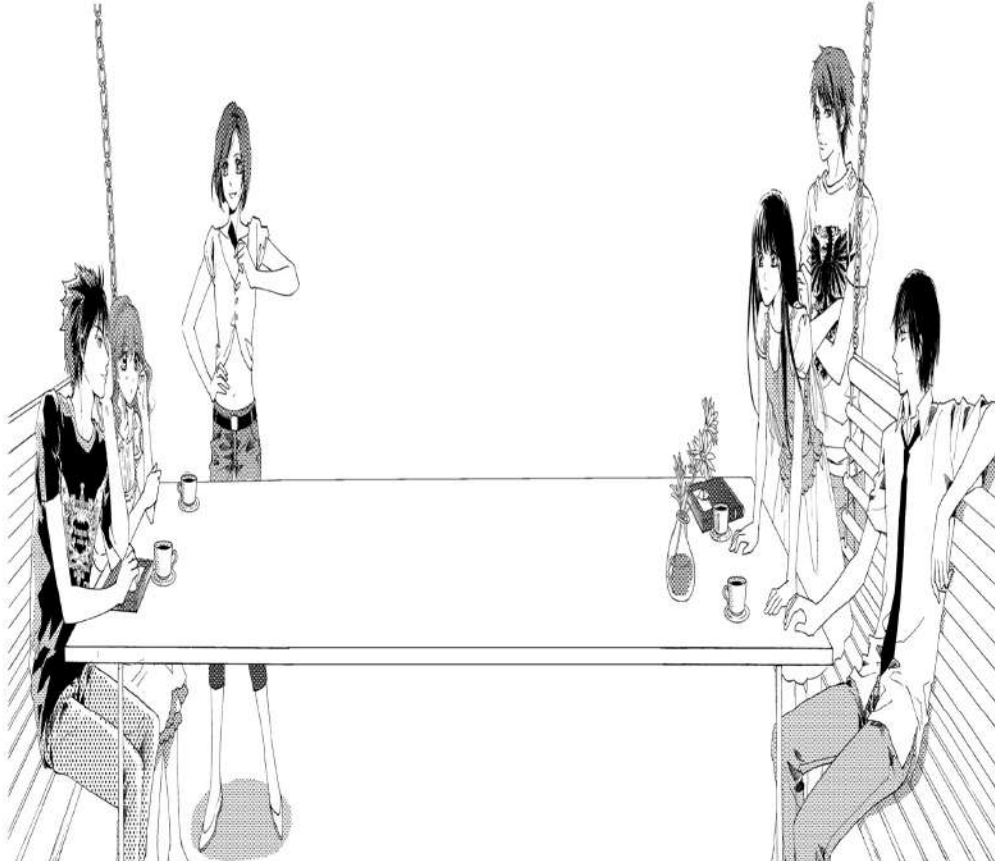
Cuối cùng,

câu chuyện của chúng tôi,

cũng bắt đầu.

"OK, thế thì PK bắt đầu ngay bây giờ."

*"Được... được thôi! Tôi... cũng
tham gia! Còn lâu tôi mới thua
hai người nhè. Đừng mơ tưởng
nổi tôi!"*

“Chị... chị Tô Hựu Tuệ, câu chuyện chị kể có liên quan tới Tháp Sao đúng không ạ?”

Trong đám người ở ã có một nữ sinh mặc bộ váy liền màu xanh lục, mái tóc điệu đà kiểu công chúa, bị đẩy về phía trước. Cô bé rụt rè giơ cánh tay lên, chỉ về phía bảo tháp tứ giác màu tro xanh đứng sừng sững ở giữa quảng trường, rồi tò mò hỏi.

“Đúng thế!” Dẫn theo hàng dài học sinh tham quan, Tô Hựu Tuệ chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay kết hợp với váy gập nếp màu xanh, nhưng trông vẫn nổi bật vô cùng. Hựu Tuệ dừng bước, quay người lại nhìn đám học sinh mới nhập học, mắt ai nấy đều sáng quắc như đèn pha ô tô. Cô đáp lại với giọng dịu dàng, ấm áp: “Tháp Sao đã có hơn bảy trăm năm lịch sử, là một trong những công trình kiến trúc quan trọng và lâu đời của Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa. Các em thử tưởng tượng mà xem, bốn trường trung học trực thuộc Liên minh Tinh Hoa như những chú bướm bay rập rờn xung quanh nhụy hoa là Tháp Sao.”

Nói tới đây, Tô Hựu Tuệ đứng định bước lên hai bước, miệng khẽ nhếch lên, nở nụ cười tuyệt diệu hình bán nguyệt cực đẹp, trông cong cong như mái hiên của Tháp Sao, rồi tiếp tục thuyết trình cặn kẽ:

“Vị trí mà mọi người đang đứng chính là quảng trường Phi Nguyệt, nơi có Tháp Sao. Đây là một trong những nơi công cộng của Liên minh Tinh Hoa. Ai có nhã hứng có thể trèo lên nơi cao nhất của Hồng Lôu rồi nhìn xuống phía dưới. Lúc đó mọi người sẽ thấy, quảng trường trông giống một vầng trăng non mới mọc, xung

quanh trờ`ng đầ`y những bô`n thường xuân, nhìn xa xa giố`ng như một vầ`ng trắng màu đỏ, vì vậy nó mới có tên là Phi Nguyệt.”

“Ôi chà... Hóa ra là vậy, tên quảng trường nghe kêu thiệt, nhưng mà Tháp Sao vẫn nổi tiế`ng hơn.”

“Mà nè, hồ`i nhỏ tở nghe người ta đờ`n, mỗi tâ`ng của Tháp Sao có một vị thầ`n cư ngụ, ai nắ`y đề`u đẹ`p trai, giỏi giang hế`t đó.”

“Í? Sao tở lại nghe nói trong Tháp Sao toàn linh hồ`n ma quỷ kinh dị nhi? Nế`u chưa đượ`c những linh hồ`n này cho phép thì không đượ`c tự ý trèo lên tháp, nế`u không sẽ bị chúng ăn thịt...”

...

“Ha ha ha!” Tô Hựu Tuệ nghe thắ`y mọi người tranh nhau bàn tán xôn xao, cô` bắ`m bụng cười khế` khàng, “Bình thường Tháp Sao là câ`m địa của Liên minh Tinh Hoa, rắ`t ít người ra vào, nên thường có nhiề`u lời đờ`n thổi. Có lẽ mọi người ở đây ai cũng tò mò trong tháp có gì, nhưng tắ`t nhắ`t không nên vào trong. Nế`u bảo vệ tóm đượ`c thì sẽ bị nhà trường kỉ luật đắ`y. Có điề`u mỗi năm đề`u có ngày công tháp, Tháp Sao sẽ phá lệ, mở cửa cho học sinh của bớ`n trường vào.”

“Chị ơi, công tháp là gì thế` ả? Em không hiểu!” Cô bé mái tóc búp bê câ`t tiế`ng háo hức, quên hế`t mọi ngại ngắ`n, tròn xoe đôi mắ`t sáng lắ`p lánh hỏi.

“À, công tháp chính là...”

“Xì, ngay cả công tháp mà cũng không biế`t, thế` mà đòi thi vào Liên minh Tinh Hoa. Chắ`c cô học trường Đức Nhã hay Khâu Lâm hả? Trình độ ẹ` thế` chỉ xứng học hai trường đó thôi.” Trong đám đờ`ng, một nam sinh có bộ tóc càn quắ`y vênh vào hắ`t ngược mặt lên

giời, khinh khỉnh liếc xéo cô bé mái tóc búp bê, bơ cả khuôn mặt như bị co của Tô Hựu Tuệ. Cậu ta hai tay thọc vào túi, tự cao tự đại tiếp lời:

“Công tháp chính là hoạt động truyền thống mà bao học sinh ở Liên minh Tinh Hoa mong đợi. Mỗi năm vào dịp tết Trung Thu, bốn trường của Liên minh lại cử ra những học sinh xuất sắc nhất của mình vào thi đấu trong Tháp Sao. Đây là cuộc thi đấu giàu trí tuệ, đại diện cho sức mạnh và tiếng tăm của trường.”

Cô bé mái tóc búp bê chẳng thêm thêm nửa lời nói của anh chàng đó, mặt hướng về phía Tháp Sao cao vút, mãi nghĩ vẫn vợ đi đâu, rồi miệng lầm nhảm: “Công tháp ư? Chắc giống như truyền thuyết đấu bảy ngày bảy đêm?”

“Ha ha ha ha, học sinh Đức Nhã có khác, đúng là đầu óc có vấn đề!” Cậu nam sinh đầu tỏ vẻ liếc chiếc phù hiệu trường đeo trên ngực cô bé, bữu môi hứ một tiếng, “Nghe mấy đứa học ở trường Tinh Hoa nói, trường Tinh Hoa luôn dẫn đầu. Chỉ trường Nghiêm Lễ mới đáng là đối thủ của Tinh Hoa thôi, còn trường Đức Nhã và Khâu Lâm đều là lũ bỏ đi. Hừ, không biết hiệu trưởng trường Tinh Hoa trước đây nghĩ thế nào mà lại cho hai trường có học sinh yếu kém thế này gia nhập vào Liên minh Tinh Hoa nhỉ? Chỉ tỏ làm vớ vẩn vớ tay.”

Nói đoạn, nam sinh đầu tỏ vẻ đột nhiên khoanh tay trước ngực, cằm vênh lên, mũi hếch ngược lên trời. Bộ dạng đắc ý xen lẫn phẫn khích của cậu ta như loé sáng dưới ánh nắng, chói mắt như đèn điện 1000W.

“Nhưng... lần trước công tháp, anh Hàn Thu Dạ của trường Đức Nhã mới là người đứng đầu, chứ không phải là trường Tinh Hoa...” Một nam sinh khác không chịu kém cạnh, gân cổ lên cãi.

“Cậu thì biết cái quái gì? Ăn may có mỗi một lần mà bày đặt! Dòng tai lên mà nghe cho kĩ nè, sau này trường Đức Nhã chẳng gặp may được nữa đâu.” Nam sinh đầu tổ chim bực dọc nhíu mày, “Hứ! Năm nay có con lóc của trường Tinh Hoa là tôi, cùng với anh Văn Chấn Hải - chủ tịch hội học sinh trường Tinh Hoa... Và lại mức điểm sàn của trường Tinh Hoa năm nay cao nhất, toàn các nhân tài đăng kí nhập học, Tinh Hoa sẽ mạnh chưa từng thấy trong lịch sử cho mà xem. Tụi êch ngò ì đấy giềng kia, chớ ngẩng mắt lên mà xem nhá! Há há há há!”

“...” Nam sinh đầu tổ quạ cười sằng sặc như ma làm rồi tự nói làm nhảm một mình, bao nhiêu học sinh mới vào đồ dô ãn ánh mắt về phía anh chàng. Ngay cả Tô Hựu Tuệ mặc dù đã tu luyện mười chín năm nụ cười dịu dàng vững như tường sắt thành đồ ãng, không thể công phá nổi mà cũng bắ t đầu tức tím mặt.

“Đúng rồi, chị Hựu Tuệ nè!” Nam sinh đầu tổ quạ chẳng thèm mảy may để ý đến ánh mắt toé lửa của các học sinh mới vào, thậm chí hoàn toàn không cảm nhận được ngọn lửa căm hờn đang cháy ngùn ngụt trong tim Tô Hựu Tuệ. Chàng ta đắ c ý liế c nhìn nụ cười ngọt ngào sắ p tắ t ngóm trên môi Tô Hựu Tuệ, rồi tiế p tục nói oang oang: “Nghe nói từ đại học năm thứ nhấ t, chị toàn phải làm hướng đạo viên của trường Đức Nhã. Chịu đựng những hai năm trời rồi, tội chị quá đi mắ t! Hay là chị chuyển sang trường Tinh Hoa đi...”

“Ha ha ha! Cảm ơn cậu đã quan tâm!” Tô Hựu Tuệ mỉm cười làm ngơ, đôi mắ t sáng như sao sa, nhìn về phía nam sinh có vẻ ngoài và tính tình phá cách, “Có điề u... tôi không đồ ãng tình với ý kiế n của cậu.”

“Mặc dù những lần công thắ p trước đây, trường trung học Tinh Hoa luôn dẫn đầu, nhưng điề u này không chứng tỏ ba trường còn

lại yếu kém. Thực ra mỗi trường đều có thế mạnh riêng, chỉ khi đoàn kết lại mới có thể ngang ngửa với Hiệp hội liên minh mười trường trung học, tôi nghĩ bất kì trường nào cũng quan trọng như nhau. Tôi hi vọng tất cả học sinh mới sau khi nhập học, sẽ giống như người một nhà, cùng nhau chung sống những năm tháng trung học vui vẻ và tràn trề nhựa sống.”

Rào rào rào rào!

“Chị Huệ nói hay quá đi!”

“Không hổ danh là hoa khôi của Đại học Tinh Hoa! Đúng là trăm nghe không bằng một thấy.”

“Chị Tô Hựu Huệ tuyệt ghê! Chúng ta phải tiếp tục đoàn kết và cố gắng.”

Tô Hựu Huệ vừa dứt lời, những học sinh ngồi xung quanh vỗ tay như pháo rang.

Gió sớm mai nhảy nhót, vuốt ve nếp váy và những lọn tóc suôn mượt của Tô Hựu Huệ khẽ bay bay. Hựu Huệ khẽ gật đầu, đáp lại những tiếng hoan hô và ủng hộ tưng bừng của mọi người.

“Mọi người còn câu hỏi gì không? Tiếp theo đây tôi sẽ tiếp tục dẫn các bạn tham quan những nơi khác của Liên minh Tinh Hoa.”

“Có! Còn có một câu hỏi quan trọng nữa!” Vừa dứt lời, một cô bé sốt ruột vội vàng giơ tay cao lên, mặt mày đỏ lựng. Cô bé dò hỏi một cách thận trọng: “Chị ơi, em muốn hỏi... bây giờ anh Kim Nguyệt Dạ thế nào rồi? Từ hôm học cấp hai em đã rất hâm mộ anh ấy.”

“Á! Chị ơi, chị ơi!” Nghe thấy câu hỏi của nữ sinh nọ, cô bé tóc ngắn đứng bên cạnh cũng nhảy dựng lên, vẫy tay lia lịa về phía Tô

Hựu Tuệ, “Cho em hỏi câu này hơi vô duyên một chút, anh Vũ còn liên lạc với chị không?”

Hai cô bé thi nhau cướp lời, như kiểu ném lựu đạn vào đám đông. Mọi người lập tức chuyển chủ đề, rôm rả chêm lời.

“Tình cảm giữa chị và anh Kim Nguyệt Dạ, anh Lý Triết Vũ đã chuyển biến thế nào rồi ạ?”

“Chị ơi, chẳng nhẽ chị định coi hai người đó là bạn mãi, để số phận quyết định ai là chàng bạch mã hoàng tử của mình à?”

“Đúng đấy, đúng đấy ạ. Rút cuộc chị chọn ai?”

...

“Đề nghị chị Tô Hựu Tuệ mau trả lời bọn em. Mau trả lời bọn em đi!”

Tô Hựu Tuệ ngược nhìn những ánh mắt sáng như sao đang háo hức chờ đợi, nụ cười bán nguyệt hoàn mỹ trên gương mặt cô bắt đầu méo xẹo, trên trán giọt mồ hôi to đùng như hạt đỗ trượt dài xuống.

Thánh thần ơi, tội trẻ bây giờ sao thẳng như ruột ngựa vậy?

Mặt trời đã leo cao, ánh nắng giữa trưa hè như những mũi tên lửa bắn thẳng xuống mặt đất, không khí nóng hầm hập như cái lò.

Đang là kì nghỉ hè, trước cửa trường Đại học Tinh Hoa không thấy bóng dáng các sinh viên với tinh thần học tập quên mình đâu. Trên con đường bê tông sạch sẽ, không rộng lắm, thường ngày tràn ngập tiếng cười nói, giờ đây trở nên tĩnh lặng đến lạ thường trong ánh nắng như thiêu đốt.

Các tiệm ăn hai bên đường cũng vắng vẻ điều hiu, cửa sập đều đóng hờ một nửa để tránh cái nóng chói chang, gay gắt của trưa hè. Nhìn từ xa giống như đôi mắt đang khép hờ lười nhác, muốn dúi mắt lại ngủ khi khi trước tiết trời oi bức.

Một ngọn gió khẽ thổi lướt qua, âm thanh trong veo của chuông gió hoà lẫn với tiếng cười sáng khoái vọng ra từ tiệm cà phê Joma, như tiếp thêm sức sống cho cả bầu không khí cô tịch, mệt mỏi bao trùm toàn bộ con đường.

Những lúc rảnh rang, các sinh viên trường Đại học Tinh Hoa thường thích tụ tập tán gẫu ở quán cà phê này. Quán Joma không lớn lắm, nhưng cách bài trí khá khác lạ. Các sinh viên nữ mê nhất những chiếc xích đu độc đáo ở đây.

Một vài sinh viên Đại học Tinh Hoa vẫn ở lại trường trong kì nghỉ hè, ngồi rải rác ở các bàn trong quán cà phê. Có điều họ không còn tâm trạng nào thưởng thức những ngụm cà phê ngon lành mà tất cả đều hướng ánh mắt tới một chỗ, sau đó rỉ tai nhau thì thầm.

Tất cả ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về chiếc bàn dành cho sáu người ở sát cửa sổ bên trái. Một sinh viên nam mặc áo sơ mi trắng ngời thẳng lưng, trông rất bảnh trai, đang từ tốn nhâm nhi tách cà phê. Ngồi đối diện là anh chàng nước da rám nắng, mặc áo phông màu đen, trông có vẻ ngang tàng. Hai người còn lại là hai cô gái xinh như từ trong truyện tranh bước ra, đang nói chuyện rôm rả với bạn.

Mặc dù ánh sáng trong tiệm cà phê khá mờ ảo, nhưng góc quán đó lại sáng rực lên nhờ sự có mặt của họ. Dường như mọi ánh sáng đều tập trung hết về phía họ, khiến người khác không rời mắt đi.

“Vũ, cậu làm tôi ganh tị quá. Vào đại học rồi mà vẫn được các bé hâm mộ điên cuồng. Từ sáng tới giờ, bé nào cũng nhìn cậu chăm

chầm như sắp chảy nước miếng đến nơi rồi.” Anh chàng mặc áo phong đen hậm hực chun mũi lại, nhìn khắp lượt các nữ sinh xung quanh đang lăm lét nhìn trộm họ, rồi lái nhai buồm rầu.

“Chứ còn gì nữa.” Cô gái ngồi góc bên trái với mái tóc tém hợp thời trang, mặc áo *T-shirt* tạo hình chú bướm, có vẻ không lấy gì làm lạ, liếc xéo anh chàng mặc áo phong đen, sau đó hậm hực lên tiếng: “Lý Triết Vũ bây giờ là phó chủ tịch hội học sinh trường Đại học Tinh Hoa, là hướng đạo viên của trường trung học Nghiêm Lễ. Ai lại đi so với loại người... *Haizzzzz*, đúng là một người trên trời, một kẻ dưới vực thẳm, khác nhau xa quá đi.”

“Ê, con nhỏ chần lừa kia...” Anh chàng mặc áo phong đen nổi đoá, mặt mày đỏ gay như gà chọi. Nhưng thoắt một cái, chàng ta bỗng đảo mắt, đặc ý khoanh tay trước ngực, cố ý kéo dài giọng, “Bạch Tô Cơ! Cô tự nói mình đó hả? Tô Hựu Tuệ bây giờ là thư kí hội học sinh trường Đại học Tinh Hoa, kiêm hướng đạo viên của trường trung học Đức Nhã, đã thế còn là hoa khôi được mọi người công nhận. Còn cô chỉ là chủ nhiệm câu lạc bộ nhỏ như con kiến kim, chả chút tiếng tăm gì. Người đâu chỉ biết tụt lùi, chẳng thấy tiến bộ gì cả, sống mờ nhạt quá! Khoảng cách giữa cô và Hựu Tuệ như... vạch ba điểm của rỏ bóng, xa lặc cả ra!”

“Ê khi nghe Huyề n, cẩn thận tôi nện đầu cậu sung vù như quả bóng rỏ bây giờ! Cậu si nhục câu lạc bộ thời trang cổ điển của tôi. Rồi sẽ có ngày, Bạch Tô Cơ này trở thành nhà thiết kế thời trang nổi tiếng khắp thế giới.” Bạch Tô Cơ trợn ngược mắt đập bàn quát tháo: “Nói cho mà biết, dù gì tôi cũng hơn cái tên đầu đầu t phải thi lại hơn nửa số môn học.”

“Ừa, thi lại thì đã sao nào? Tôi vẫn còn được hâm mộ chán.” Lăng Thàn Huyề n không mấy may bị kích động, đặc ý uổng một ngum cà phê đá, tiếp tục nhướn mày thách thức Tô Cơ. “Bây giờ tôi là hội

phó câu lạc bộ bóng rổ của trường, các em nữ sinh viết thư tình cho tôi xếp hàng dài dặc. Đâu ai như cô, bao lâu rồi mà chẳng có đột phá gì cả, tiến bộ chỉ là con số không. Hay là cô đã c tội với ai nên bị yểm bùa ế chồng gọng rồi, hô hô hô!”

“Lăng... Thâ... Huyê... Con khi ngô đáng ghét này!”

“Tô Cơ, Tiểu Huyê... Huyê... đừng cãi nhau nữa mà! Tai của Hiểu Ảnh đau lắm...” Cô gái để tóc dài ngang vai, đáng yêu như con búp bê, ngô i giữa Lăng Thâ... Huyê... và Bạch Tô Cơ, á m ức bịt tai lại, miệng phụng phịu.

Cô gái đáng thương hé t quay sang trái, lại quay sang phải, nhìn hai địch thủ như có mô i thù truye...n kiế p, ai náy mặt mũi đê u tím bầm lại như thây ma vừa được móc dưới địa ngục lên, sau đó thở dài ngao ngán: “Lâ...n trước chat với nhau, tụi mình đã hứa không cãi nhau nữa cơ mà.”

“Hiểu Ảnh, bà im đi cho tôi nhờ, ai thềm chat với tên khùng á y chứ?” Bạch Tô Cơ uố ng ực một hơi cô c nước đá như để dập con nóng bùng bùng trong người. Sau đó nhỏ ta khoanh tay trước ngực, hậm hực há t mặt sang một bên.

“Haizz, một năm không gặp mà mọi người vẫn chẳng thay đổi tạo nào... Hiế m hoi lắ m chúng ta mới có giây phút tụ tập đông đủ thế này, hai người làm ơn đình chiế n có được không?” Lý Triế t Vũ chậm rãi đặt tách cà phê lên bàn trái khăn màu xanh phi thúy, mỉm cười rồi trà m ngâm nhìn ba người, “Mùa đông năm ngoái tôi đi thực tập ở Anh nên không về nhà, chẳng biế t trường Minh Dương bây giờ thế nào rồi? Hai thâ y cô hiệu trưởng và chú Nhã Văn vẫn khỏe cả chứ?”

“Ừm, vẫn khỏe cả!”

Nghe thầy Lý Triết Vũ hỏi, cả Bạch Tô Cơ và Lăng Thôn Huyề n đồng thanh đáp lại.

Thầy Lý Triết Vũ bật cười, hai người đó bỗng sững ra, sau đó liếc xéo nhau, rồi như đang nhảy điệu Tango, hai cái đầu đột ngột quay ngoắt sang một bên.

“Đột nghĩ đông vừa rồi tôi về thăm trường Minh Dương một chuyến, sau đó tiện đường rẽ qua Happy House.” Lăng Thôn Huyề n nói đoạn, ngả người về phía sau, dựa lưng vào ghế sofa, cười hóm hờ, “Chú Nhã Văn vẫn như dạo trước. Happy House cũng chẳng có gì thay đổi ngoài việc Dạ không còn làm phục vụ ở đó. Quán bây giờ cũng không còn đông. À, mà nghe chú tôi nói, bây giờ trường Minh Dương lại có hai bộ ba mới, gọi là Tam kiế m khách Minh Dương và Tam công chúa Minh Dương. Hừ, đúng là tụi bả t chúc, làm sao oai như chúng ta năm xưa được?”

“Ha ha ha... Huyề n này, cậu đừng xem thường bọn trẻ. Tôi làm hướng đạo viên cho Liên minh Tinh Hoa, thầy có em học sinh trung học rất xuất sắc đấy, không thể nhìn bả ng nửa con mắ t đâu.”

“Hừ, bọn trẻ con nhãi nhép có gì ghê gớm chứ?” Hai tay Lăng Thôn Huyề n đặt phía sau đầu, miệng dẩu ra khinh thường.

“Đồ đầ u heo, cậu cũng chỉ là đứa trẻ ranh thôi, bày đặt chê bai người khác...” Bạch Tô Cơ bật cười, nguyệt Lăng Thôn Huyề n, rồi hướng mắ t về phía Lý Triết Vũ, “Đúng rồi! Vũ này, sao Dạ và Tuệ vẫn chưa tới nhỉ?”

“Ồ...” Lý Triết Vũ nhắ c cổ tay lên nhìn đồng hồ, “Lúc này vừa mới nhắ n tin cho hai người đó, chắ c là đang trên đường tới thôi, để tôi gọi lại lầ n nữa xem sao...”

Reng reng reng reng reng!

Trên chuyến xe buýt từ Liên minh trung học thành phố Tỉnh Hoa tới Đại học Tỉnh Hoa, hành khách ngồi lác đác, ai cũng gật gù buồn ngủ.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại di động reo inh ỏi, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng. Ở ghế sát cửa sổ bên tay phải, một cô gái tóc dài ngang eo, đẹp như trong tranh, hoảng hốt rút vội di động ra khỏi ba lô, khẽ nhấm phím nghe.

“A lô, Vũ hả?... À, tôi đang trên xe buýt. Sáng hôm nay có một thằng nhóc cứ thắc mắc này nọ mãi làm nhỡ mất thời gian, chắc khoảng mười lăm phút nữa là tới nơi thôi... Ừm... không sao, thế Tô Cơ đã đến chưa?... Biết rồi, tôi sẽ cẩn thận... Ừ, lát nữa gặp nhé!”

Tít!

Cô gái mỉm cười ngắt điện thoại, rồi thừ người ra nhớ lại đoạn đời thoại vừa rồi với cảm giác ngọt ngào lan tỏa. Cô đưa mắt nhìn chiếc di động, lấy tay xoa nhẹ lên nó, một lát sau mới cất vào ba lô. Cô gái quay đầu ra phía cửa, nụ cười hồn nhiên như cánh hoa mùa xuân hé nở trông thật tươi tắn và rạng rỡ, đôi mắt như hai viên trân châu, trong như nước hồ thu, đầy vẻ háo hức cùng mong chờ.

Tách!

Trong quán cà phê Joma, Lý Triết Vũ gập di động lại, nhẹ nhàng đặt lên bàn.

“Hựu Tuệ đang trên xe buýt, còn Dạ cũng đang ở gần đây, chắc chỉ chút nữa là họ đến thôi.”

“Vũ này!” Lăng Thôn Huyền vừa nói, vừa chỉnh lại tư thế ngồi, sau đó nhìn Lý Triết Vũ, “Dạ đạo này thế nào? Sức khỏe của cậu ấy có tốt hơn không?”

“Yên tâm, cậu ấy khỏe mà.” Lý Triết Vũ mỉm cười, khẽ gật đầu, “Dạ bây giờ là hướng đạo viên của trường trung học Tinh Hoa kiêm hội trưởng hội học sinh trường Đại học Tinh Hoa. Năm ngoái, cậu ấy đã tìm được bố rồi, tôi còn gặp em trai cùng cha khác mẹ của cậu ấy là Kim Ánh Minh. Hai anh em họ rất quý nhau. Kể ra thì dài dòng lắm, sau này có thời gian sẽ nói cho cậu nghe... Còn vết thương của cậu ấy...”

Brùm brùm brùm!

Ở ngã tư cách trạm xe buýt không xa, chiếc xe buýt chở đầy người giống như cái bánh bao bị hấp nóng, đang di chuyển nặng nề.

Tô Hựu Tuệ đứng trên đường dành cho người đi bộ, ngón đờng hồ trên tay liên tục, rồi ngược đầu lên nhìn đèn tín hiệu giao thông. Phù! Chỉ chờ có hai mươi giây mà tưởng như dài những hai mươi năm. Hựu Tuệ thở dài thườn thọt.

“Hi, xin chào em gái xinh đẹp, em có thể chỉ cho tôi đường tới trường Đại học Tinh Hoa không?”

Đột nhiên, giọng nói của một tên con trai vang lên sau lưng Tô Hựu Tuệ.

Tô Hựu Tuệ lạng người đi, quay đầu lại theo phản xạ, chỉ thấy một chàng trai mặc áo *T-shirt* màu trắng, quần bò mài, đầu đội sùm sụp mũ lưỡi trai, đứng lù lù ngay sau lưng mình từ lúc nào.

Thầy Tô Hựu Tuệ quay đầu lại, chàng trai giơ ngón tay ra hiệu tay hình chữ V, rồi ngược đầu lên cười gian xảo. Dưới chiếc mũ lưỡi trai là một khuôn mặt đẹp như thiên sứ làm sáng bừng cả bầu trời.

“Kim... Kim...”

Tô Hựu Tuệ ngạc nhiên tròn xoe mắt, miệng không thốt nên lời. Một lúc lâu sau, cô mới lấy lại bình tĩnh. Ban nãy mặt cô đỏ gay như quả gấc, bây giờ chỉ còn hơi hồng hồng. Cô nhìn kỹ chàng trai kia một lần nữa, bất giác đặt tay lên ngực cho tim khỏi đập nhanh. Tô Hựu Tuệ trấn tĩnh lại rất nhanh, lông mày hơi nhíu lên, sau đó quay ngoắt đầu đi.

“Hừ! Cậu là ai? Tôi đâu có quen cậu?”

“Ừ? Bé Hựu Tuệ không quen tôi thật à?” Chàng trai đội mũ lưỡi trai tỏ vẻ thất vọng, trề dài môi ra, hơi ngược đầu lên nhìn trời, sau đó một tay mân mê vuốt vuốt cằm, “Nhưng bé Hựu Tuệ này, tôi lại biết rõ bé từ chân tơ đến kẽ tóc đấy! Những kì tích từ trung học lên tới đại học của bé, tôi thuộc lòng như cháo cháo. Ví dụ như vụ bé ăn bánh hamburger mà mặt mũi tèm lem, lộ cả răng sâu, tôi còn chụp được hình đây nè. Hồi lớp mười, trong đại hội thể dục thể thao, bé uống cả một ấm nước pha thuốc xổ, kết quả là bị đau bụng tiêu chảy cấp, nhưng khổ nỗi nhà vệ sinh lại đóng cửa sửa chữa, còn nữa...”

“Á! Im ngay! Kim Nguyệt Dạ! Đờ trờ trên!” Nghe Kim Nguyệt Dạ kể vanh vách, mọi người xung quanh cười nồ ruột, khuôn mặt Tô Hựu Tuệ tím ngắt lại. Cô tức tối quay người lại, nhìn chằm chằm tên Kim Nguyệt Dạ với ánh mắt hình viên đạn, trên đầu nộ khí xông thiên như cái ống khói nhà bếp.

“Hơ, bé Hựu Tuệ hồ i phục trí nhớ nhanh thế!” Kim Nguyệt Dạ đang thao thao bất tuyệt bỗng cúi đầu xuống, dí mặt lại gần Tô Hựu Tuệ, nở nụ cười ma mãnh, “Chúng ta đã nửa năm không gặp, sao bé lạnh nhạt vô tình thế? Người đâu đã man thật!”

“Hừ, đây gọi là ăn miếng trả miếng!” Tô Hựu Tuệ gắ ng hế t sức nhắ m mắ t lại, quay đầ u sang một bên, gắ t gồng trả lời, “Ai bảo cậu đi Mĩ điề u trị bệnh mà không thềm nói với tôi và Vũ một câu. Má t hút cả nửa năm trời, không hê có chút tin tức gì cả! Tôi lo cho cậu lắ m, có biế t không? Cứ tưởng cậu xảy ra chuyện gì...”

“Ồ , tôi hiểu rồ i! Hóa ra bé Hựu Tuệ nhớ tôi da điế t!” Nghe Tô Hựu Tuệ nói xong, Kim Nguyệt Dạ đột nhiên như vỡ lẽ, vồ tay tét một cái. Dạ đột nhiên giơ hai ngón tay dí sát vào huyết thái dương, đứng nghiêm chào Tô Hựu Tuệ như đễ báo quân sô .

“Bé Tuệ yên tâm, tôi không sao mà! Tôi hứa sau này đi đâu cũng xin phép bé trước, thẻ ngân hàng sẽ đễ cho bé giữ, về nhà trước khi bé cầ n, không nhìn ngắ m bất kì người con gái nào khác ngoài bé ra.”

“Ai ... ai thềm quản lí cậu?” Nghe Kim Nguyệt Dạ nói thế , mặt Tô Hựu Tuệ bỗng đỏ bừng lên như trái anh đào, “Kim Nguyệt Dạ! Tôi không... không phải là... của cậu... Ừm! Tóm lại tôi không muố n nói chuyện với cậu nữa...”

“A! Bé Hựu Tuệ! Đèn xanh rồ i! Chúng ta đi thôi!” Lúc này Tô Hựu Tuệ đã bị chọc giận tới mức đầ u xì khói, nhưng Kim Nguyệt Dạ làm bộ như không nghe thắ y gì. Anh chàng đột nhiên nắ m chặt lắ y tay Hựu Tuệ, không đễ Hựu Tuệ kịp nói thêm câu gì đã dẫn cô chạy vút sang bên kia đường.

“Kim Nguyệt Dạ, ai cho phép cậu cầ m tay tôi? Mau buông ra, tôi tự đi đượ c.” Thắ y tay mình bị một bàn tay hơi lạnh lạnh nắ m chặt

lầy, cả người Tô Hựu Tuệ lâng lâng như say rượu, tâm hồn bay tận đầu tận đầu, ngay cả đi cũng không vững nữa.

Kim Nguyệt Dạ chẳng nói chẳng rằng, càng ra sức nắm chặt lầy, lôi Hựu Tuệ đi xênh xệch, lao ngang qua những người xung quanh.

Đang chạy băng băng về phía trước, đột nhiên Dạ bỗng đứng khựng rồi quay đầu lại, nở một nụ cười ấm áp như nắng xuân với Tô Hựu Tuệ đang nghệt mặt ở phía sau.

Tô Hựu Tuệ nhìn trân trân Kim Nguyệt Dạ, đầu óc trống rỗng như bị thôi miên. Đột nhiên, cô như sực tỉnh, quay vội đầu đi, mím chặt miệng lại, mặc kệ Kim Nguyệt Dạ đang cười hí hửng.

Hai má Tô Hựu Tuệ hồng hồng, giống như bị nhuộm đỏ dưới ánh chiêu. Chỉ vài giây sau, ráng đỏ ấy đã lan khắp khuôn mặt cô.

“Ôi! Thế thì Dạ sau này cũng trở thành thiếp gia nhà giàu giống cậu đúng không Vũ?” Thầy Lý Triết Vũ vừa dứt lời, Bạch Tô Cơ khoái trá hai tay nắm chặt lại, mắt sáng quắc như thiên thạch phát sáng, “Sao Hựu Tuệ lại tốt số thế không biết! Hic hic, tôi phát ghen với bà ấy mất.”

“Tô Cơ, bà việc gì phải tị với Tuệ? Lần trước bà nói là có một anh chàng... Ư ư ư!...”

Tô Cơ nhanh tay bịt miệng Khâu Hiểu Ảnh lại, rồi trừng mắt cảnh cáo. Sau đó, Tô Cơ khịt khịt mũi như chó cảnh sát, nhìn Lăng Thàn Huyền một lượt từ đầu tới chân.

“Mà quên bég mất, vụ cạnh tranh giữa cậu và Kim Nguyệt Dạ tới đâu rồi?”

Câu hỏi thẳng thắn của Bạch Tô Cơ khiến mọi người im lặng như tượng gỗ. Lý Triết Vũ không lên tiếng, khẽ nhếch miệng hớp một ngụm cà phê, lát sau mới thủng thủng đáp:

“Mặc dù... kết quả cuộc đấu rất quan trọng, nhưng tôi vẫn hi vọng, mỗi người đều có thể tìm thấy hạnh phúc thuộc về mình.”

“Ôi, đúng thật là... Lý Triết Vũ à, bây giờ đưa con trai tôi tống bụng như cậu đã tuyệt chủng gần hết rồi.” Tô Cơ tiếc nuôi nhìn Lý Triết Vũ, sau đó ngao ngán thở dài, “Nếu tôi là Tô Hựu Tuệ, phải lựa chọn giữa cậu và Kim Nguyệt Dạ, chắc tôi cũng đắn đo chẳng biết chọn ai.”

“Chấn lừa đừng năm mơ giữa ban ngày nữa đi.” Lăng Thần Huyền vấp một chân lên chân kia, uể oải ngõng tựa lưng vào sofa, “Nếu Vũ với Dạ mà mê tít cô thì có mà heo biết trèo cây mất.”

“Lăng! Thần! Huyền!” “Trái mìn” Bạch Tô Cơ bị Lăng Thần Huyền châm ngòi, liên trợn hoả mắt như sắp đổ tống Lăng Thần Huyền cháy xém đến nơi, bàn tay đặt trên bàn nắm chặt thành nắm đấm, kêu răng rả c.

“Đồ tồi, cậu dám coi thường tôi. Bạch Tô Cơ này ít nhiều cũng là một trong Tuyệt Đại Tam Kiêu trường Minh Đức, đi đến đâu trai đổ rào rào đến đó.”

“Ừm...” Thầy Tô Cơ đang phờng mang trợn má, Khâu Hiểu Ảnh ngõng bên cạnh ăn kem, bèn gật đầu đồng tình, “Tiểu Huyền Huyền ơi, Tô Cơ nói đúng đấy. Lần trước Hiểu Ảnh gặp một anh chàng đi cùng với Tô Cơ, đẹp trai ngang ngửa Vũ và Dạ đấy.”

“Hả? Một anh chàng?” Lời nói của Khâu Hiểu Ảnh như chiếc kim châm vào mông Lăng Thần Huyền. Huyền bật dậy như lò xo khỏi

ghê' sô pha, mắ t nhìn chòng chọc Tô Cơ, “Cô... cô đi cùng... với đứa nào...?”

“Liên quan gì tới cậu?” Bạch Tô Cơ vênh váo há t cắ m lên, không thềm quay đầ u nhìn mà chỉ trả lời chậm rãi.

“Đương nhiên là có liên quan chứ. Tôi... tôi là anh họ cô đầ y.”

“Tôi... không... thừa... nhận!”

“O... Bạch Tô Cơ, cô dám...”

Leng keng! Leng keng! Leng keng...

Tiế ng chuông gió lại ngân lên, tiệm cà phê vang lên những âm thanh xáo trộn đầ y phá n kích, ngắ t trận khẩu chiế n giữa Lăng Thầ n Huyề n và Bạch Tô Cơ.

Mọi người tò mò đưa mắ t nhìn về` phía cửa tiệm, chỉ thắ y chàng trai đội mũ lưỡi trai đang kéo tay một cô gái mặt đỏ như trái dâu tây. Họ đứng ở cửa tiệm nhìn ngó xung quanh.

“Á! Hựu Tuệ! Dạ! Chúng tôi ở đây nè!” Mắ t Khâu Hiểu Ảnh bỗng sáng như sao, giơ cao cái thìa trong tay, vừa khua vừa la lên ôm tởi.

“Hiểu Ảnh? Cả Tô Cơ nữa!”

Tô Hựu Tuệ đang đứng thộn ra trước cửa bỗng như một cái bóng đèn được đầ u điện. “Bồ p” một cái, cô há t tay Kim Nguyệt Dạ ra, quên khuấ y cả hình tượng thực nữ ngày thường, co giò bỏ chạy. Trong chớp mắ t, Hựu Tuệ lao về` chỗ Khâu Hiểu Ảnh và Bạch Tô Cơ đang ngồ i. Ba cô bạn ôm chặt lắ y nhau, hét lên sung sướng như lũ trẻ đùa giỡn.

“Oài... Sao mà nặng tay thế?...” Kim Nguyệt Dạ nhìn mu bàn tay bị Tô Hựu Tuệ đập mạnh đến nỗi đỏ ửng cả lên, âm ức vung vung tay. Khi Dạ vừa ngược đầu lên thì bất gặp khuôn mặt nhiệt tình hớn hậu của Lăng Thần Huyền và nụ cười dịu dàng của Lý Triết Vũ. Đột nhiên anh chàng nhoén miệng cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Kim Nguyệt Dạ hươ hươ tay chào hai người anh em chí cốt, rồi lao nhanh về phía đó, sau đó “phanh” gập ngay trước bàn. Tam Đại Thiên Vương trường Sùng Dương lâu ngày mới gặp lại. Họ đập tay vào nhau vang lên tiếng chan chát. Cái này phải gọi là “tiếng vang hội ngộ”.

“Oa... Nhìn tuyệt quá đi! Họ là ai vậy nhỉ? Trông ai nãy đều nổi bật.”

“Cậu không biết hả? Ba người bên phải là ba sinh viên nổi tiếng của Đại học Tinh Hoa: Kim Nguyệt Dạ, Lý Triết Vũ và cả Tô Hựu Tuệ nữa. Ba người bọn họ hả... phức tạp lắm! Còn ba người kia thì tớ không biết... Chắc là bạn của tụi họ... Trông ai cũng nổi trội ghê.”

“Hai cô gái ngồi bên trái xinh ghê cơ. Không hề kém cạnh Tô Hựu Tuệ... Anh chàng mặc áo *T-shirt* màu đen trông ngầu ghê.”

...

Mặt trời lên cao treo lủng lẳng trên bầu trời không một gợn mây, tỏa những tia nắng nóng bỏng xuống hun đúc mặt đất. Mọi người trong quán cà phê Joma như bị ánh nắng mặt trời đun nóng, sôi lên sùng sục.

Ai nãy đều tập trung ánh mắt về phía nhóm bạn sáu người, có người còn rút điện thoại di động, ấn vội nút chụp hình bọn họ.

“Hiểu Ảnh, bà đã là sinh viên đại học rồi mà còn chưa sửa cái tật ôm cổ người khác đu qua đu lại hả?” Đứng trước bàn cà phê, Tô Hựu Tuệ sờ vào cái cổ bị Khâu Hiểu Ảnh ghì đến đỏ hồng, nhẹ nhàng cất lời trách móc, nhưng giọng lại chứa đầy niềm vui.

“Hi hi hi! Vì Hiểu Ảnh nhớ Hựu Tuệ quá mà!” Khâu Hiểu Ảnh cười khì khì, nhìn Tô Hựu Tuệ ngồi bên cạnh Bạch Tô Cơ, rồi lè lưỡi vui vẻ đáp.

“Hựu Tuệ, trông bà càng ngày càng đãm thắm đấy nha!” Hai tay Bạch Tô Cơ chống cằm, nháy mắt với Tô Hựu Tuệ, “Ngày nào bà cũng được hai chàng đẹp trai vây quanh, làm tôi tị chết mất.”

“Tô Cơ, bà nói nhảm gì vậy?” Mặt Tô Hựu Tuệ đỏ căng lên, nhúu mày trừng mắt với Tô Cơ, “Mà này... Lần trước bà tin nhắn cho tôi, khoe là mới cắt tóc ngắn, làm tôi sợ hết hồn. Nhưng nói thật lòng nhé, đúng là rất hợp với bà đấy.”

“Đương nhiên.” Tô Cơ lấy tay luôn vào mái tóc cắt ngắn rồi há t tung lên với dáng vẻ phá cách. Cô nàng cao hứng ra mặt: “Bây giờ không chỉ có mấy nghìn người vây quanh tôi nữa đâu, có gì mong bà giúp đỡ thêm cho.”

“Ha ha ha ha ha!”

“Chà... Huyề n, Tô Cơ và cả Hiểu Ảnh nữa... Cả ba người thay đổi nhiều thật.” Kim Nguyệt Dạ nhìn ba cô gái đang cười rữ rượi, nhấp một hớp cà phê rồi cười rạng rỡ.

“Còn phải nói!” Lăng Thầ n Huyề n lấy tay vỗ vào ngực mình, đắc ý nở banh nhà lầ u, “Sau khi vào đại học, ngày nào tôi cũng luyện bóng rổ đó. Dạ nè, hôm nào tôi với cậu đầ u một trận đi! Tôi nhấ t định sẽ cho cậu thảm bại, hê hê hê!”

“Hơ hơ hơ, không thành vậ' n đê' ! Vẫn như quy định cũ, Vũ làm trọng tài, người thua phải bắ' t chước cún, sửa gâu gâu nhé!”

“Được, từ hô' i câ' p hai đê' n trung học, tôi phải làm cún đê' n sáu năm liê' n rô' i. Bây giờ tới lúc cậu phải làm cún chứ!”

“Ha ha ha ha ha!”

Câu nói ngây ngô của Lăng Thâ' n Huyê' n khiê' n mọi người cười vỡ bụng.

“Dạ, trông cậu còn đẹp trai hơn trước đầ' y!” Bạch Tô Cơ liê' c mắ' t nhìn Kim Nguyệt Dạ một lượt, sau đó cười ranh mãnh, “Hi hi hi! Hay là cậu và Vũ làm người mẫu cho tôi, mặc quầ' n áo tôi thiế' t kê' rô' i tham gia vào *show* diễn thời trang của trường tôi nhé, đảm bảo cả *show* diễn sẽ bùng cháy cho xem.”

“Được thôi!” Kim Nguyệt Dạ nháy mắ' t, đò' ng ý ngay tức khắ' c, mặt mũi háo hức, “Có điề' u tiề' n thù lao hơi cao đầ' y... Nể mặt bé Tuệ, tôi giảm giá hai mươi phầ' n trăm.”

“Hừ, đò' hám tiề' n!” Tô Hựu Tuệ bữu môi, trừng mắ' t nhìn Kim Nguyệt Dạ, “Nê' u cậu thừa thời gian đi *show* hàng với lũ con gái thì nên bảo ban lại tụi học sinh trường trung học Tinh Hoa thì hơn. Cậu là hướng đạo viên của trường đó có khác, học sinh trường đó đừa nào đừa nắ' y đê' u tự cao tự đại giố' ng cậu y lột. Đúng là dột từ nóc dột xuô' ng.”

“Chặc chặc... Nê' u là chuyện đó thì tôi cũng bó tay thôi.” Kim Nguyệt Dạ á' m ức khế' nhún vai, hai tay đan chéo nhau vắ' t ra sau đầ' u, “Mắ' y năm gầ' n đây, học sinh trường trung học Tinh Hoa luôn đứng đầ' u khi công thập, có cao ngạo chút cũng khó tránh mà. Các em trường Đức Nhã của bé Tuệ phải gắ' ng thôi.”

“Ồ hơ hơ hơ, chuyện này thì cậu cứ yên tâm.” Tuy Tô Hựu Tuệ lấy tay che miệng cười, nhưng trên đầu là cả một bầu trời sấm sập, sấm sét rền vang, “Tôi sẽ giúp các em trường Đức Nhã đề bẹp trường cậu cho coi!”

Không muốn không khí ấm áp của buổi họp mặt bị ảnh hưởng khiến mọi người cut hứng, Tô Hựu Tuệ hít một hơi sâu, biến mọi uất ức trong lòng thành cơn đói, mắt gờm gờm như bó đuốc cháy hừng hực nhìn tên Kim Nguyệt Dạ đang ôm bụng cười nghiêng ngả. Tay Hựu Tuệ với vội lấy cái bánh vùng trước mặt.

Ai ngờ hai bàn tay khác cũng nhè đúng chiếc bánh vùng hình trái tim đó.

Trong nháy mắt, ba bàn tay như bị đông cứng trong không gian.

Im lìm... Im lìm...

“Vũ... Cậu cũng muốn ăn bánh vùng hả?” Kim Nguyệt Dạ lặng người đi trong giây lát rồi ngạc nhiên nhìn Vũ.

“À... Tôi muốn lấy cho Hựu Tuệ ăn thôi.” Lý Triết Vũ cười khoát đạt với ánh mắt dịu dàng, “Cô ấy thích ăn bánh vùng mà...”

“Bé Tuệ... Làm thế nào bây giờ? Tôi cũng muốn lấy bánh vùng cho bé ăn để xả giận.” Kim Nguyệt Dạ quay về phía Tô Hựu Tuệ, ra vẻ tội nghiệp đáng thương, nói thỏ thẻ. Nhưng Tô Hựu Tuệ thừa biết dưới đôi lông mày nhướng cao kia là đôi mắt gian gian như hồ li tinh.

“...” Tô Hựu Tuệ cúi đầu, nhìn bàn tay đang đông cứng trong không gian, ánh mắt chòng chọc như muốn bắn đạn vào bàn tay đó.

Vù vù vù vù vù vù!

Thấy tình hình có vẻ không ổn, Bạch Tô Cơ ngao ngán thở dài.

“*Haiz...* Đúng là bó tay với ba người oan gia này, vào đại học rồi mà chẳng thay đổi chút nào. Vẫn gây chuyện như hồi trung học. Có điê`u...” Nói đên đây, Tô Cơ bỗng ngừng lại, hén nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Kim Nguyệt Dạ, lại nhìn khuôn mặt đầ`y suy tư của Lý Triết Vũ. Sau đó cô bỗng đắ`o mắ`t nhìn quanh, hai mắ`t sáng bùng lên: “Ê! Tôi có ý này hay lắ`m!”

Lời của Bạch Tô Cơ giố`ng như một viên đá nam châm, tá`t cả mọi người đên`u quay đầ`u lại nhìn.

“Tô Cơ, bà nghĩ ra cái gì đầ`y? Có phải tiế`p theo là tiế`t mục của chúng ta không?” Mắ`t Hiểu Ảnh háo hức chờ đợi, miệng chảy cả nước mién`g.

“Đúng thén` , tôi nghĩ ra trò này hay lắ`m. Có điê`u... He he he...” Bạch Tô Cơ đột nhiên giơ tay lên, chỉ về` phía Tô Hựu Tuệ, Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ, “Trò chơi này là của ba người bọn họ.”

“Ba người bọn tôi ư?...” Lý Triết Vũ nhìn theo ngón tay mà Bạch Tô Cơ chỉ, hơi nhén` ch mày lên vẻ hoài nghi.

“Đúng thén` !” Bạch Tô Cơ gậ`t đầ`u, mỉm cười bí hiểm, “Hi hi hi... theo tôi đợc bién`t, Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ có hẹn đầ`u PK với nhau vì Hựu Tuệ. Còn Hựu Tuệ và Kim Nguyệt Dạ bây giờ lại là kì phùng địch thủ của nhau. Nén`u ba người đã thích ganh đua như thén` thì tôi nghĩ, hay là tổ chức PK ba người đi. Có thể giải quyén`t dứt điếm một lầ`n.”

“*Bravo...* PK ba người hả? Nghe có vẻ hay đầ`y.” Kim Nguyệt Dạ nhướn mày, khén` huýt sáo đầ`y ngụ ý, sau đó nhìn chắ`m chắ`m Tô Hựu Tuệ.

“Tô Cơ, rút cuộc bà muốn làm gì?” Tô Hựu Tuệ trừng mắt nhìn lại Kim Nguyệt Dạ, không biết ý của Tô Cơ là gì, sốt ruột nhíu mày hỏi vặn.

“Ý của tôi rất đơn giản.” Bạch Tô Cơ chậm rãi giải thích, “Trước đây nghe mẹ tôi nói, Liên minh Tinh Hoa có một hoạt động truyền thống đó là công tháp. Học sinh của trường nào lên được tầng thứ mười hai của Tháp Sao trước thì chúng tôi chấp thuận lượng giáo dục của trường đó xuất sắc nhất. Ba người được phân làm hướng đạo viên cho ba trường trung học, sao chúng ta không đánh cược vào các học sinh mới. Học sinh của trường nào công tháp trước, hướng đạo viên của trường đó sẽ thắng trong PK lần này. Còn về phần thưởng... người chiến thắng có thể yêu cầu hai người còn lại làm bất cứ việc gì. Chú ý... là bất cứ việc gì nhé.”

“Bạch Tô Cơ, óc cô làm bằng đậu phụ à? Nếu học sinh trường Khâu Lâm thắng thì làm thế nào?” Lăng Thần Huyền bĩu môi chê bai, ném cái nhìn hình lựu đạn cho Tô Cơ.

“Thôi đi, đừng có mà căm đèn chạy trước ô tô. Tôi đã tính đi tính lại cả rồi.” Tô Cơ cao giọng, “Nếu trường Khâu Lâm thắng thì coi như cho nhà cái... Tức là tôi thắng. Phần thưởng sẽ là... Lăng Thần Huyền phải làm ôsin sai vặt của tôi.”

“Cô... cô mơ ngủ giữa ban ngày à?”

“Ừa? Tiểu Huyền Huyền không thích hả?... Nhưng Hiểu Ảnh thấy vui lắm đó!...” Khâu Hiểu Ảnh cắn móng tay, ngại ngần hé mắt nhìn Tô Cơ lại nhìn Lăng Thần Huyền.

“Nói cũng phải... Tôi thấy ý này hay đấy!” Kim Nguyệt Dạ chột nhác im lặng, lát sau mới lên tiếng, rồi quay đầu nhìn Lý Triết Vũ, “Vũ! Cậu thấy sao?”

“Ừm, tôi thấy cũng hay.” Lý Triết Vũ mỉm cười, gật gù chắc chắn, “Việc của tôi và Dạ, đúng là cần phải giải quyết cho xong...”

“Dạ! Vũ! Hai cậu điên rồi à? Sao lại để con nhỏ óc heo đó dẫm mũi thế?” Thấy Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ đều hưởng ứng, Lăng Thần Huyền như đĩa phải vôi, nhảy dựng lên gào to bất mãn.

“Đúng thế! Tôi cũng không đồng ý.” Hiếm khi Tô Hựu Tuệ có chung quan điểm với Lăng Thần Huyền, “Tôi thấy trận PK này thật vô nghĩa.”

“Chắc chắn... Bé Hựu Tuệ, hay là bé sợ thua tôi và Vũ? Có điều... trận công tháp lần này, khoảng cách thực lực giữa các học sinh cách xa nhau quá.” Kim Nguyệt Dạ ra vẻ ngạc nhiên lắc lắc đầu, rồi cười khiêu khích Tô Hựu Tuệ, “Học kì vừa rồi, trường trung học Tinh Hoa xuất hiện một nhân tài khiến ai cũng giật mình đó là Giang Sóc Lưu. Tuy cậu nhóc đó mới chỉ là học sinh lớp mười nhưng đã được đề cử ngôi Vương. Đây là điều chưa từng có trong lịch sử Liên minh Tinh Hoa.”

Mặt mũi Tô Hựu Tuệ tối sầm như trời sắp đổ mưa, rướn môi lên, gượng tạo thành một nụ cười ngạo nghễ:

“Ha ha ha, Kim Nguyệt Dạ, cậu đừng mừng vội! Chắc cậu còn nhớ ngôi Vương công tháp lần trước là của trường Đức Nhã? Trận PK lần này tôi thách chắc rồi, vì năm nay Đức Nhã đã chiêu sinh được một nữ sinh thiên tài. Tôi không thích tham gia thi đấu vì chẳng muốn bị cuốn vào vụ tranh giành giữa cậu và Vũ, thôi rồi lại tận mắt nhìn thấy cảnh cậu thua thảm hại.”

“Bé Hựu Tuệ!” Kim Nguyệt Dạ vẫn tràn trề tự tin, một tay dứt túi quần, tay kia vỗ vai Tô Hựu Tuệ, “Bé khỏi phải lo cho tôi. Dù thế”

nào đi nữa, bé Tuệ cũng là giải thưởng của cuộc thi giữa tôi và Vũ, mà đã là phần thưởng thì không có quyên phát ngôn, hơ hơ hơ.”

“Phần... phần thưởng?” Tô Hựu Tuệ không còn giữ nổi nụ cười đoan trang trên khuôn mặt nữa, miệng khê giật giật hai cái, tròng mắt tức tức nhìn Kim Nguyệt Dạ, “Đồ cơ hội, cậu coi tôi là cái gì hả? Đừng tự cho mình là giỏi, Tô Hựu Tuệ này không thuộc về bất cứ ai.”

“Ồ, nếu bé Hựu Tuệ không muốn trở thành chiến lợi phẩm của con trai vậy thì... Hơ hơ hơ... phải nghĩ cách thắng tôi và Vũ đi.” Kim Nguyệt Dạ nói xong, cười tươi rói để lộ hàm răng trắng đều dưới ánh mặt trời.

Nhìn thấy nụ cười ma mãnh của Kim Nguyệt Dạ, Tô Hựu Tuệ như hoa mắt chóng mặt. Cô bối rối nhìn Lý Triết Vũ, như muốn phát tín hiệu cầu cứu.

“Vũ, cậu nói gì đi chứ!”

“Xin lỗi Tuệ!” Lý Triết Vũ nhún vai tỏ vẻ luyến tiếc, ánh mắt dịu dàng bỗng đầy cương quyết, “Tôi đồng tình với Tô Cơ và Dạ. Tôi muốn tham gia trận PK này.”

“Vũ...” Ngay cả hi vọng cuối cùng cũng biến mất, khuôn mặt Tô Hựu Tuệ ảm đạm như chim gặp trời mưa. Cô mím chặt môi, đành ký giã y tuyên chiến với hai người đứng trước mặt.

“Được... được thôi! Tôi... cũng tham gia! Còn lâu tôi mới thua hai người nhé. Đừng mơ thắng nổi tôi!”

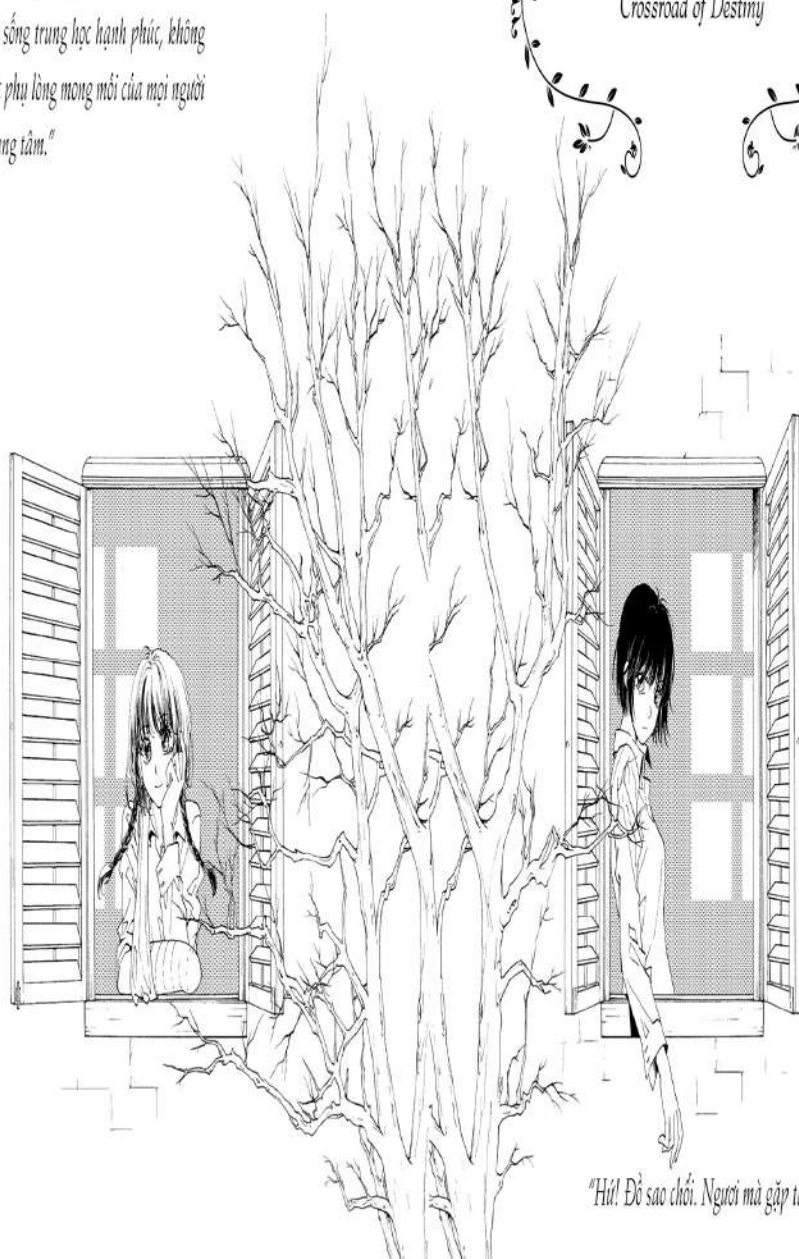
“Được! Thế thì tôi cũng sẽ cố gắng.” Lý Triết Vũ gật đầu đầy ảm ý, quay lại ra hiệu bằng mắt với Kim Nguyệt Dạ. Kim Nguyệt Dạ nhún vai đáp lại, sau đó cười hì hì nhìn Tô Hựu Tuệ.

“Nếu ba người đã quyết định như vậy...” Bạch Tô Cơ lên tiếng, mở cái túi nhỏ mang theo, rút ra ba cái thẻ PK màu đỏ giơ lên không trung, “Tôi tuyên bố! Kim Nguyệt Dạ, Lý Triết Vũ và Tô Hựu Tuệ nhận thẻ PK đỏ. Nội dung PK như sau: Ai giúp học sinh trường trung học mình làm hướng đạo viên công tác thành công thì người ấy thắng. Thời hạn PK: Không hạn định. Trọng tài PK: Bạch Tô Cơ, Khâu Hiểu Ảnh, Lăng Thần Huyền. Nội dung đại khái như trên, ai có ý kiến gì không?”

“Không!” Kim Nguyệt Dạ, Lý Triết Vũ và Tô Hựu Tuệ đồng thanh trả lời.

“Tốt lắm! Thế thì PK bắt đầu.”

"Ha ha ha! Thời thì cứ quên cái tai họa bất ngờ này đi. Mình sẽ có một cuộc sống trung học hạnh phúc, không được phụ lòng mong mỏi của mọi người ở trung tâm."

"Hừ! Đồ sao chổi. Người mà gặp ta là chết chắc rồi!"

[Ước nguyện]

Tôi nghe nói ước mơ chỉ là thứ vô hình

Kể cả có rớt trên mặt đất cũng sẽ quay về` nguyên trạng

Harvard, tôi nhất` định sẽ bay đến nơi.

Tại trung tâm bảo trợ xã hội Giải Lạc, thành phố` Tĩnh Hoa.

“Trời ơi! Sao không thấy đâu thế` này? Vật bất` li thân của mình đâu rồi?”

Á! Á! Á! Á! Á! Á!

Một buổi sáng sớm yên tĩnh tháng Tám, đột nhiên vang lên tiếng la thất` thanh từ cửa sổ mở toang ở tầng hai toà nhà Trung tâm bảo trợ xã hội Giải Lạc, thành phố` Tĩnh Hoa.

Hai con chim sẻ đang ngẩn ngơ đậu giữa sân bóng rổ của trung tâm bỗng hoảng hốt` đập cánh loạn xạ, chạy nấp` vào cây đa trong sân. Chúng vừa kêu chíp chíp bàn luận gì đó, vừa ngạc nhiên ngó đầu` ra thăm dò.

Bên trong cánh cửa sổ bằ`ng gỗ gụ màu nâu thẫm, một cô gái chừng mười sáu tuổi mặc bộ đồ` thể thao màu xanh, tóc thất` bím, đang ngò`i trên nê`n nhà, sửng người kinh ngạc lục tung cả cái hòm đựng toàn đồ` đạc linh kính.

Mặt cô gái dài thuôn ra, đôi mắt đen láy như hạt nhãn đào liên hồ i, đôi môi hồ ng hào, chúm chím như trái anh đào.

Một lúc lâu, cô gái mới bình tĩnh trở lại, đưa một tay ra, run rẩy vớ lá y mảnh giấ y vẽ hình người bịt mặt rớt trong đố ng hành lí.

Trên hình có đánh dấ u Z, cùng những chữ ngoẫ n ngoèo xấ u như gà bói:

“Đồ quý của bà chị do em chôm đấ y... Ha! Ha! Ha! Ha!.... Kí tên: Đạo tặc Z...”

Đôi môi của cô gái như sóng gợn lăn tăn, lảm nhảm đọc dòng chữ trên giấ y, toàn thân run lên bầ n bật giố ng như lúc người ta đê ga cho xe máy. Một luồ ng khí nóng sôi sùng sục bô c từ chân tới đỉnh đầ u, bó chặt khắ p cơ thể cô.

“Đầ n hế t chỗ nói... Chữ xấ u như gà bói thế này, nhìn đã biế t thủ phạm là ai rồ i... Dám chôm đồ của ta à? Chán số ng rồ i hả?”

Khu biệt thự Đường thầ n, thành phố tinh hoa.

Một bản nhạc hoà tâ u violin cao vút nhẹ nhàng bao trùm khắ p khu vườn rộng lớn của khu biệt thự Đường Thầ n.

Trong vườn, một toà dinh thự cao bô n tâ ng đứng sùng sững lặng yên, toát ra vẻ sang trọng như thành lũy trong truyện cổ tích. Sau cánh cửa sổ bằ ng kính trong suố t ở tâ ng hai, cô gái tóc ngắ n mặc bộ váy liề n thân màu lam đứng lặng lẽ với vẻ mặt bình thản như không. Trong ánh sáng mờ nhạt, không thể nhìn rõ khuôn mặt cô gái, chỉ thấ p thoáng thấ y khuôn mặt nhìn nghiêng â y trông khá xinh xắ n nhưng lại lạnh như băng, khiế n không khí xung quanh cũng tĩnh lặng theo.

Phía sau lưng cô là hai người giúp việc đeo tạp dề trắng, tay chân liên lấu thu xếp gọn gàng những chiếc vali hành lý. Căn phòng tráng lệ chẳng khác nào tư dinh dành cho công chúa vẫn khiến cho người ta có cảm giác trống vắng hoang hoác.

“Thưa cô chủ!” Người giúp việc lớn tuổi do dự một lúc rồi nhấc cái khung ảnh chụp cả nhà trên giá sách lên, sau đó cung kính hỏi, “Cô có mang theo bức ảnh chụp cô, ông chủ và phu nhân không ạ? Sắp tới cô du học nước ngoài, nếu nhớ ông bà chủ...”

“Không cần.” Cô gái mặt lạnh như tiền từ từ quay đầu lại, giọng nói vô cùng từ tốn chậm rãi, “Khuôn mặt của bố mẹ, tôi đã nhìn cả mười sáu năm nay rồi.”

“Haizzz...”

Người giúp việc khẽ thở dài, bất đắc dĩ để lại khung ảnh lên kệ sách.

Dường như không cảm nhận thấy không khí lạnh lẽo trong phòng, cô gái lại tiếp tục nhìn về phía cánh cửa sẫm màu đen, được uốn họa tiết tinh xảo, nặng trĩu đang đóng im ỉm..

Một con chim sơn ca nhỏ bé bay qua, rồi vút lên khung trời cao rộng...

Trước cửa trung tâm bảo trợ xã hội Giải Lạc.

Lạc Tiểu Liên đứng trước xe taxi màu xanh, khẽ nhấc hành lý lên, Lúc này cô mới nhận ra mình bị già trẻ lớn bé trong trung tâm vây kín mít xung quanh. Tất cả mọi người đều sụt sùi chầm nước mắt, không nở rời xa cô nửa bước, chẳng muốn cô đi sang nước ngoài chút nào.

“Hu! Hu! Hu! Chị Tiểu Liên nhớ viết thư về cho bọn em nhé!”

“Không có mẹ Đại Lạc và Khả Lạc ở bên, con cố chăm sóc bản thân cho tốt. Ra nước ngoài quen thêm bạn mới, nhớ giúp đỡ những người gặp khó khăn.”

“Chị Tiểu Liên à! Nhớ chụp nhiều ảnh rồi đăng lên *blog* nhé! Khi nào có tiết vĩ tính, em sẽ tranh thủ lên xem.”

“Vâng! Vâng! Mọi người cứ yên tâm, con nhớ rồi. Ê, tên đạo tặc Z kia, chị đi rồi, em không định tới từ biệt chị hả?”

Lạc Tiểu Liên vẫy tay với mọi người, mỉm cười dịu dàng nhìn đám người già trẻ rồi hướng mắt ra chỗ một cậu nhóc chừng mười tuổi, đầu đang bị u một cục, “Tiểu Phong! Chị không giận chuyện em giấu hành lý của chị đâu.”

“Hừ!” Tiểu Phong đá viên sỏi dưới chân, hậm hực há t mặt sang một bên, tiếng nói đanh cứng như đá, “Bà chị đầu heo! Đi rồi thì đừng quay trở lại nữa!”

Thấy thái độ hờn dỗi và ánh mắt cô độc của Tiểu Phong, Lạc Tiểu Liên nhìn cậu nhóc với ánh mắt đầy cảm thông. Đột nhiên, cô khẽ nhếch miệng lên, rồi nhanh thoăn thoắt rút một bức ảnh chụp đồng như kiển đồ từ túi áo ra, giơ cao lên.

“Con sẽ mang theo ảnh chụp cả nhà. Khi nào có kì nghỉ dài, con sẽ về đây chơi.”

Nghe Lạc Tiểu Liên trả lời, Tiểu Phong như bị điểm trúng huyệt, đứng sững người ra một lúc. Cậu bé cúi mặt, hai má đỏ ửng:

“Bà chị heo ngố...”

Mười mấy phút sau, chiếc xe taxi chở Lạc Tiểu Liên từ từ tiến ra khỏi vòng vây của mọi người. Mấy đứa trẻ con trong trung tâm

bảo trợ nước mắt nước mũi ròng ròng, vừa gọi tên Lạc Tiểu Liên, vừa chạy theo phía sau xe.

“Chị Tiểu Liên!”

“Chị Tiểu Liên! Oa oa oa!”

Nào ngờ, một cậu bé ngã sõng soài ra đường. Lạc Tiểu Liên lo lắng, định bảo lái xe taxi dừng lại. Ai ngờ Tiểu Phong chạy nhanh như cắt tới, đỡ cậu bé lên, rồi hét to về phía Lạc Tiểu Liên sắp đi xa khuất:

“Bà chị đâu heo, bà chị cười nom rõ xí gái. Đi đi! Nhưng nhớ nhanh về, đừng quên chúng em đây!”

Chiếc xe taxi đi xa dần, bóng hình của bọn trẻ bắt đầu mờ khuất, cảnh từ biệt mùi lòng đã kết thúc như thế đấy! Mặc cho tài xế luôn miệng nhắc nhở, Lạc Tiểu Liên vẫn thò đầu ra khỏi cửa xe, gơ tay vẫy liên hồi, nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt như sáng cả không gian.

“Chị biết rồi! Chị không bao giờ quên các em đâu...”

Cửa khu biệt thự Đường thằn.

Một chiếc xe màu đen sang trọng đỗ trước cổng sắt ngôi biệt thự, hai cô giúp việc bặm môi bặm lợi đặt vali hành lý công kềnh vào cốp xe.

“Con yêu, hôm nay con ra nước ngoài du học, mẹ không nữa rời xa con chút nào.” Người phụ nữ trung niên mặc bộ váy liền thân in hình con công, kéo cô gái đứng bên cạnh vào lòng, khẽ nghẹn ngào, sau đó dịu dàng vuốt ve đôi má mềm mại của cô gái.

“...” Cô gái buông thõng hai tay, đứng yên một chỗ giở ng như khúc gỗ, im lặng đợi người phụ nữ trung tuổi vuốt ve xong.

“Tuyệt Trì!”

Một giọng nói trầm trầm, nghiêm nghị vang lên. Người đàn ông trung tuổi mặc bộ vest khẽ vỗ vai người phụ nữ trung niên, nghiêm nét mặt nhìn cô gái vừa được ôm vào lòng.

“Đến Mỹ nhớ phải học hành chăm chỉ. Bố đã sắp xếp hết thầy cô giáo dạy phụ đạo cho con rồi. Piano, hội họa, vũ đạo, ngoại ngữ... còn cả các môn học khác nữa. Con phải học tập và sinh hoạt theo thời gian biểu mà bố đặt ra. Nhớ chú ý đến hành vi, cử chỉ của mình, không được tự tiện kết giao bạn bè, nhớ chưa?”

“Vâng!” Cô gái hờ hững đáp lại một tiếng.

“Tuyệt đúng là con gái yêu của mẹ, ngoan quá cơ!” Người phụ nữ trung niên lập tức nở nụ cười mãn nguyện, vui vẻ vuốt mái tóc ngắn của cô con gái, “Con yêu, bố mẹ ngày thường bận nhiều việc nên không có thời gian tới Mỹ thăm con. Nếu con muốn về nước thì cứ gọi điện cho bác Lý nhé, mẹ nhất định sẽ...”

“Con biết rồi!” Ánh mắt cô gái loé sáng, nói dứt khoát từng tiếng một rồi chui tọt vào ghế sau của xe Mercedes.

Chiếc xe nhanh chóng phát ra âm thanh “u u” nặng nề, từ từ lăn bánh chở cô gái ra khỏi căn biệt thự tráng lệ. Hai vợ chồng nọ cũng vội vàng lên xe BMW, sau đó lái xe biến mất hút khỏi căn biệt thự.

Trong chiếc xe chở cô gái nọ vô cùng yên tĩnh, không có lấy một tiếng động. Bác lái xe vẫn bình lặng, cẩn thận như ngày thường. Cô gái ngồi trên ghế sau rộng rãi, mắt mở to nhìn qua cửa sổ xe phía trước.

“Hơ hơ hơ hơ...”

Chiếc xe Mercedes cuối cùng cũng ra khỏi cánh cửa sắt nặng trĩu, rời xa dần thế giới hoa lệ bên trong căn biệt thự. Trong xe bỗng phát ra tiếng cười gian xảo.

Bác lái xe vênh tai lên nghe ngóng, do dự ngược đầu nhìn về phía kính chiếu hậu. Trán bác lái xe bỗng rơi một giọt mồ hôi to như trái trứng xuống, toàn thân ớn lạnh.

Tách!

Phía sau kính chiếu hậu, khóe mắt cô gái bỗng toả ra một luồng khí lạnh toát, khuôn mặt sáng láng nở nụ cười khó hiểu. Tiếng nói đặc thã ng từ trong cuống họng phát ra: “Hơ hơ hơ... Cuối cùng... cũng tự do rồi...”

Brùm! Brùm! Brùm!

Trời nắng gắt, trên đường bê tông nhỏ hẹp, bụi bặm mù mịt, từng đoàn xe nô đùa nhau như kiến qua sông, sột ruột chen chúc đứng giữa đường.

Chiếc xe taxi màu xanh chen lấn trong luồng xe áy, Lạc Tiểu Liên ngồi trên xe, tay nắm chặt ảnh chụp toàn thể gia đình trong trung tâm bảo trợ xã hội vào dịp Tết năm ngoái, mắt cô hơi ươn ướt.

“Cháu gái này!” Người lái xe taxi nhìn qua kính chiếu hậu, thấy Lạc Tiểu Liên đang nín thở ở phía sau xe, bèn lo lắng hỏi: “Cháu vẫn ổn chứ?”

“... Vâng!” Nghe thấy người lái xe hỏi vô nã, Lạc Tiểu Liên gật đầu liên tục, khẽ sụt sịt, giọng nói bỗng nghẹn ngào: “Chú ơi, cháu không sao... Tuy phải xa gia đình ở trung tâm bảo trợ... nhưng cháu

sẽ cố gắng học thật tốt, để mọi người không phải bận tâm lo lắng...”

“Cháu rất kiên cường đấy...”

Thầy Lạc Tiểu Liên nắm chặt tay, không ngừng tự an ủi động viên mình, chú lái xe cười đồng tình.

Đình đang! Đình đang! Đình đang!

Đúng lúc này, chuông lớn trong khu trung tâm thành phố Tỉnh Hoa bỗng gióng lên từng hồi đinh đạc.

Lạc Tiểu Liên ban nãy còn chìm đắm trong buồn bã bỗng thừ mặt, rút chiếc điện thoại trong túi ra, rồi cúi đầu nhìn.

“Thôi chết! Gay rồi! Chú ơi, chú ơi! Sắp đến giờ bay rồi. Chú làm ơn lái nhanh lên hộ cháu với! Cháu sắp phải lên máy bay rồi.”

“OK, cháu gái cứ yên tâm!” Nghe Lạc Tiểu Liên hồi thúc, chú lái xe taxi vỗ ngực như đã lường trước được tình hình, “Chú đã lái xe hơn chục năm nay rồi, người ta gọi chú là tay đua cự phách thành phố Tỉnh Hoa đó. Chú sẽ chở cháu đi đường tắt, ngó yên đấy.”

Nói đoạn, chú lái xe đột ngột vòng tay lái, Tiểu Liên ở phía sau nảy lên như cái lò xo, sau đó ngã vật ra. Chiếc xe taxi màu xanh lao nhanh về phía con đường tắt bên cạnh...

Đúng lúc ấy, trên con đường rộng rãi, bằng phẳng dát nhựa đường, chiếc xe Mercedes màu đen lao như bay về phía trước.

Trong xe, tài xế mô hôi mồ kê nhễ nhại, chốc chốc lại lái m lét ngược mắt nhìn kính chiếu hậu treo bên phải...

Trong kính chiếu hậu, cô gái đang say sưa xem cuốn tiểu thuyết có bìa minh họa toàn là đầu lâu xương chéo.

“Bác Trương, đừng để lỡ mất chuyến bay nhé.” Dường như biết người lái xe đang tò mò quan sát mình, cô gái ngược đầu lên trong kính chiếu hậu, cất tiếng thờ ơ.

Bác tài xế lạng người đi, mau chóng quay người lại, rồi đạp vào chân ga.

Thời tiết oi nồng, con đường tới sân bay bị tắc nghẽn, xe nườm nượp xếp thành hàng dài như con rắn.

Trên con đường tắc tễ với sân bay, chiếc xe taxi màu xanh như con rắn trườn dài xiêu vẹo, gắng lao về phía trước để vượt qua các xe khác, rồi hướng về phía ngã tư.

Đầu con đường cao tốc phía bên kia, chiếc xe Mercedes màu đen cũng lao về phía trước ngã tư đường.

Tít tít tít tít!

Tít tít tít tít!

“Á! Đèn vàng rồi! Thôi kệ, chúng ta cứ lao đại qua đó đi, nếu không lại phải đợi một lúc lâu nữa.” Chiếc xe taxi màu xanh vẫn lao như đua xe công thức một, chú lái xe vừa giữ chặt vô lăng vừa hét lên với Tiểu Liên, sau đó một chân đạp mạnh.

“Bác Trương mau lên đi! Thời gian gấp lắm rồi.” Trong xe, cô gái đưa tay lên nhìn đồng hồ, mặt mũi không chút biểu cảm, nói khoan thai.

Cùng lúc đó, đèn giao thông màu vàng lẳng lặng tỏa ra ánh sáng khiến tim người ta phải thót lại...

Bíp...

Vèo vèo...

Rầm!

Chỉ vài giây sau, chiếc xe taxi màu xanh đâm sầm vào chiếc Mercedes màu đen đang lao về phía đường cao tốc dẫn tới sân bay. Giống như thiên thạch va vào trái đất, hai xe lao vào nhau tanh bành.

Ngày 5 tháng Tám năm 2008, hai nhân vật nữ chính của truyện - Lạc Tiểu Liên và Thẩm Tuyết Trì đều vì vụ tai nạn giao thông định mệnh này mà...

Thiên tài Thẩm Tuyết Trì gặp tai nạn giao thông!!!

Ngay giữa trang báo *Tinh Hoa buổi sáng* có dòng tít to tướng màu đỏ chói nhức mắt.

Nhìn từ xa, những tờ báo vấp tung trên mặt bàn, trong phòng có tiếng kêu khóc thảm thiết. Không khí đặc quánh nhuộm màu tro xám không thể xua đi tiếng khóc lóc đau thương, bao trùm khắp căn phòng.

“Hu hu hu... Hu hu hu... Con gái yêu của tôi! Đứa con tôi đứt ruột đẻ ra. Hu hu hu...”

“Phu nhân xin hãy nén đau thương, tiểu thư đã...”

“Hu hu hu... Hu hu hu! Tại ông hê t! Ông trả con lại cho tôi. Trả lại đứa con lành lặn lại cho tôi. Hu hu hu...”

“Ôi...”

Nỗi đau não nề khiến người ta ngộp thở lan tỏa ra từ cửa sổ phòng bệnh 301 của bệnh viện thành phố Tỉnh Hoa, làm bầu trời bên ngoài cửa sổ đen đặc lại, nặng nề bi thương...

“Hu hu hu... Hu hu hu...”

Cùng lúc đó, bên phòng bệnh số 302 kê bên cũng vọng ra những tiếng khóc tức tưởi.

Đám trẻ con của Trung tâm bảo trợ xã hội Giảm Lạc vây quanh cái giường bệnh trắng toát. Đứa nào cũng cúi mặt nhìn xuống, vai khẽ run lên bần bật.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về chiếc giường sứt màu xám lạnh lẽo. Một cô gái như con búp bê vải nằm im bất động. Tấm ga màu trắng toát phủ lên mặt và toàn bộ người cô ấy. Tất cả dường như nói với người xung quanh, người nằm dưới tấm ga đã đoạn tuyệt với thế giới này...

“Hu hu hu... Chị Tiểu Liên ơi...”

“Không ngờ... lại ra nông nỗi này...”

Két!

Tiếng đẩy cửa đột ngột phá vỡ không gian tĩnh lặng, đám trẻ con khẽ giật mình.

Một người phụ nữ gầy gò, mặc bộ váy liền màu tro và một phụ nữ dáng người mập mạp, mặc áo *T-shirt* xanh lục, quần thụng màu trắng, đứng trước phòng bệnh. Cả hai đều ngạc nhiên tròn xoe mắt, như không thể tin nổi cảnh tượng trong phòng.

“Các con.... làm trò gì vậy?”

“Um... chuyện gì vậy? Ô`n ào quá!...”

Đột nhiên người nằ`m dưới tâ`m ga bỗng mở miệng cắ`n nhắ`n, rồ`i từ từ ngồ`i dậy. Cái ga che mặt rơi xuố`ng theo quán tính.

Lúc đó, cả phòng lặng ngắ`t như tờ...

“Oa, ha ha ha! Ha ha ha! Chị Tiểu Liên... trông buồ`n cười quá!”

“Tiểu... Tiểu Liên, con...”

Chỉ ba giây sau, tiế`ng cười giòn giã từ phòng bệnh số` 302 vang như pháo nổ.

Mẹ Đại Lạc miệng giầ`n giật như bị trúng gió, còn mẹ Khả Lạc thắ`p đậ`m đứng bên cạnh lắ`y tay che miệng, quay người sang một bên cười lên.

Đúng lúc này, một chàng trai cao lớn và một cô gái để tóc xoắn ngang vai bước vào. Vừa nhìn thắ`y Lạc Tiểu Liên, mặt mũi cả hai đầ`u tái đại đi:

“Tiểu Liên, mặt bà sao vậy?”

“Chân Hi, Nguyên Kỳ... mặt tôi làm sao á?” Lạc Tiểu Liên vẫn không hiểu đầ`u của tai nheo ra sao, thắ`y mọi người cười sặc sụa bèn chớp chớp mắ`t, quay đầ`u nhìn ra cửa sổ. Qua kính cửa sổ, Tiểu Liên nhìn thắ`y một cái miệng như mọc râu đen kịt xung quanh, trên đầ`u cuố`n băng chắ`ng chịt như vòng kim cô, góm ghiế`c nhắ`t là đôi mắ`t thâm quầ`ng như mắ`t gầ`u trúc.

“Oái! Ma hiện hình!” Vừa “chiêm ngưỡng” bộ mặt thầ`n chề`t đó, Lạc Tiểu Liên sợ tới nỗi lật vôi chiế`c ga phủ ra rồ`i nhảy bỏ xuố`ng giường. Nhưng đột nhiên cô nhận thắ`y khuôn mặt á`y có nét quen

quen, hình như đã gặp ở đâu đó rồi. Lạc Tiểu Liên tức đé n nỏ đom đóm mắt.

“Hu thật!... Là đũa nào làm hả? Mặt chị có phải giấ y để vẽ bậy đâu?” Thấ y lữ trẻ ôm bụng cười ngật nghẻo, Lạc Tiểu Liên bậm môi cắ n răng, lỗ mũi như sắ p xì khói đé n nơi, “Hừ! Bắ t đầ u từ giờ trở đi, đừng hòng chị làm bánh thỏ cho má y đũa ăn nữa.”

“Á y đừng mà!”

Lạc Tiểu Liên vừa dứt lời, đột nhiên trong phòng bệnh rộ lên tiế ng phản đố i inh ỏi.

“Được rồi, đừng làm ô n nữa! Hôm nay má y đũa nghịch quá rồi đó, vé t thương của chị Tiểu Liên chưa lành đâu.” Mẹ Đại Lạc nghiêm khắ c nhắ c nhở, lúc này cả phòng bệnh mới im ắ ng trở lại.

Tụi trẻ bị trách phạt giồ ng hết như lữ gà con mới nở, chíp chíp vây quanh mẹ Khả Lạc, sợ xanh má t mong mẹ bảo vệ cho. Mẹ Đại Lạc tới bên giường bệnh của Tiểu Liên, hé t nhìn tá m vải băng trên đầ u rồi lại nhìn chai dịch truyề n đã được một nửa treo lủng lẳng bên cạnh giá sắ t. Bà tiế c nuố i thở dài: “Tiểu Liên, con thấ y trong người thề nào?”

“Phù... mẹ Đại Lạc yên tâm đi! Nghỉ ngơi khoảng nửa tháng là con lại khoẻ như vâm á y mà, hi hi hi.” Lạc Tiểu Liên hít một hơi thật sâu, cô nén cơn tức giận, rồi quay lại gậ đầ u với mẹ Đại Lạc. Cô bắ t chước lực sĩ gồ ng hai tay lên biểu diễn, “Ngay bây giờ con đã có thể giúp mẹ Đại Lạc và Khả Lạc giặt quầ n áo rồi đầ y.”

“Con bé ngô c này...” Thấ y nụ cười tràn trề sinh lực trên khuôn mặt của Lạc Tiểu Liên, mẹ Đại Lạc cũng bót căng thẳng đôi chút, bắ t đầ u từ tồ n trở lại. Nhưng đột nhiên bà lạng người đi, hàng lông

mày vừa mới giã ra lại nhieu vào: “Tiểu Liên, mẹ có một tin xâu muôn báo với con...”

“Tin xâu gì ạ?” Khuôn mặt Tiểu Liên bỗng dài thuôn ra như quả mướp, mắt mở to thao láo nhìn chăm chú về phía mẹ Đại Lạc. Ánh mắt cô có chút bất an.

Đúng lúc đó, mọi người trong phòng đều câm lặng, không khí im ắng đến nỗi nghe rõ cả tiếng ruồi bay qua.

“Vì con năm viện lâu quá lỡ mất thời gian đăng kí nhập học ở trường bên Mỹ... nên hồ sơ của con bị loại rồi.”

Uỳnh!

Lời của mẹ Đại Lạc như cái chùy nặng trĩch nện xuống đầu Lạc Tiểu Liên, cô dường như thấy thứ gì đó trong tim mình vỡ tan.

“Như vậy...” Hách Chân Hi sựng người lại trước giường bệnh, mặt mày hoảng hốt sau đó cất giọng thiếu não, “Mẹ Đại Lạc à! Nếu Tiểu Liên không được đi du học nước ngoài, thì kì thi trung học trong nước cũng kết thúc rồi, phải đợi tới năm sau thi lại, thế này Tiểu Liên khác nào bị lưu ban?”

Lạc Tiểu Liên hết nhìn bộ dạng sợt ruột của Hách Chân Hi, rồi lại nhìn khuôn mặt thản nhiên của mẹ Đại Lạc, sau đó mắt khẽ nhấp nháy hai ba cái rồi nhắm nghiền lại.

Vài giây sau, đôi mắt sáng ngời ấy lại mở ra. Khuôn mặt Tiểu Liên bừng sáng như đóa hoa hướng dương:

“Hơ hơ hơ! Mọi người cứ yên tâm, con đã sớm biết mọi việc sẽ như thế này mà, vì vậy con đã chuẩn bị từ hai tuần trước rồi. Điều mà Lạc Tiểu Liên này muôn làm thì ngay cả Thượng đế cũng không ngăn cản nổi.”

Tách!

Cô gái nằm trên giường bệnh phòng số 301, mặt mày vô cảm bám vào nút điều khiển từ xa.

Màn hình tivi đang chiếu cảnh sinh li tử biệt bỗng tắt ngóm.

“Cô chủ!” Người giúp việc đứng túc trực bên cạnh, khẽ cúi người mỉm cười giải thích, “Mặc dù nửa tháng trước cô chủ đã có thể xuất viện, nhưng phu nhân rất lo cho cô, dặn dò chúng tôi ngày nào cũng phải hầm canh bổ cho cô uống. Phu nhân còn sợ cô buồn nên mua đĩa phim truyền hình phát lúc tám giờ với lượng người xem nhiều nhất cho cô đây. Phu nhân cũng dặn chúng tôi nói với cô, trên đời còn có nhiều người hoàn cảnh khổ hơn cô nhiều...”

Chị giúp việc định xô ra hàng tràng bài phát biểu dài lê thê bỗng im bặt khi thấy cô gái lườm một cái với ánh mắt lạnh như băng.

Két!

Cửa phòng bệnh từ từ mở ra. Một người phụ nữ trung tuổi quần áo sang trọng, khoác tay người đàn ông trung niên trông rất nghiêm nghị bước vào. Phía sau lưng họ là một ông chú râu xồm đã đứng tuổi, nom gầy guộc.

“Tuyệt Trì, con ổn chứ? Điều gì tại mẹ không ra gì. Đáng nhẽ mẹ nên ở bên con, không để con một mình thế này. Mẹ xin thôi từ bây giờ trở đi, mẹ sẽ không để con phải chịu đựng bất kỳ áp lực nào!” Cảnh tượng lâm li không khác gì phim truyền hình “tình cảm”. Người phụ nữ trung tuổi lao vào phòng ôm chầm lấy cô gái mặt mày vô cảm, sau đó nước mắt trào ra khóc tức tưởi.

“Ông Lý, chuyện kia thế nào rồi?” Người đàn ông trung niên nhíu mày, quay đầu lại hỏi han người đàn ông râu xồm đứng tuổi.

“Thưa ông Thắm và phu nhân!” Ông chú râu xồm đứng tuổi cung kính cúi gập người trước mặt ông bà Thắm, rồi quay người lại khẽ lắ c đầ u khó xử, “Tôi đã liên hệ rồi, nhưng bên Mĩ nói do cô chủ chưa tới ghi danh nên bị loại hồ ̣ s...”

“Gì cơ? Sao lại thế ̣ ? Tuyế t Trì ơi Tuyế t Trì! Sao số ̣ con lại khổ thế ̣ này!” Nghe thắ y lời ông quản gia Lý nói, bà Thắm khế nắ c lên, quay người đổ xuố ng giường gào khóc ỏ m tỏi, “Rút cuộc là ai? Ai đã hại con tôi thảm thế ̣ này hả?”

“Thưa phu nhân, một chiế c taxi vi phạm luật giao thông nên mới đâm vào xe của cô chủ. Trước mắ t bên cảnh sát đang lắ y lời khai của nhân chứng...” Ông Lý đáp lại như một cỗ máy được lập trình sẵn, tiế ng nói đồng dạc, “May mà cô chủ chỉ bị thương nhẹ, không có gì nghiêm trọng cả...”

“Cái gì? Chỉ là bị thương nhẹ thôi á? Con gái càn vàng lá ngọc của tôi không được bị thương ở đầ u cả!” Bà Thắm quay đầ u lại tức giận rít lên với ông quản gia, rồi lại tiế p tục nức nở, “Đáng ghét, không được để tên tài xế ̣ bắ t cản đố trở ̣ n tội. Hu hu hu... Con yêu của mẹ. Ông trời thật bắ t công với con.”

“Thế ̣ tình hình các trường khác thế ̣ nào?” Ông Thắm nhíu mày, bình tĩnh căn vặ n.

“Các trường khác biế t tin tiểu thư bị tai nạn giao thông nên đã thi nhau gửi giấ y nhập học, miễn thi đầ u vào cho tiểu thư. Trong số ̣ đó, trường tốt nhấ t là trường thuộc Học viện hoàng gia Anh, trường thắ p nhấ t là trường trung học... Đứ c Nhấ thuộc Liên minh Tinh Hoa.”

“Gì cơ? Trường thuộc Học viện hoàng gia Anh á? Thế ̣ thì khác nào tới Mĩ?” Bà Thắm lặ ng người đi, kéo đầ u Thắm Tuyế t Trì vào lòng, ánh mắ t thờ ơ hướng về ̣ phía ông Thắm, nước mắ t ngắ n

nước mắt dài gào lên, “Mặc kệ anh đó, nếu Tuyết đi Anh, em cũng sẽ đi cùng con. Em phải chăm sóc con gái cưng, không để cho con xảy ra bất cứ chuyện gì nữa. Hu hu hu...”

“Không được!”

“Kệ anh đi!”

Thẩm Tuyết Trì chẳng hề doái hoài tới lời nói của ông Thẩm, tự nhét cái bánh vào miệng nhai rau rầu, cuối cùng buông một câu hồ hững: “Con muốn học ở trường trung học Đức Nhã!”

“Hả? Trường trung học Đức Nhã thuộc Liên minh Tinh Hoa ư? Tại sao chứ?” Hai vợ chồng ông Thẩm ngạc nhiên trước quyết định bất ngờ của Thẩm Tuyết Trì, cùng đồng thanh hỏi, “Học ở mấy trường kia hơn hẳn học ở trường Đức Nhã cơ mà?”

Nghe bố mẹ nói thế, Thẩm Tuyết Trì khẽ nhíu đôi lông mày lá liễu, làm thành hình chữ W sát khí đãng đãng. Cô nhét hai cái bánh nữa vào miệng, nhai côm cốp như để trút giận, sau đó nói tám chữ lạnh như băng:

“Học ở Đức Nhã... Chôn đời ba tấc.”

“Hả? Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa á?”

Thầy Lạc Tiểu Liên rút ra một phong thư màu da bò, mọi người đều tròn ngược mắt lên nhìn dòng chữ to đùng ghi trên đó:

Người gửi: Hội đồng giáo dục Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa

Người nhận: Lạc Tiểu Liên

Hách Chân Hi, người duy nhất bằng tuổi Tiểu Liên trong trung tâm bảo trợ, mắt sáng như sao, hít nhìn bức thư lại nhìn Lạc Tiểu Liên.

“Tiểu Liên... tôi vẫn không hiểu lắm, kì thi trung học đã kết thúc lâu rồi, hơn nữa... hơn nữa sao đến lượt bà được vào học ở nơi nổi tiếng như Liên minh Tinh Hoa?”

“Hê hê hê!” Lạc Tiểu Liên mím môi cười đắc ý. Cô đặt bức thư lên chần, nhìn mọi người khắp lượt: “Khi biết phải nhập viện, tôi đoán mình không thể tới Mỹ du học đúng thời hạn, nên nửa tháng trước, tôi viết một lá thư xin học, nói rõ hoàn cảnh của mình, gửi kèm theo cả bảng điểm và giấy chứng nhận đỗ đầu vào trường trung học ở Mỹ, sau đó nhờ mẹ Khả Lạc gửi giúp. Hôm qua tôi vừa nhận được thư hồi âm của Liên minh Tinh Hoa đấy! Họ đồng ý mở một cuộc thi đặc biệt dành riêng cho tôi đó.”

“Oa, Tiểu Liên giỏi thật! Có thể thi vào Liên minh Tinh Hoa! Có đi đầu... nghe nói thi đầu vào ở đó khó kinh khủng, chưa kể gần đây bà lại ốm đau liên miên, không có thời gian ôn tập...” Hách Chân Hi lo lắng nhíu mày.

“Yên tâm!” Lạc Tiểu Liên tự tin mỉm cười, khẽ nháy mắt với Hách Chân Hi, “Bà đừng quên hồi cấp hai tôi học hơi bị đỉnh nha, việc thi vào Liên minh Tinh Hoa không có gì khó với tôi cả.”

“Nhưng... Tiểu Liên này! Sao cứ phải là Liên minh Tinh Hoa cơ chứ? Tôi và Chân Hi đều học ở trường trung học Hoa Thịnh mà, sao bà lại...” Trịnh Nguyên Kỳ đứng bên cạnh thở phào nhẹ nhõm, sau đó cũng nhíu mày ngạc nhiên hỏi.

“Bởi vì những học sinh ưu tú của Liên minh Tinh Hoa đều được nhận giấy giới thiệu vào học ở trường đại học Harvard. Trước khi viết đơn gửi Liên minh Tinh Hoa, tôi đã đi đầu tra kĩ lưỡng rồi.” Lạc

Tiểu Liên tràn trề` tự tin trả lời, “Bị tai nạn giao thông nên tôi lỡ mất cơ hội tới Mỹ du học, nhưng nếu tôi trở thành học sinh ưu tú của Liên minh Tinh Hoa, sau này tôi có thể học ở Harvard đây! Trong cái rủi cũng có cái may, còn lâu tôi mới bỏ cuộc.”

“Tiểu Liên, bà cũng có ý chí phấn` đấu và tự tin phê`t nhỉ...” Hách Chân Hi thở phào một cái, nghiêng đầu mỉm cười rồ`i nháy mắt với Tiểu Liên, “Mặc dù không nở xa bà, nhưng bà đã quyết` tâm như thế` thì tôi sẽ ủng hộ. Thế` này nhé, sắp tới tôi và bà học nhóm đi. Hai người cùng học sẽ có động lực hơn.”

“Tụi em cũng giúp chị thi vào Liên minh Tinh Tinh...”

“Là Tinh Hoa chứ! Lâu lâu, đừng nói ngọng!”

“Đồ` heo ú kia, bảo ai nói ngọng đây?”

“Chị Tiểu Liên cố` lên! Chị Tiểu Liên nhất` định sẽ thành công thôi.”

“Ha ha ha ha ha...”

Thầy` lũ trẻ vui vẻ nhảy nhót, hai người bạn thân từ hồ`i thò lò mũi xanh của Lạc Tiểu Liên, Hách Chân Hi và Trịnh Nguyên Kỳ nháy mắt nhìn nhau, mặt mày hớn hờ.

Mẹ Khả Lạc cũng mỉm cười mãn nguyện, dịu dàng xoa đầu` bọn trẻ. Ngay cả mẹ Đại Lạc thường ngày mặt mày như cảnh sát hình sự, thế` mà cũng hơi nhếch` miệng lên, nở một nụ cười dịu dàng.

Mặt trời thu những tia nắng` nhưc` mắt` lại, mệt mỏi nằ`m tựa vào đường chân trời, nhuộm một ráng` chiều` đỏ ỏ`i như tắ`m lụa đào.

Ngôi nhà cao tầng màu trắng toát của bệnh viện thành phố Tỉnh Hoa cũng yên lặng chìm trong ráng chiều huyền ảo. Vài áng mây nghịch ngợm thi thoảng lướt qua tầng thượng của tòa nhà, mang theo những cơn gió thoáng thoáng mát lạnh.

Dường như đã hẹn từ trước, cửa sổ phòng 301 và 302 cùng mở ra, hai khuôn mặt - một lạnh như tảng băng, một cười rạng rỡ hiện ra bên cửa sổ hai gian phòng. Hai cô gái cùng hướng về phía ánh sáng đỏ ối rơi rớt lại của mặt trời.

“Ừm...” Lạc Tiểu Liên đứng bên cửa sổ phòng 302, giơ hai tay lên, rồi vươn vai một cái thật đã. Rèm cửa màu xanh nhạt bên cạnh cô khẽ xoàn xoạt tung bay, “Lại sắp có một thử thách mới! Lạc Tiểu Liên, mày phải cố lên.”

“Phù...” Thẩm Tuyết Trì đứng trong cửa sổ phòng 301, mắt hướng lên bầu trời, thở dài uất ức. Đôi mắt thường ngày không hề có chút cảm xúc giờ hơi trầm ngâm, “Khó lắm mới được ra nước ngoài, không còn phải nghe bố mẹ thuyết giảng nữa, nhưng tiếc là...”

“Không ngờ tai nạn xe làm thay đổi mọi thứ... Đúng rồi, không biết hôm bị tai nạn, người ngồi trong xe kia giờ ra sao?” Lạc Tiểu Liên đứng bên cửa sổ, khẽ khàng vỗ vỗ vào cái băng dày cộp băng trên đầu. Đột nhiên cô hồ i tưởng cảnh nguy hiểm hôm đó, tự lắm bầm một mình, “Mong là người đó không sao...”

“Chỉ thiếu chút nữa là được tự do...” Thẩm Tuyết Trì hướng mắt lên trời, tự trò chuyện một mình, khuôn mặt không chút biểu cảm, “Đúng là tai bay vạ gió... Bực thật!”

“Tôi, tức Lạc Tiểu Liên, xin thề phải thi đỗ bằng được vào Liên minh Tỉnh Hoa. Hơn nữa, tôi sẽ trở thành học sinh ưu tú nhất của Liên minh Tỉnh Hoa. Tôi sẽ giống như thần tượng của mình là chị

Tô Hựu Tuệ! Há há há há...” Lạc Tiểu Liên hít một hơi sâu không khí trong lành, mắt nhìn về phía ráng chiều le lói ánh sáng, rồi bật cười khanh khách.

“Mình học ở Liên minh Tinh Hoa là có lí do riêng... Kể cả phải lật tung cái thành phố này lên, mình quyết tìm cho ra đứa đã hại mình ra nông nỗi này... Không thể tha cho nó được.” Nhìn những áng mây thay đổi hình dạng đan xen lẫn nhau, một tia sáng sắc lạnh phát ra từ đáy mắt Thẩm Tuyết Trì.

“Nói đi thì phải nói lại, mặc dù cũng hơi hận cái đứa gây tai nạn cho mình, nhưng đúng là họa phúc khó lường. Nếu sau này gặp lại người ấy, mình sẽ mỉm cười xí xóa mọi chuyện.”

“Đồ ngốc! Người vĩnh viễn là kẻ thù không đội trời chung với Thẩm Tuyết Trì này.”

“Ha ha ha! Thôi thì cứ quên cái tai họa bất ngờ này đi. Mình sẽ có một cuộc sống trung học hạnh phúc, không được phụ lòng mong mỏi của mọi người ở trung tâm.”

“Hừ! Đồ sao chổi! Người mà gặp ta là chết chắc rồi!”

Mặt trời lặn như một thiêu u nữ lệ, kéo thân mình từ từ xuống khỏi đường chân trời. Bầu trời như bị quét sơn đen, lúc này chỉ còn những áng mây bị ánh trời chiều nhuộm màu, tự tung tự tác cuộn tròn bay nhảy. Dường như ai cũng không thể đoán trước được, tiếp theo bức tranh bầu trời sẽ có hình dạng ra sao.

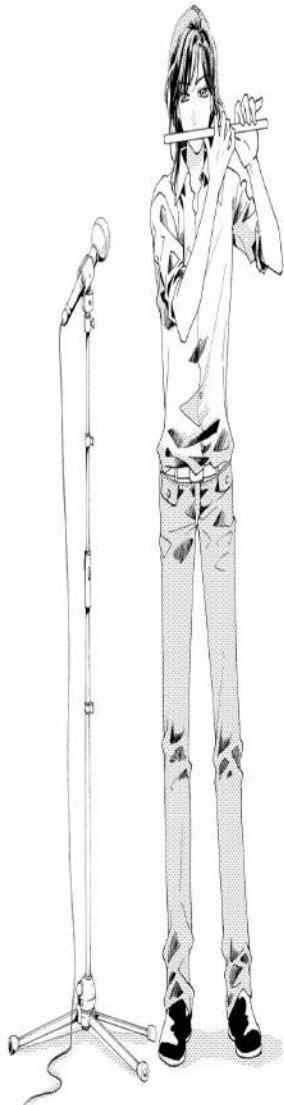
Lạc Tiểu Liên và Thẩm Tuyết Trì đứng trước cửa sổ, ngắm bầu trời xâm xẩm tối.

Tuy chỉ đứng cách nhau một bức tường nhưng họ không hề biết rằng, số phận đã sắp xếp họ trở thành đối thủ suốt đời của

nhau. Họ cũng không biết sau này sẽ bị cuộc đời đưa đẩy ra sao, những đợt sóng xô bão tố của số phận sẽ ra sao...

"Mình chỉ nghe nói anh Hàn Thu Dạ biết chơi sáo, không ngờ lại đỉnh vậy! Ôi, tim mình như run lên bần bật..."

"Đúng là phi thường! Nghe nói năm ngoái trong lần công thập cuối cùng, anh Hàn Thu Dạ nhờ thổi một khúc sáo tự sáng tác mà đánh bại toàn bộ học sinh đại diện các trường khác, giành được ngôi Vương đấy!"

[Tâm niệm]

*Cho dù có một ngày cả thế giới này mất đi sắc màu
Nhưng tôi quyết không mất đi niềm tin và sự kiên định
Tôi sẽ tự mình viết lại tất cả.*

Một buổi sáng mùa thu cảnh sắc tươi sáng.

Bầu trời vô tận ẩn nấp trong những đám mây trắng bông bèo nh trôi, giờ đây chợt lộ ra khuôn mặt xanh ngắt, cao lừng lộng, dường như đang thấp thỏm mong chờ điều gì đó.

Trên sân vận động của Liên minh Tinh Hoa, bầu trời như một tấm màn xanh thắm, trong như nước hồ thu, che phủ toàn bộ không gian. Bầu trời sáng trong chiếu xuống đám người lơ lửng đang chen lấn nhau trên sân vận động, ánh lên màu sắc kì lạ. Đám học sinh mặc đồng phục màu cam, đỏ, xanh lục và lam xếp thành hàng dọc thành hình vuông, ngùn ngụt khí thế ngược đầu nhìn lên lễ đài trên sân vận động. Mặt ai nấy đều nghiêm túc và háo hức mong chờ.

Men theo lễ đài rộng hơn mười mét, những cành hoa hồ ngọc tươi thắm thi nhau đua nở được bài trí gọn ghẽ, dường như bao bọc xung quanh thành một vành hoa đủ sắc màu.

Ba ngọn cờ xếp đan xen cao thấp trên bục, cùng tung bay phấp phật dưới lá cờ quốc kì và ngọn cờ lam - biểu tượng của Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa.

Trên tấ m thảm hoa văn màu tím, một bộ micrô có giá đỡ được đặt ngay ngắ n phía trước.

Ở giữa lễ đài, cô giáo đứng tuổi mặc váy chữ A màu đỏ nhung, đi giày cao gót trắ ng ngà, đứng trang trọng trước micrô, tuyên bố đồng dạc: “Buổi lễ khai giảng chào đón học sinh mới của Liên minh trung học thành phố Tỉnh Hoa xin được bắ t đầ u!”

Vừa nói dứt câu, tiế ng quân nhạc hùng tráng vang lên. Đội quân nhạc đô ng loạt mặc lễ phục màu trắ ng, diễu hành qua lễ đài sân vận động, khiế n không khí của buổi lễ thêm khí thế , rộn ràng hẳn lên.

Đúng lúc này, đầ ng sau cái bô ãn hoa cách lễ đài không xa, một đôi mắ t to tròn sáng quắ c như đèn pha ô tô đang thập thò.

“Haizzz... Biế t làm thế nào bây giờ? Buổi lễ khai giảng bắ t đầ u rồi i!... Sớm biế t thế này tô i qua mình không nên thao thức quá, mãi ôn luyện *Bí kíp chân truye ãn học sinh ưu tú* của chị Tô Hựu Tuệ đế n tận khuya...”

“Mắ t tròn to” dề dặt nhìn mọi thứ trên sân khắ p một lượt, rồi buồ ãn bã lảm bảm một mình, “Không biế t lúc tập trung, cô giáo có điểm danh không... Có khi bây giờ ra vẫn còn kịp! Nhưng... nhưng đoàn học sinh mới của trường Đức Nhã cách chỗ mình cả một khoảng sân rộng thế kia. Làm sao ra đầ y được đây?”

“Đi đại ra đó thôi!” “Mắ t to tròn” vừa mới dứt lời, thì một tiế ng nói hờ hững vang lên.

“Đi đại ra đó? Không được, không được!” Nghe thắ y vậy, “mắ t to tròn” đang chìm trong suy tư, bỗng lắ c đầ u nguầ y nguậ y, “Tôi đã tính đi tính lại rồi i, cách duy nhắ t để cô giáo không phát hiện ra và trở về ãn hình một cách an toàn nhắ t là xuấ t phát từ bô ãn hoa

này, men theo tường bao của sân vận động chạy về phía bên trái, cạnh đội trống nghi thức, rồi tiếp tục đi theo đuôi của đoàn học sinh thẳng tiến. Phải đi như vậy may ra... Nhưng làm thế này thì hơi liều lĩnh và nguy hiểm, chẳng may bị phát hiện...”

“Bị phát hiện thì có sao?” Vẫn là tiếng nói thản nhiên như không.

“Sao lại không sao là thế nào? Cậu không biết ấn tượng đầu tiên rất quan trọng à?” “Mắt to tròn” vừa tiếp tục dõi theo hướng đi của đoàn học sinh mặc đồng phục màu lục, vừa lo lắng lau mồ hôi, “Hôm nay là ngày khai giảng năm học mới. Nếu đến muộn, bị thầy cô phát hiện thì mình sẽ bị coi là người cầu thả, quên trước quên sau, không chú tâm vào việc, lúc nào cũng tâm hồn treo ngược cành cây... Ba năm học tiếp đó, chúng ta sẽ chẳng thể nào giữ được hình ảnh xấu trong mắt thầy cô. Có khi cuộc đời sẽ vì thế mà rơi vào ngõ cụt mắt.”

“Toàn lo mấy chuyện vớ vẩn... Rõ vô vị!” Tiếng nói thờ ơ kia tiếp tục cất lên.

“Vô vị? Nói nghe hay nhỉ, cậu không muốn được thầy cô và bạn bè yêu mến hả?” “Mắt to tròn” dường như nghe thấy chuyện lạ bốn phương, hai mắt mở thao láo như vầng trăng tròn vành vạnh, đột ngột quay đầu lại nhìn. Đột nhiên “mắt to tròn” như đông cứng giữa không trung, cả người mất thăng bằng, ngã sõng soài ra đất.

“Oái! Cậu... cậu là ai?”

“...” Bên cạnh “mắt to tròn” không biết từ lúc nào có thêm một đôi mắt trong suốt như miếng thủy tinh. Thảm Tuyết Trì khinh khinh liếc nhìn Lạc Tiểu Liên với ánh mắt vô cảm khi thấy cô nàng ngã bổ chửng trên đất, rồi lại hướng về phía sân vận động. Một lúc sau, Thảm Tuyết Trì lẩm bẩm một mình, “Theo lý thuyết về điểm mù trong tầm nhìn của con người thì những lập luận ban

nãy của cậu hoàn toàn đúng. Chỉ cần cậu cởi cái áo xanh lục khoác ngoài ra, mặc áo trắng bên trong, chạy nhanh hết cỡ, chắc chắn sẽ không bị phát hiện đâu.”

“Cởi áo khoác ngoài ra á? Ờ đúng thế, đồ ng phục màu xanh lục của trường Đức Nhã sẽ rất nổi bật khi chạy trên đường. Cậu có con mắt quan sát và óc phân tích khá lắm đó.” Mắt Tiểu Liên sáng long lanh, hí hửng nhìn Thẩm Tuyết Trì, “Ừa? Đồ ng phục của cậu là... Cậu cũng là học sinh mới của trường Đức Nhã hả? Thế thì chúng ta cùng lách vào hàng đi.”

“Không.” Mặt Thẩm Tuyết Trì thản nhiên như không, khẽ lắc đầu, “Để đảm bảo không có gì sơ suất, mỗi lần chỉ một người thôi. Nhiêu người sẽ gây chú ý. Cởi đồ ng phục ra đi, tôi cầm giúp cậu.”

“Thế thì... Ừ! Cảm ơn cậu nhé! He he he...” Lạc Tiểu Liên nghĩ ngợi một lúc, rồi gật đầu cảm động, cởi áo khoác đồ ng phục ra đưa cho Thẩm Tuyết Trì. Sau đó cô nàng như con mèo mướp ở tư thế rình mồi, người hơi rướn về phía trước chuẩn bị xuất kích, mắt chăm chú theo dõi đoàn người, “Đúng rồi, tôi tên là Lạc Tiểu Liên, học sinh lớp 10A1 trường Đức Nhã! Sau này nếu gặp khó khăn gì thì cậu cứ tìm tôi nhé, tôi sẽ báo đáp cậu.”

“Tôi đi trước đây!”

“Ừ!”

Vút!

Lạc Tiểu Liên vừa dứt lời, khoe mắt Thẩm Tuyết Trì đột nhiên loé sáng.

Lạc Tiểu Liên nhảy phóc qua bôn hoa nhanh như xẹt điện. Đang định dùng tốc độ gió cuốn để men theo sân vận động lao về phía

trước, bỗng “uỳnh” một cái, cô nàng va ngay vào “bức tường xanh lục”.

“Ồ! Đau quá!” Lạc Tiểu Liên như con thạch sùng bám dính vào “bức tường xanh lục”, xuýt xoa kêu đau.

Đúng lúc này, sau lưng vang lên tiếng lầm bầm đầy thất vọng của Thẩm Tuyết Trì: “Thử nghiệm thất bại... Xem ra phải đổi cách suy luận khác rồi.”

“Thử nghiệm?” Lạc Tiểu Liên không dám tin vào tai mình, tức đến nổi mắt vã n tia máu đỏ, “Ban nãy cậu còn nói ‘đề đảm bảo không có gì sơ suất’ cơ mà...”

“Ừ, thì cậu là người đóng thế chứ còn gì nữa, có thế mà không hiểu à?”

“...”

Thấy Lạc Tiểu Liên giận dữ như núi lửa chực phun trào, Thẩm Tuyết Trì làm như không có chuyện gì xảy ra, đứng bật dậy, đưa áo khoác đồng phục xanh lục trong tay cho Tiểu Liên.

“Áo khoác của cậu này!”

“Hừ!” Lạc Tiểu Liên phờng mang trợn má đón lấy áo khoác đồng phục từ tay Thẩm Tuyết Trì. Cô đang định mặc vào thì... “Hai em là... học sinh mới của trường Đức Nhã đúng không? Sao lại đứng ở đây thế này?”

“Bức tường xanh lục” bị lãng quên này giờ bỗng phát ra một giọng nam cao nghe êm như sáo diều. Lạc Tiểu Liên chợt tỉnh như sáo, khẽ hít một hơi, rồi từ từ quay đầu về phía “bức tường xanh lục”.

“Bức tường xanh lục” cao như cây cột điện... Chắ c cũng phải cỡ một mét tám... “Bức tường xanh lục” mặc đồ ề ng phục y chang Tiểu Liên, phù hiệu đeo cũng giồ ng, lẽ nào cũng là học sinh trường Đức Nhã?... Còn khuôn mặt của “bức tường xanh lục”... Hôm nay Lạc Tiểu Liên đúng là tích phúc từ kiế p trước nên mới được diện kiế n một khuôn mặt đẹp như vị thiên sứ từ trên trời rớt xuồ ng.

Đường nét của chiế c cắ m mới đẹp mê hồ n làm sao, đôi môi như trái anh đào chín, sồ ng mũi cao cao thanh tú, đôi mắ t dài thanh mảnh lộ ra vẻ lo lắ ng. Ngọn gió thoảng qua trước mặt cùng những thanh âm á m áp, dịu dàng của chàng trai khế luồ n vào mái tóc đen nhánh, khế vắ ng vắ ng bên tai...

Khuôn mặt xinh trai của “bức tường xanh lục” như một viên ngọc không chút tì vế t, đúng là tuyệt tác của tạo hóa...

“Em Hàn Thu Dạ!”

Ai dề phía sau một giọng nam ô ề m ô ề m vang lên, khiế n Lạc Tiểu Liên đang đờ người ra như khúc gỗ bồng giậ bắ n mình, vội vàng chuyển hướng nhìn. Thầ y giáo đeo kính gọng đen từ đội hình màu lam rảo bước về ề phía Tiểu Liên và chàng trai nọ.

“Hàn Thu Dạ, lát nữa sẽ đề n lượt trường Đức Nhã các em lên phát biểu đầ y... Sao thề ? Lẽ nào em cũng giồ ng như Giang Sóc Lưu ở trường Tỉnh Hoa chúng tôi, không thể lên phát biểu vì bận tham gia thi đầ u gì đó?” Nói tới đây, đôi mắ t bé như hai hạt đỗ của ông thầ y liế c nhìn Tiểu Liên và Tuyế t Trì với vẻ thiế u thiện cảm, “Ồ? Hai em là học sinh mới của trường Đức Nhã hả? Hừm, khai giảng còn đề n muộn! Không biế t chủ nhiệm Kỉ Đức Trinh dạy dỗ học sinh kiế u gì? Thề mà còn bày đặt làm chủ trì buổi lễ khai giảng cho học sinh mới. Hai em tên gì, tôi phải xử lí nghiêm trường hợ p của hai em mới đượ c.”

Thầy giáo nhíu mày nghiêm giọng nói. Thảm Tuyệt Trì đang đứng đằng sau bồn hoa bỗng bước ra đường hoàng, mặt thản nhiên nhìn thầy giáo, cứ như mọi chuyện không dính líu gì tới mình.

Thầy thầy giáo đánh mặt như cảnh sát hình sự, Lạc Tiểu Liên lúm lét cúi đầu, không dám ngẩng mặt lên mà chỉ nhìn chăm chăm xuống chân mình.

“Lạc Tiểu Liên! Thảm Tuyệt Trì... Hóa ra em chính là nữ sinh thiên tài mà trường Đức Nhã tôn bao công sức mới mời gọi được, là học sinh được kì vọng nhất năm nay đây hả?”

Thầy giáo kính đen nhìn hai nữ sinh khắp một lượt từ trên xuống dưới, đột nhiên như phát hiện ra điều gì đó, hai mắt bỗng sáng quắc lên. Lạc Tiểu Liên bỗng lặng người đi, ngược mắt lên thì bắt gặp ánh mắt thầy giáo đang dò xét mình.

Nữ sinh thiên tài? Mình nổi tiếng đến vậy sao?

“Thưa thầy, em xin lỗi vì đã đến muộn ạ.” Lạc Tiểu Liên cố gắng ghìm sự hoang mang và niềm tự hào đang chực trào ra trong tim, khẽ cúi người khiêm tốn, cung kính với ông thầy kính đen.

“Ừm, thái độ thành khẩn đây!” Thầy giáo kính đen nhìn Lạc Tiểu Liên ăn năn bèn gật gù, nhưng vẫn giữ giọng nghiêm khắc, “Dù em có là học sinh mới được kì vọng nhiều, lát nữa còn đại diện cho học sinh mới trường Đức Nhã lên phát biểu, nhưng đến muộn thì vẫn phải chịu hình thức kỉ luật.”

“Thầy Mã!” Lúc Lạc Tiểu Liên vắt óc suy nghĩ không biết nên giải thích ra sao thì Hàn Thu Dạ bất ngờ bước lên phía trước, đứng chắn trước mặt cô, “Là em nhờ hai em này giúp tập lời phát biểu đây ạ. Bây giờ em sẽ dẫn các em ấy về hàng.”

“Giúp tập lời phát biểu? Hừ...” Thầy Mã trợn mắt lên với Hàn Thu Dạ như muông cảnh cáo “lần này ta tha cho đó”, sau đó hừ một tiếng, “Đã vậy thì em nhanh lên một chút, bài phát biểu cuối cùng rất quan trọng.”

“Vâng ạ, em biết rồi!”

Thầy thầy Mã quay người đi khuất, Hàn Thu Dạ khẽ nghiêng đầu, cất giọng thánh thót như gió nhẹ ngoài cửa biển những đêm hè, tiếng nói khoan thai vọng tới tai hai nữ sinh, “Nào! Chúng ta đi thôi!”

“Ừm!”

“O... à, vâng... vâng.”

Thầy Hàn Thu Dạ nhấc, Thẩm Tuyết Trì gật đầu vô cảm, còn Lạc Tiểu Liên vẫn chưa kịp hoàn hồn, mắt đờ đẫn nhìn bóng thầy Mã mất hút sau đội hình màu lam, rồi nhanh chân sai bước theo sau Hàn Thu Dạ và Thẩm Tuyết Trì.

“Mau trông kìa! Trông kìa! Anh Hàn Thu Dạ, học sinh lớp mười một trường Đức Nhã đây! Anh ấy là hội trưởng hội học sinh trường Đức Nhã, từng giành được ngôi Vương trong lần công thập trước.”

“Thảo nào mọi người đều gọi anh ấy là ‘Hoàng tử trường vi xanh’. Trông anh ấy còn lịch lãm, sang trọng hơn cả hoàng tử ấy chứ. Ôi, mình ngất lịm mất thôi!”

“Á! Nhìn kìa, tớ biết cô gái đi cùng với anh Hàn Thu Dạ. Cô ấy là con út chủ bài của trường Đức Nhã năm nay đây. Nữ sinh thiên tài chỉ số IQ 200. Cô ấy là một trong những ứng cử viên sáng giá cho ngôi Vương của lần công thập tới...”

“Xí! Kể cả có giỏi tới đâu cũng chẳng bằng anh Giang Sóc Lưu bên trường Tinh Hoa, mà y người đó chỉ là cỏ rác thôi. Giang Sóc Lưu mới là thiên tài của các thiên tài.”

Xì xà m! Xì xà m!

Học sinh đứng trên sân vận động bàn tán xôn xao, ríu rít như lũ chim sẻ. Cứ ba bốn người chụm vào nhau, vừa chỉ trỏ vừa bàn luận nhỏ to.

Lạc Tiểu Liên đang say sưa đắm mình trong màn phát biểu đạo dẫu sắp tới nên chẳng nghe thấy gì. Dẫu óc cô giông như mô tô được khởi động nhanh chóng quay ro ro.

Tuyệt chiêu thứ chín trong *Bí kíp chân truyền của học sinh ưu tú Tô Hựu Tuệ*: học sinh xuất sắc không thể lâm trận mới mài gươm, nước đến cỏ mới nhảy. Làm bất cứ việc gì cũng phải chuẩn bị đâu ra đấy, hết lòng hết sức.

Hê hê hê, công nhận bí kíp chân truyền của chị Tô Hựu Tuệ có ích thật. Vừa mới vào trường, mình đã là đại diện cho học sinh mới trường Đức Nhã lên phát biểu. Quá đỉnh! Mục đích cuối cùng của mình khi học ở Liên minh Tinh Hoa là: Đại diện cho trường Đức Nhã tham gia cuộc thi công tháp mỗi năm một lần, giành ngôi Vương trên tầng cao tít tắp.

Phải giành ngôi Vương thì mình mới có thể nhận giấy giới thiệu tới đại học Harvard. Tóm lại, kể cả Lạc Tiểu Liên này có phải bò lẩn bò toài cũng phải lên được ngôi Vương bằng được. Hơ hơ hơ! Xem ra việc này đối với mình cũng chẳng khó khăn gì lắm.

Lạc Tiểu Liên vén mặt ưỡn ngực đón gió, vừa sải bước nhanh về phía trước vừa tự tin nghĩ thầm trong đầu, hai mắt toát ra những

tia sáng lấp lánh. Nhưng khi thấy cái bóng cao cao của Hàn Thu Dạ, cô lại không tài nào rời mắt khỏi.

Á! Mình sao vậy nhỉ? Lạc Tiểu Liên lắc đầu nguây nguây. Bây giờ là lúc phải tập trung cho bài diễn văn. Nghĩ đoạn, Lạc Tiểu Liên vội bước lên phía trước hai bước, nhưng... “Oa! Đẹp quá! Cứ như đang đứng trong một cái lều vải màu lam.” Lạc Tiểu Liên ngó ngang ngó dọc, đột nhiên kinh ngạc thốt lên, quên bém hết mọi thứ xung quanh.

“Thực ra tên của sân vận động là Lam Trướng!” Nghe thấy Tiểu Liên xuýt xoa, Hàn Thu Dạ quay đầu lại, khẽ mỉm cười dịu dàng nhìn Lạc Tiểu Liên và Thẩm Tuyết Trì, sau đó anh tiếp tục giới thiệu, “Vì địa hình ở đây cao nên mỗi lần đứng trong sân đều có cảm giác chạm tay tới tận bầu trời, bầu trời lại như một bức màn lớn che phủ khắp sân. Thế nên sau khi sáng lập ra Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa, người ta mới dùng tên đó đặt cho sân vận động này.”

“Lam Trướng...” Nghe Hàn Thu Dạ giải thích tỉ mỉ, Thẩm Tuyết Trì chậm rãi giơ cái DV trong tay quay cảnh xung quanh, đưa ống kính về phía bầu trời trong vắt, xanh thẳm không gợn mây, sau đó chẳng hé răng nói nửa lời.

“Ha ha ha! Tên hay quá!” Lạc Tiểu Liên nắm chặt hai tay, mặt mũi tràn trề hi vọng, đôi mắt trong veo nhìn khung trời như tấm lụa màu lam trên đầu, hét lên phấn khích, “Chẳng trách mọi người đều nói Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa là nơi tuyệt vời nhất. Đúng là danh bất hư truyền.”

“Trong Liên minh Tinh Hoa có tất cả mười khu thắng cảnh, đều lấy theo màu sắc để đặt tên. Sân vận động này là một trong

số đó. Sau này hai em còn nhiều cơ hội thưởng thức cảnh đẹp lắm.”

“Mà anh Hàn Thu Dạ này, vừa rồi em nghe nói anh là hội trưởng hội học sinh trường Đức Nhã đúng không ạ? Em muốn hỏi làm thế nào để gia nhập hội học sinh? Hội cấp một em là lớp trưởng, hội cấp hai cũng là hội trưởng hội học sinh, lên trung học em mong sẽ được dốc sức mình vì trường.”

“Ha ha ha, em giỏi thật đấy!” Hàn Thu Dạ nhìn Lạc Tiểu Liên với ánh mắt đồng tình, “Em đã có bề dày kinh nghiệm vậy thì chỉ cần viết một cái đơn xin gia nhập rồi gửi cho hội học sinh là ổn thôi.”

“Oh yeah! Lucky!!!”

Thầy Hàn Thu Dạ nói vậy, Lạc Tiểu Liên vững tin nắm chặt tay, hét lên hào hứng. Nụ cười trên khuôn mặt cô rực rỡ như đóa tà m xuân hé nở.

“Em hiểu rồi, cảm ơn anh đã chỉ bảo cho em. Sau này em sẽ cố gắng hết sức mình.”

“Ồn quá đi! Lời máy người nói thu hết vào máy quay của tôi rồi...”

Lạc Tiểu Liên đang cố sắp xếp lại từ ngữ sao cho thành câu cú hoàn chỉnh để biểu lộ quyết tâm rực cháy của mình trước mặt Hàn Thu Dạ, ai ngờ tiếng nói lạnh như đá bên cạnh vang lên chẳng khác nào tạt cho cô gáo nước lạnh, khiến ngọn lửa nhiệt huyết đang bốc lên bỗng tắt ngấm.

Nghe thầy những lời nói vô cảm ấy, Hàn Thu Dạ hơi sững người, quay sang nhìn Thẩm Tuyết Trì vẫn đang giơ máy DV hướng lên

trời. Anh chàng chỉ khẽ mỉm cười, rồi lại quay người bước tiếp về phía trước, không muốn nói thêm lời nào ảnh hưởng đến cảnh quay của Thẩm Tuyết Trì.

Không khí thân thiện mà Lạc Tiểu Liên cố gắng làm mới tạo ra được bị phá vỡ, cô tức giận quay ngoắt đầu lại, hung hăng trừng mắt như con ếch ộp, tức sôi máu nhìn Thẩm Tuyết Trì đang chẳng thèm để m Xia gì đến mình. Lạc Tiểu Liên lặng người đi, mắt như cái máy scan tự động nhìn khắp lượt cô gái lạnh lùng như tảng đá.

Cao gầy xấp xỉ mình, vóc dáng cân đối, da trắng mịn màng, mái tóc cắt ngắn xì tin, trên khuôn mặt trái xoan là đôi mắt lạnh lùng đầy lý trí, sống mũi cao cao cương nghị, đôi môi chúm chím, còn cả chiếc DV đeo trước ngực... Không thể nào phủ nhận cô gái đứng trước mặt mình vừa xinh xắn lại rất sành điệu. Có điều, đôi mắt dưới hàng lông mi dài cong vút như tỏa ra hơi khí lạnh từ Siberia, đẩy người ta ra xa hàng nghìn dặm.

“Sắc tựa cánh đào... Lạnh tựa băng...”

Tuyệt chiêu thứ tư trong Bí kíp chân truyền của học sinh ưu tú Tô Hựu Tuệ: hãy đoàn kết mọi sức mạnh có thể để ngọn lửa nhiệt huyết luôn luôn sôi sục, có thể làm tan chảy mọi tảng băng sắc lạnh.

“Cậu... cậu... cậu quay DV từ nãy tới giờ hả? Vậy lát nữa... lát nữa có thể cho tôi xem được không?” Mặc dù trong lòng đang uất đến suýt học máu, nhưng nhớ lại “bí kíp chân truyền” của chị Tô Hựu Tuệ, Lạc Tiểu Liên gằn gặt khoe miệng, gắng gượng nở một nụ cười hèn hậu với Thẩm Tuyết Trì, rồi khẽ lịch thiệp ngỏ lời.

Phải giảng hòa với con nhỏ kênh kiệu này mới được, nếu không lát nữa mình và anh Hàn Thu Dạ nói chuyện với nhau, nhỏ ta lại cắt ngang cái rụp như lúc nãy thì... Lạc Tiểu Liên tự nhủ trong lòng.

“Không!”

Binh!

Thẩm Tuyết Trì liếc đôi mắt sáng đen nhánh, lạnh nhạt nhìn Lạc Tiểu Liên. Giọng nói dứt khoát như chiếc chùy sắt nện thẳng xuống đầu Tiểu Liên.

“Ồ ha ha ha!” Bị từ chối thẳng thừng, mặt Tiểu Liên như cây thông Giáng sinh được treo đèn đủ màu, lúc xanh xám lúc thâm tím lúc trắng bệch. Cô lấy tay quạt mồ hôi trên trán, cố hết sức kiềm chế cơn nóng giận như núi lửa sắp phun trào, giọng hơi run run, “Nói cũng phải... DV là đồ cá nhân của cậu. Có điê u...”

“Đồ nhặng xanh!”

Binh!

Bị hai nhát chùy sắt của Thẩm Tuyết Trì đập lên đầu, Lạc Tiểu Liên hoa mắt chóng mặt, mắt biến thành hai đường thẳng tắp, hậm hực nhìn ra phía trước.

Grừ! Con nhỏ trời đánh này nghĩ mình là Bà chúa Tuyết chắc?... Lúc này còn đem mình ra làm vật thử nghiệm, nó chắc chắn là đứa đầu óc có vấn đề. Dù chị Tô Hựu Tuệ nói phải đoàn kết mọi sức mạnh, nhưng với nhỏ này... mình xin kiêu còn hơn.

“Đây là chỗ đợi của đại diện học sinh mới lên phát biểu. Chúng ta đứng ở đây thôi.”

Lát sau, Hàn Thu Dạ dẫn theo Lạc Tiểu Liên và Thẩm Tuyết Trì quặt sang phải, rồi dừng lại, quay người mỉm cười với cả hai cô gái.

Lạc Tiểu Liên sững người, ánh mắt tò mò dò xét xung quanh, thấy mình đang đứng ở khu vực cánh phải của lễ đài, bên cạnh là

tùng tốp học sinh mặc đồ ñng phục màu sắc khác nhau, trông ai cũng khí thế hùng hực.

Đúng lúc này, các học sinh khác lần lượt quay đầu lại ngắm soi bọn họ, rồi nhỏ to bàn tán. Hàn Thu Dạ hơi áy náy mỉm cười với Thẩm Tuyết Trì: “Em này, bây giờ tôi có chút việc phải đi, em chịu khó đứng đây cùng những người khác nhé! Đợi tới lúc buổi lễ kết thúc, em có thể về hàng của mình.”

“Ừm!” Thẩm Tuyết Trì vẫn tinh bơ giờ chiếc DV trong tay lên, dứt khoát chìa máy về lễ đài cách đó không xa.

“Bây giờ, xin mời hội trưởng hội học sinh của bốn trường lên phát biểu.”

Ba người vừa mới đến chỗ cánh gà thì thấy cô Kì rời bàn chủ tịch, tiến tới micrô. Lời nói của cô khiến cả sân vận động đang rì rầm bỗng sôi động hẳn lên.

Học sinh của bốn trường như lũ *fan* cuồng nóng ruột chờ đợi thần tượng, lộ vẻ nhố nhễn cổ lên ngắm về phía cánh gà.

Một lúc sau, Hàn Thu Dạ và hai nam sinh mặc đồ ñng phục lam và cam cùng với một nữ sinh mặc đồ ñng phục màu trắng bước lên lễ đài, xếp thành hàng ngang thẳng tắp.

“Oa, đây là hội trưởng hội học sinh của bốn trường à? Nữ sinh mặc đồ ñng phục trắng nhìn xinh quá đi mất! Cô ấy là hội trưởng hội học sinh trường Khâu Lâm thì phải, trông y như con búp bê ấy!...”

“Người mặc đồ ñng phục màu cam có phải là hội trưởng hội học sinh trường Nghiêm Lễ không? Ôi giờ ơi, người ngắm gì nhìn chán thế không biết!”

“Í! Anh chàng mặc áo lam kia đâu phải hội trưởng hội học sinh trường trung học Tinh Hoa nhỉ! Tớ nghe nói học sinh mới Giang Sóc Lưu được đặc cách đảm nhận chức vụ này rồi cơ mà? Sao không thấy Giang Sóc Lưu đâu? ...”

“Anh Hàn Thu Dạ của trường Đức Nhã đẹp trai hết chỗ chê luôn! Không hổ danh là Vương của lũ n công tháp trước.”

Nghe tiếng mọi người bàn tán âm ỉ, Lạc Tiểu Liên thấy nhột nhột như bị mèo cào. Cô gắng hết sức kiễng chân lên, để không bỏ sót chi tiết nào dù là nhỏ nhất. Còn Thẩm Tuyệt Trì đứng kế bên giờ cao cái DV trong tay, hướng màn hình xuống dưới, cứ như đang xem truyền hình trực tiếp, thưởng ngoạn mọi thứ dưới khán đài mà không cần tốn chút công sức nào.

“Đề nghị mọi người yên lặng! Đầu tiên, chúng ta xin mời đại diện học sinh trường trung học Tinh Hoa, hội phó hội học sinh Văn Chấn Hải lên phát biểu.”

“Giang Sóc Lưu muôn năm! Văn Chấn Hải cố lên!”

“Chấn Hải, Chấn Hải! Uy chấn tứ hải! Sóc Lưu, Sóc Lưu! Tuyệt đỉnh nhất lưu!”

“Tứ hải nổi danh, Tinh Hoa độc tôn!”

Cô Kỉ vừa mới dứt lời, các học sinh trường Tinh Hoa dậy sóng như mặt biển xanh nổi cơn cuồng phong. Những tiếng hoan hô âm ỉ bùng nổ như muôn rách màng nhĩ.

Trong tiếng kêu la hoan hô như từng đợt sóng thần, người mặc đồng phục màu lam đeo kính gọng vàng tiến thẳng đến giữa khán đài, đứng nghiêm trang trước micrô, ánh mắt trầm lắng đảo quanh những học sinh bên dưới.

“Hây! Hây! Chấ n Hải cô lên! Cho đại diện ba trường kia biế t
thê nào là lễ độ đi!”

“Hây! Hây! Hây! *FIGHTING!*”

“Á á á á á! Anh Văn Chấ n Hải đẹp trai tài cao quá!”

Học sinh trường trung học Tinh Hoa giờ cao hai tay lên đầ u,
giồ ng như đang câ m que sáng vung liên tục trong buổi biểu diễn ca
nhạc của một minh tinh nào đó, hế t đưng đưa sang phải lại đưng
đưa sang trái, liên tục la tên của Văn Chấ n Hải và Giang Sóc Lưu.
Trong đội hình của trường Tinh Hoa, một tên con trai để đầ u tổ
chim dương dương tự đắ c, lắ c lư cái đầ u bắ t mắ t, miệng thì huýt
sáo, sau đó gào thật to về phía lễ đài.

“Tụi vịt giỏi to mô m!” Nghe thầ y tiế ng kêu la của học sinh
trường Tinh Hoa, Thẩm Tuyế t Trì nhúu mày bực bội.

Lạc Tiểu Liên bịt tai lại, chỉ còn nghe thầ y tiế ng o o như tổ ong
vò vè, mặt mày kinh ngạc nhìn cảnh tượng như động đấ t cá p mười
hai xung quanh, nói khe khẽ một mình:

“Trường trung học Tinh Hoa chính là trường sáng lập ra Liên
minh Tinh Hoa, cũng là trường đứng đầ u, hơn hẳn ba trường còn lại
về chấ t lượng giáo dục... Xem ra... học sinh trường trung học Tinh
Hoa không dễ chơi rô i...”

Rào rào rào...

Trong tiế ng vỗ tay như những đợt sóng lớn xô bờ, Văn Chấ n Hải
vội về “vào trong phong nhấ ra ngoài hào hoa” kế t thúc bài phát
biểu của mình. Sau khi phát biểu xong, anh chàng khẽ đẩy gọng kính
vàng trên số ng mũi, giọng trầ m á m đõng dạc:

“... Vâng, vừa rồi tôi đại diện cho bạn Giang Sóc Lưu - hội trưởng hội học sinh trường trung học Tinh Hoa có đôi lời phát biểu.”

Giang Sóc Lưu ư? Chẹp chẹp... Có phải cái tên mà mọi người cứ xì xèo bàn tán này giờ không nhỉ?

Vừa nghe thấy cái tên có độ *hot* kinh hồn đó, Lạc Tiểu Liên tò mò mím môi, ngược mắt lên.

Giang Sóc Lưu của trường trung học Tinh Hoa... là học sinh đầu tiên được đặc cách làm hội trưởng hội học sinh trong lịch sử Liên minh Tinh Hoa, còn là ứng cử viên số một cho ngôi Vương của lần công thập tới đây... Hừ, oai phong là vậy mà lễ khai giảng lại chẳng thấy mặt mũi tăm hơi hấn đâu, đã thế còn nhờ người lên phát biểu thay... Chỉ riêng điểm này thôi, hấn đã thuộc loại người vô trách nhiệm...

Tiếp theo là tới bài phát biểu của đại diện học sinh trường Khâu Lâm và Nghiêm Lễ. Hai bài phát biểu này không có gì mới lạ, cũng chẳng có gì thú vị. Hội trưởng hội học sinh trường trung học Khâu Lâm - Úy Nguyệt Dao có khuôn mặt trẻ con búng ra sữa, xinh như búp bê mà đã học lớp mười hai, khiến nhiều người không thể tin nổi vào mắt mình. Sau khi đại diện học sinh mới và hội trưởng hội học sinh của ba trường phát biểu xong, cô Kỉ lại tiến ra giữa lễ đài:

“Cuối cùng, xin mời hội trưởng hội học sinh trường Đức Nhã, em Hàn Thu Dạ và...”

Nghe đến đây, Lạc Tiểu Liên như con thỏ ngửi thấy mùi cà rốt, phấn khích nhảy cẫng lên. Cô gắng hết sức hít một hơi sâu, quay đầu nhìn Thẩm Tuyết Trì đang ngắm ống kính DV về phía mình, sau đó ánh mắt cô dính vào cái micrô ở giữa lễ đài.

Mặc dù đây không phải lần đầu Tiểu Liên đại diện cho học sinh lên phát biểu, nhưng trước cảnh tượng hoành tráng thế này thì lại là lần đầu... Có điều Tiểu Liên được rèn giữa trong lò lửa bát quái nhờ những bí kíp chân truyền của thân tượng Tô Hựu Tuệ nên lần này lên phát biểu nhất định sẽ tỏa sáng. Đúng vậy! Lạc Tiểu Liên, cố lên!

Lạc Tiểu Liên bắt gặp ánh mắt của Hàn Thu Dạ đang đứng trên lễ đài. Cô mỉm cười tự tin, khí thế ngùn ngụt rảo bước nhanh về phía lễ đài.

“Bây giờ mời đại diện học sinh mới của trường Đức Nhã... Em Thẩm Tuyết Trì lên phát biểu.”

Rào rào rào!

Tiếng vỗ tay rầm rầm như sấm dậy khắp sân vận động, còn cả tiếng chụp ảnh tanh tách liên tiếp nữa.

Thẩm... Tuyết t... Trì?

Lời tuyên bố đầy tự hào của cô Ki như tia sét đánh gãy đôi người Lạc Tiểu Liên một cách không thương tiếc. Cả người cô nàng như hóa đá, ngay cả nụ cười tươi rói trên miệng cũng tắt ngấm, mắt hồ t hoảng hướng về phía nơi cánh gà.

Ở khu cánh gà, Thẩm Tuyết Trì mặt mày vô cảm giờ cái DV trong tay lướt qua lễ đài. Khi bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của Lạc Tiểu Liên, mắt cô ta bỗng đánh “rẹt” một cái, tỏ vẻ thương hại giờ tay trái lên chỉ chỉ vào cái phù hiệu trên ngực mình, rồi nhếch mép cười gian xảo.

Lạc Tiểu Liên lạng người đi, rồi bỗng như nhận ra điều gì đó, cúi đầu nhìn cái phù hiệu màu vàng lấp lánh trên ngực áo mình. Quả

nhiên trên đó ghi ba chữ to đùng:

Thẩm tuyền t rì

Sao lại thế ỉ nhi...? Rút cuộc là tại sao?

Trong tích tắ c, đầ u óc của Tiểu Liên quay mòng mòng, rồ ỉ như mớ bông bong. Cô hồ t hoảng nhìn về ề phía “tên đầ u sỏ” Thẩm Tuyền t Rì, rồ ỉ đột nhiên hiểu ra tắ t cả.

Thôi chề t rồ ỉ! Chắ c chắ n lúc nầy Thẩm Tuyền t Rì đã tráo áo khoác đờ ng phục của mình, nên thầ y cô mới nhận nhầ m người, yêu câ u mình lên phát biểu.

Tức thật... Sao cô ta lại làm thế ỉ nhi?

Bis bis bis bis bis...

Những tiế ng huyết sáo nhức tai như mũi kiể m vang lên, phá vỡ bầ u không khí yên tĩnh của sân vận động. Lạc Tiểu Liên sửng người, quay đầ u nhìn khắ p lượt sân vận động đang nhồ n nháo như cái chợ vỡ, rồ ỉ nhìn Hàn Thu Dạ đang ngạc nhiên và cô Kỉ sỏ t ruột vẫy tay gọi liên tục.

Tiểu Liên vội vàng xua xua tay:

“Không... không ạ, em không thể lên đó được. Cô nhầ m người rồ ỉ! Em... em không phải là Thẩm Tuyền t Rì, em là... Lạc Tiểu Liên.”

“Gì cơ? Lạc Tiểu Liên á?” Nghe thầ y Lạc Tiểu Liên nói thế ỉ, cô Kỉ tròn vo mắ t như ổ c brou nhắ miệng, chỉ thiế u chút nữa con người rơi ra.

Hàn Thu Dạ đứng lặng người đi, quay đầu nhìn về phía Thẩm Tuyết Trì thật đang thản nhiên như không đứng ở cánh gà tiếp tục quay DV.

“Này, cậu có nghe thầy không? Con nhỏ ban nãy không phải là đại diện học sinh mới của trường Đức Nhã đâu!”

“Không phải Thẩm Tuyết Trì ư? Thế nó còn định mò lên đó làm gì? Muốn chơi trội hả?”

“Lạc Tiểu Liên... Tên gì nghe quê mùa muốn chết! Chắc là người tinh lẻ mới ra thành phố, chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng thế này nên muốn thử cho biết mùi chảnh? Hô hô hô hô hô hô!”

Nghe thầy tiếng cười cợt, nhạo báng của các học sinh trên sân vận động, cơn uất ức của Tiểu Liên bốc hỏa lên đầu, mặt mày cô đỏ gay.

“Lạc Tiểu Liên à? Được rồi, Lạc Tiểu Liên cũng được, mau lên đây nói gì đi em!” Cô Ki mọi khi thanh thoát, lịch thiệp là vậy, thế mà nhìn thấy Tiểu Liên như thể nhìn thấy sao chổi, sốt ruột đến nỗi mắt trợn ngược lên, quay người đi về phía bàn chủ tịch.

Thái độ khinh thường của cô Ki cộng với làn sóng chế nhạo của học sinh bên dưới làm cơn giận của Lạc Tiểu Liên lên tới đỉnh điểm. Cô nhắm mắt lại hít một hơi sâu, cuối cùng kiên định bước về phía trung tâm lễ đài trong tiếng huýt sáo giễu cợt và la ó dưới sân.

Chị Hựu Tuệ đã nói, tự mình vứt bỏ mới là thất bại thực sự, cho nên... cho nên mình tuyệt đối sẽ không bao giờ để cho bọn họ quật ngã. Những kẻ dưới kia dám khinh thường Lạc Tiểu Liên này ư? Được, ta sẽ cho các người biết, Lạc Tiểu Liên này không phải đùa dễ chơi đâu. Hừ, tui thiêu hiểu biết kia, chớ ngẩng mắt lên mà nhìn nhé!

Lạc Tiểu Liên giơ tay lên toan với lấy micrô. Nhưng... đen đui thay...

À m!

Một tiếng đồ lớn vang lên. Cái giá cùng với micrô vốn dĩ đứng vững như bàn thạch thế mà đột nhiên đổ rầm một cái xuống đất. Lúc cô Ki vội vàng đi tới, giúp Lạc Tiểu Liên chỉnh lại micrô thì phát hiện ra micrô như bị cắm, không phát ra tiếng gì.

“Ôi trời, cười vỡ bụng mất thôi! Ha ha ha ha! Đúng là đại diện dóm của trường Đức Nhã có khác! Ngay cả cái micrô cũng bắt mất kia kìa. Mau xuống hộ cái! Ngôi Vương công tháp năm nay nhất định thuộc về thiên tài Giang Sóc Lưu của trường trung học Tinh Hoa rồi.” Một tiếng nói đầy c ý cao giọng lên, Lạc Tiểu Liên ngược đầu lên nhìn về phía đó. Bên dưới toàn là những ánh mắt không mấy thiện cảm như rừng gươm sắc nhọn đâm tua tủa. Tên con trai đầu tổ chim ban nãy huênh hoang ra mặt, một tay dứt túi quần, một tay quắp ngón làm thành vòng tròn, rồi đưa lên miệng để huýt sáo. Đôi lông mày của hắn vênh cao lên, mặt mũi khinh khỉnh.

Tiếng huýt sáo dài ra như dây dẫn thuốc nổ, thoắt một cái khiến cả sân vận động rộn lên tiếng kêu như trái bộc phá.

“Ha ha ha ha! Đại diện học sinh trường Đức Nhã, Lạc Tiểu Liên là con nhỏ đầu đầu đất! Sao không nói gì hết thế? Không nói được thì xuống đi là vừa!”

“Đại diện dóm thì có tư cách gì mà phát biểu? Chúng tôi chỉ thích nghe Giang Sóc Lưu nói chuyện thôi. Cậu ấy mới là người giành ngôi Vương trong lần công tháp năm nay.”

“...”

Nhìn thấy cảnh tượng rối loạn trên sân, cô Ki như vừa nói to, vừa cô ra hiệu bằng tay với bên dưới, nhưng học sinh chẳng khác nào đàn ngựa hoang đứt cương, hoàn toàn bị mất kiểm soát.

Lúc cô Ki đang rối như tơ vò, luống cuống không biết xử lý thế nào, thì tên con trai đầu tổ quạ cầm đầu ngạo mạn thị uy, đã c ý vênh mặt ngược lên trời, ném cho Lạc Tiểu Liên một cái lườm cháy mặt.

Thấy mọi người coi thường mình ra mặt, Lạc Tiểu Liên như con mèo bị chọc giận, răng nghiến vào nhau ken kết, hai bím tóc dựng đứng lên như súng canon hướng lên trời.

“Đại diện dòm trường Đức Nhã xuống đi! Đại diện dòm trường Đức Nhã xuống đi!”

Tiếng kêu la inh ỏi xung quanh làm cơn giận của Lạc Tiểu Liên trào sôi, gập má y trăm lần ban đầu.

Học sinh trường trung học Tinh Hoa mặc đồng phục màu lam nhón nhác cả lên, giống như những cơn sóng gào thét trong mưa bão, cứ thế lao thẳng về phía trước, dường như sắp ăn tươi nuốt sống Lạc Tiểu Liên bé nhỏ trên lễ đài.

“Đừng lo!”

Hàn Thu Dạ đứng trên lễ đài im lặng này giờ bỗng khe khẽ lên tiếng, Lạc Tiểu Liên bất giác quay đầu lại, thấy anh từ từ ngược đầu lên, bước dứt khoát lên bục sân khấu.

“Anh Hàn Thu Dạ chắc muốn lôi con nhỏ học sinh mới si đầu xuống nhưng đi nhầm đường à? Hắc hắc hắc! Thế thì để Tiêu Nham Phong tôi chỉ cho anh biết, bực lên xuống ở bên tay phải đó!”

“Ha ha ha...”

Hoá ra tên con trai đã ù tỏ quạ khơi mào mọi chuyện tên là Tiêu Nham Phong. Sau lời khiêu khích đã ù ác ý của hắ n, phía dưới tiếng cười nhạo báng vang lên. Hàn Thu Dạ không hề ù may lung lay, vẫn nghiêm trang đứng trên bục trước tiếng la ó nhưc óc ở dưới sân.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, khuôn mặt trắng trẻo như viên ngọc trai của Hàn Thu Dạ sáng lấp lánh, đôi mắt kiên nghị không hề run sợ mà nhìn thẳng về phía trước. Mái tóc đen mượt như nhung rủ xuống má, tạo thành những đường nét tuyệt mỹ. Trong tiếng ồn ào như ong vỡ tổ, Hàn Thu Dạ giống đoá quỳnh lặng lẽ nở về đêm, điềm tĩnh toát ra vẻ thuậ n khiế t, thanh cao.

Trên sân vận động Lam Trướng, bậ u trời xanh như ngọc bích, một ngọn gió mát rượi thổi qua, đùa giỡn với mái tóc đen nhánh của Hàn Thu Dạ, thổi tung ráng vàng trên sân thượng khu giảng đường.

Một người dáng cao lớn, mặc bộ đồ ùng phục màu lam, dang hai tay ra bám vào lan can, cúi đã ù thu cả sân vận động Lam Trướng vào tầm mắ t.

Một lúc lâu sau, hình như cậu ta chán ngán những tiếng la ó ồn ào bên dưới, bèn quay người, dựa lưng vào lan can rồi ngược mắ t lên nhìn trời, giọng nói hờ hững phát ra từ khóe miệng lạnh lùng:

“Ai chà! Xem ra lễ khai giảng năm nay cũng không đế n nổi vô vị lắ m...”

Lúc này, cả sân vận động vẫn nhố n nháo, à m ì.

Ánh mắ t sâu thẳm của Hàn Thu Dạ từ từ lướt qua khắ p sân vận động đang như một cái chảo đã ù sôi. Đột nhiên anh giơ tay phải lên, rút một cây sáo trúc từ túi bên trái ra.

Đó là một cây sáo trúc rất đối bình thường, hình trụ tròn, thẳng và dài, vì đã dùng nhiều năm nên bóng láng. Dưới ánh nắng chiếu rọi, nó phát ra ánh sáng dịu dàng.

Chẳng ai đoán được Hàn Thu Dạ định làm gì. Một lúc sau, tiếng bình luận từ xa vọng lại, giống như một cơn lốc bao trùm khắp sân.

Trong tiếng ồn ào mỗi lúc một to, Hàn Thu Dạ khẽ khàng giơ tay lên, ngón tay thon dài đặt nhẹ lên lỗ sáo, sau đó kê gần miệng.

Tiếng sáo réo rắt vi vu, như tiếng suối ngուն mùa xuân róc rách chảy, “dòng suối” luồn qua kẽ tay của Hàn Thu Dạ rồi lặng lẽ tuôn chảy khắp mọi nơi.

Nghe thấy tiếng sáo nổi lên, Lạc Tiêu Liên bỗng thừ người ra, không khí ồn ào bên dưới cũng bắt đầu lắng dịu xuống.

Tiểu Liên kinh ngạc nhìn người đứng bên cạnh mình giống như vị thiên sứ vừa mới giáng trần. Một cảm giác khó tả theo nốt nhạc du dương phát ra từ cây sáo chìm vào sâu thẳm trái tim cô.

Hàn Thu Dạ hơi nhắm mắt, tiếng sáo ẩn chứa sức mạnh thâm kỳ xuyên thấu trái tim mỗi người, giống như một dải lụa êm dịu, thuần khiết bay trong không gian, dẫn dắt người ta tới một hồ nước phủ sương mờ. Chỉ thấy tầng tầng lớp lớp lá sen màu xanh ngát đưa đẩy theo làn gió mát lành. Những bông sen ngát hương hãy còn khép nép, tắm mình trong ánh sáng bàng bạc. Những gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ được chiếu sáng lấp lánh dưới ánh trăng gà, bốn bề mùi thơm thoang thoảng, giống như đang sống giữa tiên cảnh vậy...

Thời khắc này, tất cả các trái tim như bị níu chặt lại.

Những lời xì xèo bàn tán cùng tiếng cười chế nhạo như bị một tấm thảm vô hình chụp kín lại, ngay cả âm thanh bát nháo xung quanh cũng bỗng dung trầm lắng...

Cả sân vận động lặng ngắt như tờ, chỉ còn nghe thấy tiếng sáo du dương, ngọt ngào và bay bổng.

Tiếng sáo dần vút cao rồi chìm xuống, sau đó dần dần mất hút.

Khúc nhạc kết thúc, cả sân vận động như bừng tỉnh sau cơn chấn động chưa từng có. Không lâu sau, như có người bật công tắc khởi động, cả sân dậy lên tiếng vỗ tay rền vang.

Rào! Rào! Rào!

Trong tiếng vỗ tay nồng nhiệt, Hàn Thu Dạ khẽ dùng đầu ngón tay xoay cây sáo trong tay đứng thẳng. Bà không khí rồi loạn ban nãy khiến cô Ki cũng khó lòng không chế được, vậy mà bây giờ đột nhiên yên tĩnh trở lại chỉ nhờ một khúc nhạc thổi bằng sáo.

“Khúc nhạc này tôi xin dành tặng cho thầy cô và tất cả các bạn. Thay mặt trường trung học Đức Nhã, tôi chúc các bạn sẽ có quãng thời gian trung học hạnh phúc và vui vẻ!”

Hàn Thu Dạ cất cao giọng. Giọng nói điềm tĩnh, nhẹ nhàng lan tỏa khắp sân vận động. Nói xong, anh hơi gập người, cúi đầu chào mọi người.

Rào! Rào! Rào!

Phía dưới lại vang những tiếng vỗ tay tán thưởng liên hồi.

“Mình chỉ nghe nói anh Hàn Thu Dạ biết chơi sáo, không ngờ lại đỉnh vậy! Ôi, tim mình như run lên bần bật...” Một nữ sinh cột tóc

đuôi ngựa ôm lấy lồng ngực, mắt nhắm nghiền như mê, giọt nước mắt nóng hổi lăn trên má.

“Đúng là phi thường! Nghe nói năm ngoái trong lần công thập cuối cùng, anh Hàn Thu Dạ nhờ thổi một khúc sáo tự sáng tác mà đánh bại toàn bộ đại diện học sinh các trường khác, giành được ngôi Vương đấ y!” Một nam sinh người thấ p lùn đẩy gọng kính trên số ng mũi, tỏ vẻ ngưỡng mộ.

“Nhưng trở thành Vương thì phải công thập chứ? Liên quan gì tới sáo siế c ở đây nhi? U hu... Mà công nhận vụ công thập rấ t bí mật, không ai biế t họ phải thi đấ u những gì. Ôi, mình tò mò quá đi!”

“A a a...! Mọi người đừng nói nữa. Anh Hàn Thu Dạ sắ p rời lễ đài rồi kìa.”

“Anh Hàn Thu Dạ!”

Tiế ng hò reo ngưỡng mộ lại rộ lên như đợt sóng thầ n, cả sân vận động như một cỗ máy khổng lồ bị mắ t kiểm soát khi Hàn Thu Dạ chầ m chậm rời khỏi sân khấ u.

Ngay cả Lạc Tiểu Liên đang đứng thờ mặt trên khán đài cũng vỗ rất cả tay.

Trời! Anh Hàn Thu Dạ tuyệt quá! Cái con nhỏ hồ li Thẩm Tuyế t Trì đáng ghét sao có thể trở thành người thay thế anh ấy được? Hừ, thiên tài cái nỗi gì! Người đâu chơi ác thế không biế t!

“Phù! Mệt chế t được!”

Ngày ô ã ào nhấ t trong lịch sử khai giảng Liên minh Tinh Hoa cuối cùng cũng kế t thúc. Lạc Tiểu Liên mệt mỏi rũ rời chân tay, nằ m lãn queo trên giường, than ngắ n thở dài liên tục. Tiế ng mọi người tán dương Hàn Thu Dạ vẫn vẳng vẳng bên tai như keo dính.

Haizzzz.... Anh Hàn Thu Dạ... không hổ danh là Vương của Liên minh Tinh Hoa trong lần công tháp trước... Không những đẹp trai ngời ngời như thiên thần, lại bình tĩnh như không, chẳng hề nao núng trước lời đả m tiếu, trái lại còn lật ngược tình thế ...

Nghĩ đến đây, cảm giác kì lạ khi đứng trên lễ đài lại vương vãn trong trái tim Lạc Tiểu Liên. Cảm giác ấm nồng đó lan tỏa khắp người, khiến mặt cô nóng ran.

Lạc Tiểu Liên trở mình trên giường, gấung gương giơ tay với cái điện thoại để gần đây, ấn số điện thoại quen thuộc. Sau vài tiếng tu tu, trong điện thoại phát ra giọng nói hí hửng của Hách Chân Hi:

“Tiểu Liên, tôi đang định gọi điện cho bà. Lúc nãy tôi lên mạng, vào trang *web* chung của Liên minh Tinh Hoa, thấy ghi bà đại diện cho học sinh mới lên phát biểu. Ủa, sao giọng bà có vẻ không vui vậy?”

“Vui à? Hơ hơ hơ hơ... Làm sao mà vui nổi cơ chứ?...” Lạc Tiểu Liên nghiến răng bặm lợi, hời tưởng lại kí ức đen tối ngày hôm nay.

“Thẩm Tuyết Trì! Sao cậu lại làm thế?”

Vừa bước vào phòng học, Lạc Tiểu Liên tức sôi máu, lao đến trước mặt Thẩm Tuyết Trì. Mặt cô đỏ gay như gà chọi, cao giọng chát vãn Tuyết Trì.

“Tôi không muốn phát biểu.” Mặt Thẩm Tuyết Trì lạnh tanh, trả lời gằn từng tiếng một.

“Đủ rồi đó! Cậu không muốn phát biểu thì bắt tôi lên phát biểu thay chắc? Để tôi thành trò hề cho mọi người à?”

“Lẽ nào cậu cũng không muố n phát biểu?”

“...”

Grừ! Không thể nào nói chuyện đượ với loại người này. Không hiểu con nhỏ này trong óc chứa gì nữa. Mà nhỏ ta cũng không hề hờ i hận về lỗi lầm của mình.

Nhưng, đáng ghét nhấ t là...

“Con nhỏ Lạc Tiểu Liên mặt dày thật đó. Dám mạo nhận Thẩm Tuyế t Trì để lên phát biểu.”

“Nế u không nhờ anh Hàn Thu Dạ thì trường ta mấ t mặt vì nó mấ t.”

...

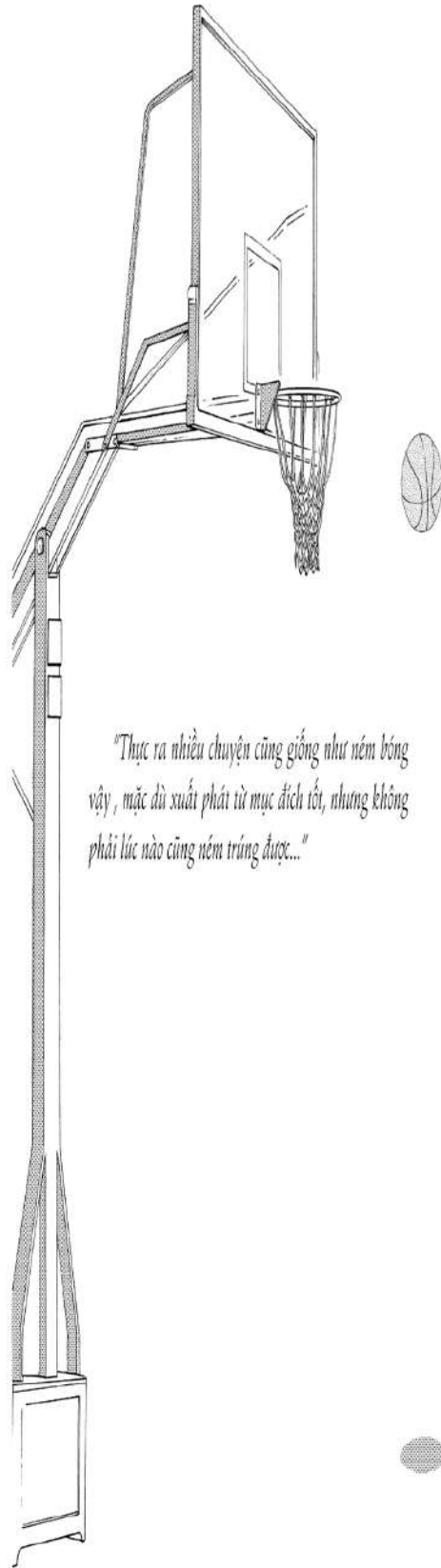
“Tiế c thật!...” Giọng nói thấ t vọng của Hách Chân Hi kéo Tiểu Liên đang mải miên man suy nghĩ về với thực tại. “Phải có mã số học sinh mới đăng nhập đượ trang web riêng của từng trường. Nhưng trong trang web chung của Liên minh Tinh Hoa, học sinh cả bố n trường đề u cãi nhau ỏm tỏi xem trường nào sẽ giành đượ ngôi Vương mới. Ngoài thiên tài của các thiên tài - Giang Sóc Lưu là ứng cử viên số một ra, thì còn có nữ sinh thiên tài tên là Thẩm Tuyế t Trì, nghe nói chỉ số IQ hơn 200.”

“Nữ sinh thiên tài à? Hừ, thiên tài thì có gì ghê gớm chứ? Bà nghe nè, tôi ghét nhấ t là thiên tài. Đúng là lũ giả tạo, chỉ giỏi ăn trá ng mặc tron, ý mình giỏi sẵn nên nhìn người khác bằ ng nửa con mắ t!” Vừa nghe thấ y cái tên Thẩm Tuyế t Trì, ngọn lửa giận của Lạc Tiểu Liên bố c tới tận đỉnh đầ u, nghiế n rằng nói.

“Tiểu Liên... Đừng làm tôi sợ... Bà... bà làm sao thế?” Đầ u dây bên kia, Hách Chân Hi chẳng hiểu đầ u của tai nheo ra sao, giọng

hốt hoảng, “Mà nè... tôi tưởng bà là học sinh mới giỏi nhất chứ! Sao người ta lại nói Thẩm Tuyết Trì mới là học sinh ưu tú nhất trường Đức Nhã nhỉ?”

“Cứ đợi đó! Tôi sẽ viết lại lịch sử cho xem! Hừ hừ!” Toàn thân Lạc Tiểu Liên phát ra luồng khí lạnh khiến cho Hách Chân Hi cũng thấy ớn lạnh nổi da gà, “Tôi chấp cả con nhỏ Thẩm Tuyết Trì hay cái tên Giang Sóc Lưu gì gì đó... Lạc Tiểu Liên này nhất định sẽ trở thành học sinh ưu tú nhất Liên minh Tinh Hoa!”

"Thực ra nhiều chuyện cũng giống như ném bóng vậy, mặc dù xuất phát từ mục đích tốt, nhưng không phải lúc nào cũng ném trúng được..."

[Công bả`ng]

*Thực ra công bả`ng giồ`ng như một cái cân
Người bên nào đông hơn thì bên đó nặng hơn.
Nó vô thức nghiêng về` phía bên đó
Cười giấu tôi không biế`t tự lượng sức mình.
Rồ`i sẽ có một ngày
Tôi cho họ phải cảm như hế`n.*

Reng reng reng!

Thời gian hờ`i hả bước đi, thề` là đã hế`t một ngày.

Một buổi sáng bình thường như bao buổi sáng khác. Được ánh sáng thuầ`n khiế`t của buổi sớm chiế`u, những áng mây dường như đám lông vũ mề`m mại, nhẹ nhàng vuồ`t ve, rồ`i bay về` phía đường chân trời mờ nhạt.

Tầ`t cả cảnh vật xung quanh đầ`u lặ`ng lể chìm trong vẻ yên tĩnh, hiề`n hoà.

Đột nhiên trong phòng 305 ở kí túc xá dành cho nữ của trường Đức Nhã, một hờ`i chuông báo thức réo lên inh ỏi, phá vỡ sự yên tĩnh vô`n có.

Tách!

Tiếng chuông vừa vang lên có mấy giây thì một bàn tay đã thò về phía đó, ấn nút tắt chuông. Trong ánh sáng mờ mờ, căn phòng dần yên tĩnh trở lại.

Lát sau, một cô gái mặc chiếc váy ngủ màu lam giản dị, dụi dụi mắt, rồi ngò i dậy trên giường. Đôi mắt trong veo còn hơi ngái ngủ khẽ đảo xung quanh phòng một lượt, cuối cùng dừng lại trước cuốn lịch hình gấu trúc treo ở giữa tường đối diện.

Ngày thứ Hai được khoanh tròn bằng bút đỏ. Chữ viết bên cạnh như giun ngoằn ngoèo đầy phấn khích:

***Ngày đầu tiên của quãng đời cấp ba. Lạc Tiểu Liên!
Fighting!***

Khi nhìn thấy hàng chữ to tở chẳng, cô gái ngò i bật dậy trên giường như chú thỏ máy vừa được lắp pin, thoắt một cái đã tỉnh như sáo, ánh mắt bỗng ánh lên vẻ phấn chấn và tràn đầy tự tin. Lạc Tiểu Liên vén chăn, lật người dậy nhanh như cắt, bắt đầu lui húi chuẩn bị cho một ngày mới bận rộn.

Súc miệng, thay quần áo, chải đầu tóc... Chỉ mười lăm phút sau, trước gương đã xuất hiện một cô gái với dáng vóc mảnh mai, xinh xắn.

Khuôn mặt hình trái xoan, nước da hơi sạm màu do mùa hè phải làm việc ngoài trời, mũi dọc dừa cao cao, đôi môi căng mọng mà mẹ Khả Lạc thường khen đẹp như trái anh đào chín, đôi mắt tròn to sáng lấp lánh, thêm vào đó là hai hàng lông mày đậm nhướng cao, trông tràn trề sinh lực.

Cô bạn chí cốt Hách Chân Hi ngưỡng mộ nhất là cái cổ cao ba ngón của Lạc Tiểu Liên. Dáng người Tiểu Liên cân đối nên rất hợp

với bộ đồ`ng phục màu xanh lục được cắ t ôm người, cuố i cùng là hai bím tóc ngú ng ngườ...

Cuộc số`ng trung học tuyệt vời của Lạc Tiểu Liên hôm nay chính thức bắ t đầ u.

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên tự nháy mắ t với mình trong gương, rồ i cười rạng rỡ như ánh mặt trời. Cả căn phòng dường như phát sáng nhờ nụ cười sáng ngời đó.

Cuố i cùng, Tiểu Liên dí sát mặt vào gương, cẩn thận bẻ lại cổ áo trắng, rồ i lùi lại phía sau một chút, nhìn khắ p lượt một lâ n nữa. Mãi đế n khi thấ y chắ ng còn gì phải chỉnh sửa, cô mới quay người, đưa ánh mắ t ngưỡng mộ về` phía tắ m *poster* to tướng treo ở bên phải tường.

Trên *poster* là hình Tô Hựu Tuệ đứng trước gió, mái tóc đen nhánh bồ`ng bằ nh, mỉm cười tự tin như một nàng công chúa.

Khi tắ t cả đã sẵn sàng đầ u vào đó, Lạc Tiểu Liên định giơ ngón tay cái về` phía tắ m *poster*, thì trong đầ u bỗng hiện lên khuôn mặt lạnh như đá tảng của Thẩm Tuyế t Trì. Thoắ t một cái, tâm trạng cô như rớt xuố ng vực thăm thẳ m tồ i.

Tiểu Liên nắ m chặt tay, quyế t tâm the` thồ t:

“Chị Tô Hựu Tuệ, em sẽ không để bị đánh bại dễ dàng như the` đầ u! Em nhắ t định sẽ lâ y chị làm gương, trở thành học sinh ưu tú nhắ t Liên minh Tinh Hoa, giành được giấ y giới thiệu vào đại học Harvard, từ đó bước trên con đường trải thảm đỏ. Lạc Tiểu Liên này quyế t không thắ t bại! *Fighting!*”

Ngoài cửa sổ, mặt trời bị che khuắ t bởi những đám mây, nhưng khi nghe thấ y lời tuyên bố` hùng hồ`n đầ y ý chí đó, bèn phắ n

chân ló đầu ra xem.

Ánh sáng vàng óng ả giông như cánh quạt dãn dãn mở ra, dịu dàng vuốt ve toà nhà giảng đường màu trắng đứng sừng sững trong khuôn viên trường Đức Nhã. Cờ trường Đức Nhã bay phấp phật trong gió. Rỏ bóng trên sân tập được rửa sạch bong. Tất cả đều lạng lẽ và tràn ngập sự sống.

Lúc này, một nữ sinh xách ba lô nở nụ cười sáng lạng, đi thẳng về phía phòng học, vì bước nhanh quá nên hai bím tóc tung tẫy.

Các học sinh xung quanh chẳng hề mấy may chú ý đến Tiểu Liên, cả trường cũng chẳng vì sự xuất hiện của cô mà khác với ngày thường. Mặc dù vậy, trong mắt cô vẫn ánh lên sự tự tin và lòng quyết tâm, dường như đã tự hứa với lòng mình: Không lâu sau cô sẽ bước lên đỉnh cao nhất, chinh phục “ngọn núi” Liên minh Tinh Hoa.

Lớp 10A1 trường Đức Nhã

Phòng học sáng sủa, học sinh ghé tai nhau rỉ rả như một lũ gà con mới chui ra khỏi vỏ trứng. Ai cũng muốn làm quen với các bạn mới xung quanh, nhưng tất cả đều phớt lờ Lạc Tiểu Liên ngồi ở tổ năm, bàn số bốn. Lạc Tiểu Liên nhìn một lượt quanh phòng, rồi tức tức lờ mờ cô gái để tóc ngắn ngồi phía trên bên phải, sau đó lấy sách vở và đồ dùng học tập ra khỏi túi, lạng lẽ đợi tiết học đầu tiên bắt đầu.

Lúc này, trong đầu Lạc Tiểu Liên chợt hiện lên hàng chữ vàng lấp lánh:

Tuyệt chiêu thứ mười trong *Bí kíp chân truyền của học sinh ưu tú Tô Hựu Tuệ*: học sinh ưu tú lúc nào cũng cần nghiêm túc gọt gòn, không được mù quáng a dua theo số

đông. Đặc biệt lúc hỗn loạn cả n tỏ ra bình tĩnh và mưu trí, như thế mới thể hiện được khí chất hơn người của mình.

Một lúc sau, thầy giáo trung tuổi mặt vuông chữ điền cắ p theo tập giấ y tờ dày cộp vội vã bước vào. Cả lớp học đang ồn ào như cái chợ vỡ bỗng im bật, ai nấ y đều ngồ i ngay ngắ n vào vị trí của mình.

Thầ y giáo mặt vuông chữ điề n đứng trên bục giảng, mở tập tài liệu trong tay, sau đó nghiêm nghị nhìn xuố ng dưới lớp:

“Các em thân mế n, thầ y tên là Trương Lý Khoa, bắ t đầ u từ hôm nay là giáo viên toán của các em. Bây giờ thầ y muố n kiểm tra trình độ toán của cả lớp xem thế nào.” Thầ y Trương mân mê viên phá n trong tay, viế t nhanh như cắ t lên bảng ba bài toán, sau đó quay người nhìn đờ ng hồ , “Thầ y cho các em mười phút để giải ba bài toán này.”

Thầ y Trương vừa dứt lời, tấ t cả học sinh vội vã chú i đầ u giải toán.

Phòng học lặng ngắ t đế n nỗi có thể nghe được tiế ng ruồ i bay qua, tiế ng loạt xoạt viế t trên giấ y cùng tiế ng nhích của kim đờ ng hồ treo tường.

Sau khi kim giấ y quay được mười vòng, giọng nói uy nghiêm của thầ y Trương lại vang lên:

“Được rô i! Đã hế t giờ, em nào làm xong cả ba bài toán thì giơ tay.”

Học sinh trong lớp hầ u hế t mặt mũi đầ u tiu nghiũ, đẩy tờ giấ y ra trước mặt. Lạc Tiểu Liên đắ c ý ngắ ng đầ u lên khỏi tờ giấ y dày chi chít toàn là những công thức dài ngoắ ng, sau đó giơ tay thật cao.

Một, hai, ba, bốn, năm...

Cả lớp chỉ có đúng năm người giơ tay.

Lạc Tiểu Liên lẩm nhẩm đếm số người, ngạc nhiên cắn chặt bút, không ghìm nổi cảm xúc của mình. Bài toán khó như vậy mà có những năm học sinh đã giải xong, trường Đức Nhã có khác, học sinh giỏi thật!

Tiểu Liên đang định nhìn xung quanh, bỗng tò mò ngược mắt về phía Thẩm Tuyết Trì ngồi ở bàn số hai, tổ bốn. Điều khiến Lạc Tiểu Liên ngạc nhiên là Thẩm Tuyết Trì không hề giơ tay, mà cứ cúi đầu nhìn chằm chằm vào cuốn vở, toàn thân như bất động.

Lạ nhi? Con nhỏ đó là nữ sinh thiên tài cơ mà? Sao lại không làm được?

Thầy Trương nhìn thấy Lạc Tiểu Liên giơ cao tay, cúi đầu nhìn sơ đồ lớp trên bục giảng: “Lạc Tiểu Liên, em lên giải mấy bài toán này đi!”

“Ừm, câu một chính xác, câu hai chính xác, tiếc là... câu cuối cùng nên dùng công thức này... sai rồi.” Mặc dù có chút tiếc nuối nhưng thầy Trương vẫn vui vẻ khen ngợi, “Có điều những bài toán này rất khó, em Lạc Tiểu Liên có thể tính ra vậy là khá lắm rồi.”

Nghe thầy khen ngợi, tất cả học sinh trên lớp cùng hướng ánh mắt về phía Lạc Tiểu Liên. Tiểu Liên mỉm cười đáp lại ánh mắt thiếu thiện chí của mọi người.

Dù thế nào đi nữa, mình cũng tiến được bước đầu tiên rồi. May mà mình đã chuẩn bị bài cẩn thận theo phương pháp học của chị Hựu Tuệ, nếu không cũng khó mà làm được lắm. He he he, chỉ

cả bản thân nỗ lực, nhất định sẽ giành được thiện cảm của mọi người thôi.

Đúng lúc này, thầy Trương quay đầu về phía góc lớp, mắt phát ra một tia sáng hi vọng: “Thẩm Tuyết Trì, em mau nói đáp án cho mọi người, được không?”

“7, 23, 109. Câu một có ba cách giải, câu hai có hai cách, câu ba có năm cách giải.”

Thẩm Tuyết Trì mặt không chút biểu cảm, đứng dậy đọc ra một dãy số, sau đó cúi xuống nhìn tờ giấy nháp trong tay.

Trong chốc lát, thầy Trương ngạc nhiên ra mặt, như không thể tin nổi vào tai mình. Thầy nắm chặt cuốn sách, toàn thân run lên bần bật.

“Câu hỏi này là đề thi Olympic toán lớp mười một, không ngờ em Thẩm Tuyết Trì trả lời đúng toàn bộ. Ngay cả cách giải cũng xuất sắc. Không hổ danh là kì vọng của trường ta năm nay. Kể cả em có phải thi đấu với Giang Sóc Lưu của trường Tinh Hoa thì thầy vẫn có niềm tin ở em.”

“...” Mặt Thẩm Tuyết Trì vẫn chẳng có chút phản ứng nào, nhưng cả lớp thì rộ lên như chảo mỡ sôi.

“Nghe nói Thẩm Tuyết Trì từng là quán quân Olympic ba môn toán, lí, hoá. Trời đất ơi, sao trên đời này lại có người tài vậy kia chứ?”

“Cậu có biết cuộc thi violin quốc tế Yehudi Menuhin⁽¹⁾ của Anh không? Khi mới mười lăm tuổi cậu ấy đã là quán quân đấy.”

“Thẩm Tuyết Trì khi mười một tuổi đã tổ chức một buổi triển lãm tranh cá nhân. Lúc đó có người nổi tiếng đã mua tác phẩm của cậu

ấ y với giá cao đấ y.”

“Đúng đấ y! So với Thẩ Tuyế t Trì, Lạc Tiể Liên đi xách dép cho cũn chẩ xúng ấ y chứ.”

...

Chỉ một lúc sau, ánh sáng hi vọng mới nhen nhóm trong lòng Tiể Liên bỗng phụt tắt nhanh chóng. Tiể ng ca ngợi, ngưỡng mộ Thẩ Tuyế t Trì tràn ngập khắp phòng, như một cái xoáy nước đen ngòm cuốn Tiể Liên xuống tận đáy sâu.

Dành cả mùa hè ôn tập, ngay cả tay cũn phồ ng rộp vì bị chai, không ngờ kế t quả lại vậy... Sao thế giới này lại có thiên tài cơ chứ? Họ không cần phải tồ n chút công sức nào đã có thể dập tắt mọi nỗ lực của người khác. Cuộc đời thật bất công!

Có điề u... Hừ! “Siêu nhân kiên trì” Lạc Tiể Liên này sẽ không bao giờ nản lòng đâu, nhất định sẽ có ngày mình đánh bại Thẩ Tuyế t Trì.

Reng reng reng!

Tiể ng chuông báo tan học lanh lảnh vang lên, khu vườn trường lúc nầy còn tĩnh lặng giờ huyền não như một cái chợ vỡ.

Lạc Tiể Liên khép cuốn vở bài tập, chỉnh đố n lại những thứ bừa bãi trên bàn, rồi ngồi thướt trên ghé thờ phào nhẹ nhõm.

Trong phòng, học sinh túm tụm thành tồ p ba tồ p bốn, châu đầ u vào nhau, bàn luận xôn xao. Mấ y người ngồi cạnh Tiể Liên cũn ghé đầ u vào nhau, mặt mày hớn hở bàn luận cái gì đó, chỗ c chỗ c lại cười khanh khách.

“A! Cậu đã xem cuốn *Tạm biệt Sophis*⁽²⁾ chưa? Tiểu Quai dễ thương thật, mình mê nhân vật này lắm...” Một cô gái mặt hình trái táo tay chống cằm, mặt đê mê như đang hồ i tưởng xa xăm.

“Phạm Thái Nhi đúng là đứa đa tình! Tiểu Quai trong lòng chỉ có Đả`ng Tinh Y thôi. Đả`ng Tinh Y là bạn thanh mai trúc mã mà... Nhưng mình có cảm giác họ càng ngày càng xa nhau thì phải.”

“Đả`ng Tinh Y và Tiểu Lam sẽ không chia tay đâu.” Nghe thấ y đám nữ sinh bàn tán rôm rả, Lạc Tiểu Liên hơi nhế`ch mày, rảo bước nhanh về` phía họ, sau đó phát biểu một câu chắ c như đinh đóng cột, “Tớ lại cho rằ`ng, trải qua nhiề u sóng gió như thế, người mà Đả`ng Tinh Y muố`n xa cách, chính là người mà cậu á y quan tâm nhấ t.”

“Á... lại là cậu!” Đám nữ sinh nhú`mày, đang định bỏ đi thì bị thu hút bởi câu nói của Lạc Tiểu Liên. Đám vẹt giờ lúc thì cúi đầ u trầ m tư, lúc thì che miệng ngạc nhiên, cuố i cùng lại ra về không má y vừa ý, “Lạc Tiểu Liên à, xem ra suy luận của cậu cũng có lí đầ y.”

“Ha ha, thực ra...” Lạc Tiểu Liên rút từ trong ngăn bàn ra một cuố n sách rô i đặt bộp trước mặt mọi người, “Đây là tập ba vừa mới ra lò hôm qua, tớ vừa mượn được của bạn, nên mới biế t diễn biế n của câu chuyện.”

“Oa! Cuố n mới nhấ t á? Khó mua lắm nha!”

“Có thể... có thể cho bọn mình mượn chút không?” Đám nữ sinh do dự đôi chút, nhưng vẫn không thể cưỡng nổi mê hoặc, xúm quanh bàn Tiểu Liên.

“Ồ, được thôi!” Lạc Tiểu Liên khế`nháy mắ t với mọi người, giờ hai ngón tay làm thành hình chữ V. Thấ y mình bắ t đầ u có thể hoà

đồng được với mọi người, đầu của Tiểu Liên lại hiện lên hàng chữ vàng sáng chói:

Tuyệt chiêu thứ hai trong *Bí kíp chân truyện của học sinh ưu tú Tô Hữu Tuệ*: học sinh ưu tú cần được bạn bè nhìn nhận và yêu quý, trở thành thân tượng được ngưỡng mộ và đối tượng kết giao của mọi người.

Thả ng lớn rồi! Lạc Tiểu Liên tự khen mình. Cuốn truyện này là báu vật của Chân Hi. Mình năn nỉ sùi cả bọt mép mới mượn được, giờ đã đọc thuộc lòng cả câu chuyện rồi. Muốn hoà nhập được với mọi người... Hơ hơ hơ... Chiêu này đúng là hữu dụng ghê!

Ánh mắt của cô bỗng nhiên vút cao trong không gian thành hình parabol, rồi đặc ý hạ cánh xuống phía Thẩm Tuyết Trì. Thẩm Tuyết Trì đang vui đầu vào một cuốn sách trên tay. Tuy các nữ sinh vẫn chuyện trò rôm rả, nhưng dường như chẳng ai có thể thu hút được sự chú ý của cô ta.

“Thẩm Tuyết Trì!” Một nữ sinh nhìn theo ánh mắt của Tiểu Liên, đến bên cạnh Thẩm Tuyết Trì, “Cậu đang xem sách gì thế? Có thể nói chuyện với mọi người một chút không?”

“Không có hứng!”

Thẩm Tuyết Trì không thèm quay đầu lại, thẳng thừng từ chối luôn, sau đó đứng dậy ra khỏi phòng.

Nhìn theo bóng dáng ngạo mạn của Thẩm Tuyết Trì, Lạc Tiểu Liên nói với đám nữ sinh đang cụt hứng tiu nghỉu: “Những thứ của Thẩm Tuyết Trì... chúng ta không thể hiểu nổi đâu...”

“Á á á... *Gone with the wind*⁽³⁾! Hoá ra cậu ấy xem danh tác thể giới bằng tiếng Anh cơ à.”

Đột nhiên, một nữ sinh đứng cạnh bàn Thẩm Tuyết Trì hét lên kinh ngạc, những nữ sinh khác ban nãy còn vây quanh Lạc Tiểu Liên, thế mà bây giờ lao như bay đến trước bàn Thẩm Tuyết Trì như kiểu tìm thầy vật báu.

“Nữ sinh thiên tài có khác. Người bình thường như chúng ta có khi... có khi còn lâu mới đọc được nhiều từ mới như thế này!”

“Đúng là người thường với thiên tài khác nhau một trời một vực. Ngay cả xem sách cũng khác nhau, sâu sắc quá đi...”

...

Đây chính là điểm khác biệt giữa người thường và thiên tài...

Câu nói của mọi người như một bức tường đá kiên cố khiến Lạc Tiểu Liên bị va mũi vào. Hai bím tóc bỗng rũ xuống như cây gập trời mưa.

Không được! Không được chùn bước! Thẩm Tuyết Trì! Mình nhất định phải tìm cơ hội phản pháo. Chị Tô Hựu Tuệ ơi, xin hãy ban cho em thêm sức mạnh.

Buổi sáng đầu tiên của cuộc sống trung học trôi qua nhanh chóng, thoáng một cái đã tới buổi chiều trời nóng như đổ lửa. Rất nhiều lớp học giờ thể dục nên không khí vô cùng nóng nực.

“Cả lớp chú ý nào, bây giờ tôi sẽ dạy cho các em những kỹ năng cơ bản.” Thầy giáo thể dục tên là Thù Thiên Kiện, vừa mới tốt nghiệp đại học. Nghe thầy tiếng cười nói cợt nhả của mấy nam sinh trong sân bóng rổ vọng lại, thầy khẽ nhún mày nhấc nhở...

“Oa, mấy nam sinh bên kia dáng như... người mẫu ày!”

“Ôi chao, cứ tưởng là giờ thể dục hôm nay toàn lũ vịt giò tụi mình, không ngờ lại được chiêm ngưỡng cảnh nóng bỏng thế kia, hi hi hi...”

“Máu nóng trong người mình dồn hết cả lên đầu rồi nè. Chúng mình mau ra kia tập đi!”

Ánh mắt của các nữ sinh như bám dính vào các nam sinh trên sân bóng rổ, thầy Thù khề húng háng giọng má y lầ n nhưng lũ vịt giò vẫn không hề để tâm.

Thầy Thù tức đê n tím mặt, huơ tay lên xuông trước mặt họ, sau đó hét tướng lên: “Nào... Tiếp theo đây, yêu cầu các em phân nhóm luyện tập.”

“OK thầy yêu dầ u!” Đám nữ sinh lớp 10A1 trường Đức Nhã sung sướng rú à m lên, sau đó lao đi như tia chớp. Hầ u hết các nữ sinh đê u chạy như ong vỡ tổ về phía sân tập bóng rổ của các nam sinh. Chỉ còn lại vài người ngoan ngoãn ở lại luyện tập.

Một lúc sau vang lên tiếng xuýt xoa:

“Lạc Tiểu Liên, không ngờ cậu chơi giỏi thế. Lầ n nào cũng ném trúng...”

“Hà hà hà! Tớ có một người bạn chơi ở đội bóng rổ, bình thường quan sát cậu ấy luyện bóng, tớ cũng học lỏm được chút ít...”

Mọi khi học sinh trong lớp đê u lờ tít Lạc Tiểu Liên đi, thế mà bây giờ thoắ t một cái, cô lại trở thành “ngôi sao bóng rổ”. Tiểu Liên có chút ngại ngùng, nhưng vui như mở cờ trong bụng.

Khà khà khà, lúc điề u tra ra trong giờ thể dục lớp mười ở Liên minh Tinh Hoa có môn bóng rổ, mình đã nỗ lực học môn này cả mùa hè, sáng nào cũng đứng ở cửa rình Nguyên Kỳ thức dậy, cả ngày bám

theo nhắ`ng nhắ`ng, bắ`t ông bạn chí cô`t phải dạy bóng rổ cho, làm mẹ Đại Lạc cứ tưởng mình là đứa con gái hư hỏng, hám giai...

“Nhìn xem, cái con nhỏ fan cuô`ng kia lại mò đê`n rô`i. Trời chưa sáng nó đã đứng dưới lâ`u rình Nguyễn Kỳ kìa! Con gái thời nay ghê quá!”

“Ngày nào nó cũng bám dính lâ`y Nguyễn Kỳ mới sợ chứ. Haizzz... Con trai đẹp giai quá cũng là cái tội mà.”

Hu hu hu! May mà quãng thời gian đen tồ`i ấy cũng không phải vô ích.

“Cậu dạy mình có được không? Mình chẳng biế`t chơi bóng rổ.”

“Đúng rô`i, nghe nói phâ`n thi thể dục của chúng ta là bóng rổ, ai mà thi không qua thì xui tận mạng...”

“Được rô`i, được rô`i! Tớ sẽ dạy các cậu!” Thầ`y đám nữ sinh nãy giờ cứ mồm miệng liế`n lấu, Lạc Tiểu Liên đành gật đầ`u đờ`ng ý. Còn Thẩm Tuyế`t Trì thì đang ngồ`i một mình trên xà ngang, hai chân đứng đưa, mắ`t nhìn về` phía bầ`u trời xa xăm.

Hừ! Thành tích học tập xuấ`t sắ`c không đờ`ng nghĩa là thể dục cũng giỏi. Mình sẽ lâ`y món bóng rổ lành nghề` ra đọ với con nhỏ kênh kiệu đó, phải lâ`y lại chút thể diện lúc sáng chứ.

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên giơ quả bóng rổ trong tay lên rô`i hét to: “Thẩm Tuyế`t Trì, cậu cũng lại đây dạy các bạn cách ném bóng đi.”

Thẩm Tuyế`t Trì chầ`m chậm quay đầ`u lại, ánh mắ`t vẫn chỉ nhìn vào khoảng không, dường như vạch một đường giới hạn xa lắ`c. Cô ta lạnh lùng thố`t ra ba từ cụt lủn với Lạc Tiểu Liên: “Không có hứng!”

Không đợi Lạc Tiểu Liên kịp nói thêm câu nào, cô ta đã nhảy phắt từ xà ngang xuống, quay người bỏ đi.

Khinh thường người khác thật!

“Thẩm Tuyết Trì chắc đang mài nhĩ gì đó. Lúc này cậu ấy xem danh tác thế giới, chắc là đang thơ thân với mấy tình tiết trong truyện ấy mà...” Một nữ sinh ôm quả bóng rổ, mắt hướng về phía Thẩm Tuyết Trì đã đi khuất.

“Đúng thế! Thiên tài khác xa với chúng ta. Chúng ta cứ ngoan ngoãn học ném bóng thì hơn.” Một nữ sinh khác thở dài hụt hẫng.

Nghe thầy mọi người nói vậy, Lạc Tiểu Liên lặng người đi, miệng giậm giậm ngại ngùng.

Thẩm Tuyết Trì không tốn chút công sức nào mà đã thu phục được lòng người.

Nhưng mình sẽ không chịu thua đâu!

Lạc Tiểu Liên bị chơi một ván đấu, đành vờ vịt cười tươi với đám nữ sinh đang bàn ra tán vào: “Không sao, cậu ấy chắc có việc gì đó. Để tớ dạy các cậu nhé.”

Lạc Tiểu Liên nói xong, bước về phía trước: “Đầu tiên phải cầm chắc vào, dùng lòng bàn tay giữ trái bóng như giữ trái trứng gà, sau đó lựa tay giữ, ngấm thẳng bóng rổ, dùng sức bật cao lên rồi mượn lực cổ tay ném bóng vào rổ. Chỉ vậy thôi...”

Trái bóng rổ từ tay Lạc Tiểu Liên làm thành một đường cong tuyệt mỹ trước khi chui vào rổ. Các nữ sinh xung quanh không ngớt lời ca ngợi.

“Điêc hê t cả tai! Chẳng biê t tụi con gái kia la hét cái gì mà như lũ khùng thê?”

Đúng lúc này, có mấ y nam sinh trông rấ t nổi bật từ xa đi tới. Anh chàng đầ u tỏ quạ đi đầ u tiên bĩu môi, sau đó quay đầ u sang, kính cẩn nhìn nam sinh dáng người cao lớn đi bên cạnh, rô i nói với giọng nịnh hót: “Luu à, cậu cứ yên tâm! Hôm qua tôi đã giành được địa bàn rô i, không đũa nào dám gây phiê n hà gì cho cậu đâu.”

Nam sinh dáng người cao lớn bước chậm rãi từ tô n, cúi đầ u như đang mải nghĩ ngợi gì đó. Mặc dù cũng mặc áo trắ ng như các nam sinh khác, nhưng cậu ta lại toát lên vẻ uy phong, khiê n không ai dám đê n gầ n. Nghe thấ y anh chàng đầ u tỏ quạ nói vậy, cậu ta từ từ ngược đầ u lên, một mớ tóc rủ xuô ng che khuấ t đôi mắ t, ngay cả ánh mặt trời cũng không dám chiế u vào khuôn mặt đó. Chỉ có cảm giác dường như đường nét của khuôn mặt ấy đê p một cách hoàn mĩ, nhưng ánh mắ t lại sắ c lạnh.

Cậu ta chỉ đắ p lại với giọng thản nhiên: “Nhưng... bên đó hình như có người.”

“Gì cơ?” Tên con trai đầ u tỏ quạ mặt mày biê n sắ c, không dám tin vào tai mình, hoang mang nhìn về phía sâ n bóng. Khi đã địn h thầ n lại, hắ n lập tức câ m bóng, nghiê n răng kèn kẹt, bỏ lại mọi người phía sau, rô i lao nhanh về phía trước.

“Chẳ ng nhẽ bọn cóc ghẻ trường Đứ c Nhã hôm qua không nghe thấ y mình nói gì sao? Túc thật! Luu à, cậu đơ i ở đây nhê. Tôi qua đó cho tụi nó một trận!”

Bồ p!

“Ai da!...” Chỉ vài giây sau, Lạc Tiểu Liên đang chăm chú dạy mọi người kĩ năng đánh bóng bỗ ng nghe thấ y tiế ng hét thẳ m thiế t sau

lung. Cô giật bả́n mình, quay đầ̀u lại.

Lớp trưởng Trương Hình Như bỗng ngã vật xuống nề̀n xi măng, cách đó không xa có một quả bóng quay tít thò lò, sau đó lăn về́ phía vạch cầu.

“Cậu không sao chứ?” Lạc Tiểu Liên lo lắ́ng đi về́ phía trước, số́t sắ́ng giơ tay ra, “Không sao chứ?”

“Không sao!” Trương Hình Như phúi phúi bụi bám trên quầ̀n áo, khẽ lắ́c đầ̀u.

“Biế́n ra xa chút. Không thắ́y thiế́u gia đây đến nhật bóng hả?” Không đợi Lạc Tiểu Liên kịp đỡ Trương Hình Như dậy, sau lưng cô lại vang lên giọng nói huênh hoang.

Lạc Tiểu Liên nhúu mày quay đầ̀u lại thì thắ́y tên Tiêu Nham Phong đầ̀u tổ quạ đang tức giận đùng đùng, tay chồ́ng nạnh đứng giữa. Học sinh đứng hai bên vội vã nhường đường cho hắ́n.

Tiêu Nham Phong tức hắ́m hắ́m, lao tới nhật trái bóng, rối dùng ánh mắ́t khinh khỉnh nhìn mọi người xung quanh, hung hăng nói: “Ai là lớp trưởng lớp này? Mau sang sân bóng bên cạnh, ba phút nữa Giang Sóc Lưu của trường Tinh Hoa sẽ đến đây chơi bóng, đừng đứng đây làm bắ́n mắ́t Sóc Lưu.”

Trương Hình Như đứng dậy, run lập cập bước ra, nói lắ́p bắ́p: “Tôi... tôi là lớp trưởng, chúng tôi sẽ đi ngay.”

Tiêu Nham Phong coi thường Trương Hình Như ra mặt, quay bóng trên tay rối cười khắ́y: “Xem ra cô bạn cũng biế́t điề̀u đầ́y!”

“Khoan đã!”

Đúng là oan gia ngõ hẹp, câu này quả là không sai. Không ngờ gặp lại tên đầu tổ quạ làm mình bẽ mặt trong lễ khai giảng nhanh đến vậy!

Vừa nhìn thấy mặt Tiêu Nham Phong, Lạc Tiểu Liên đã tức sôi gan, như nham thạch núi lửa chực trào ra. Cô nhanh chân bước tới, vung tay đập bốp một nhát vào vai tên Tiêu Nham Phong đang chuẩn bị quay người bỏ đi: “Ê ông bạn đầu tổ quạ! Thứ nhất chúng tôi đang học giờ thể dục, cần sân bóng này để tập. Thứ hai, sân bóng này là chúng tôi tới trước, cho nên các cậu mới là người phải đi tìm chỗ khác. Thứ ba, quả bóng của cậu làm bạn tôi bị thương, cậu phải xin lỗi.”

Tiêu Nham Phong ngạc nhiên quay đầu lại, trừng mắt nhìn Lạc Tiểu Liên từ đầu tới chân, sau đó đột nhiên cười sảng sặc như bị điên: “Hắ c hắ c hắ c hắ c! Ôi má ơi, cứ tưởng anh hùng phương nào! Hóa ra là con nhỏ si đầu hôm khai giảng đây mà. Thế nào rồi? Lăn trước vẫn chưa đủ bẽ mặt hả? Hàng dóm mà đòi sánh với Giang Sóc Lưu. Đúng là cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga. Đừng mơ hão nữa!”

Tiêu Nham Phong nhướng mày đắc ý, khinh khỉnh nhìn Lạc Tiểu Liên như nhìn một con gián.

Thằng cha này... đúng là đồ khôn!

Ngọn lửa uất ức trong lòng Lạc Tiểu Liên dâng cao như sóng thủy triều, cả người cô cháy bùng bùng như một quả cầu lửa.

Trương Hình Như biết sắp có chuyện không hay xảy ra, vội kéo tay Tiểu Liên khuyên nhủ: “Tiểu Liên, thôi bỏ đi...”

“Đúng đấy, đúng đấy. Tiểu Liên, đừng dây vào tội học sinh trường Tinh Hoa, rác rồi lắm! Đằng nào chúng ta cũng sắp hết

giờ học rồi.”

Mọi người xung quanh đều chọn cách dĩ hòa vi quý.

“Không ngờ trường Đức Nhã lại có con gián huênh hoang góm. Mau biến đi cho khuất mắt tôi gia đây! Giang Sóc Lưu mới là người đứng trên vạn người, mà y con cóc ghẻ Đức Nhã đừng có mà xuất hiện trước mặt cậu ấy.” Thầy học sinh trường Đức Nhã đều sợ hãi như con rùa rụt cổ, Tiêu Nham Phong lại càng được thể đắc ý, giơ tay ra làm dáng vuốt vuốt tóc, sau đó tự hào chỉ về phía cây long não, cười sung sướng, “Nhìn rõ chưa? Thiên tài Giang Sóc Lưu danh tiếng lẫy lừng đang đứng ngay ở kia. Mà y người không xứng nói chuyện với cậu ấy. Hôm nay tôi thay mặt cậu ấy tuyên bố cho mà y người biến, cả trường Đức Nhã cùng với nữ thiên tài mới gì gì đó nữa, mau ngoan ngoãn để cậu ấy đi dưới đé giày đi là vừa. Giang Sóc Lưu mới là số một!”

Theo hướng Tiêu Nham Phong chỉ, Lạc Tiểu Liên hơi nheo mắt nhìn về phía đó xem Giang Sóc Lưu trong truyện thuyết mặt mũi ra sao, nhưng tiếc là khoảng cách quá xa. Nếu đứng từ đây nhìn ra chỗ đó, chỉ thấy nam sinh mà Tiêu Nham Phong chỉ đang chìm trong ánh nắng chói lòa, ngoài ánh sáng nhúc nhúc từ cái áo trắng, không nhìn thấy gì hết.

Hừ, cái gì mà là thiên tài của mọi thiên tài chứ? Rõ kém tấ m, chỉ biến phái đàn em ra nghênh chiến, còn mình thì như con rùa rụt cổ đứng im ở đó. Kể cả có thông minh đến mà y thì cũng chẳng khác mà y tên trên đầu đeo vòng sáng thiên tài đi nghênh ngang làm kiêu ngoài đường.

Những câu nói của Tiêu Nham Phong làm Tiểu Liên tức đến đầu xì khói, mặt nổi gân xanh, giống như gié ng đầu sắp sửa phụt lên. Nhưng... đợi đã... đợi đã!

Tuyệt chiêu thứ ba trong *Bí kíp chân truyền của học sinh ưu tú Tô Hữu Tuệ*: tuyệt đô i không được gây ra những phiê n phức không đáng có. Phải biế t nguôi giận kịp thời! Dập tắt lửa! Không thể làm hỏng hình tượng thực nữ hiê n lành trước mặt mọi người.

Nghĩ đoạn, Lạc Tiểu Liên hít một hơi thật sâu, cô ắ gắ ng khô ắ ng chế ắ ngọn lửa giận đang lan tỏa khắ p lục phủ ngũ tạng, rô i mím cười dịu dàng với Trương Hình Như và các bạn xung quanh.

“Ừ, tớ biế t rô i! Thê ắ thì chúng ta nhường sân bóng cho bạn Giang Sóc Lưu tài năng xuắ t chúng thiên hạ vậy.”

“Tiểu Liên.. cậu... cậu không sao chứ?” Nhìn thắ y mặt Lạc Tiểu Liên nổi gân xanh nhưng vẫn cô ắ gương cười, Trương Hình Như lắ p bắ p như gà mắ c tóc.

Tiêu Nham Phong liế c xéo một cái với bộ mặt đắ c ý: “Phải thê ắ chứ, trường Đức Nhã vô ắ n chẳng ra gì, không đủ tư cách tranh địa bàn chơi bóng với trường Tinh Hoa. Mau đứng dậy rô i biế n đi nhanh hộ cái, lũ rác rưởi mắ y người đùng có mà nhìn trộm đại ca Giang Sóc Lưu.”

Tiêu Nham Phong vừa dứt lời, đột nhiên một trái bóng từ trên trời rớt xuắ ng, đập mạnh vào đầ u hắ n. Ngay tức khắ c, hắ n bẹt dí như con gián bị xe lăn qua, nắ m vật ra đầ t.

Các nữ sinh đứng xung quanh sợ đê ắ n nổi thót tim, mặt mày tái xanh không còn giọt máu.

Còn người chứng kiế n từ đầ u chí cuố i là Lạc Tiểu Liên thì mặt trắ ng bệch, toàn thân toát mô ắ hôi lạnh.

Chết thật! Lúc này mình nóng quá, không kìm chế được nên quăng thẳng bóng vào đầu hắn. Không ngờ tay mình còn nhanh hơn cả đầu. Gay thật, đúng là không nên gây sự thì hơn.

Lạc Tiểu Liên nắm chặt hai tay, hốt hện tột cùng lắm bả nói với hình ảnh Tô Hựu Tuệ đang đứng trong ánh sáng cao vợi vợi: “Chi Tô Hựu Tuệ ơi, em xin lỗi. Em vẫn chưa đủ kiên nhẫn để kìm nén cơn giận của mình.”

Ai bảo... hắn dám mắng mình là đồ rác rưởi. Kẻ sĩ thà bị chết chứ không chịu nhục. Hơn nữa ở chỗ đông người thế này, mình cố gắng lắm mới vót vát được chút hình tượng trước mặt bạn bè, không thể để hắn làm mất mặt được.

Lạc Tiểu Liên liếc xéo Thẩm Tuyết Trì mặt không có chút cảm xúc nào đang đứng bên ngoài sân.

Nhất là trước mặt Thẩm Tuyết Trì mình càng không thể bị bẽ mặt được...

Đúng lúc này, Tiêu Nham Phong bò lồm cồm dậy, ôm lấy đầu bị bóng đánh trúng, phần nộ nhìn đám nữ sinh đang sợ run cầm cập. Cuối cùng mắt hắn toé lửa nhìn chòng chọc Lạc Tiểu Liên.

“Con nhỏ si đần kia, mày tưởng mày là ai hả? Chán số ng rồi à? Dám dăc tội với tao, lần này mày chết không kịp ngáp rồi.”

Sau đó, một đám nam sinh lao tới vây quanh chỗ hắn, có hai tên trông như hung thần trợn mắt lên với Tiểu Liên, rồi hùng hổ xấn cao tay áo:

“Phong, để tội tôi cho con nhỏ này biết tay!”

“Không cần!”

Ai ngờ, Tiêu Nham Phong đứng thẳng dậy, giơ tay ra ngăn lại, “Mấ y cậu để tôi tự giải quyết!”

Thích thích thích!

Nhìn đôi mắt đã ã ã sát khí của Tiêu Nham Phong, trong lòng Lạc Tiểu Liên thấ p thõm lo sợ, căng thẳng tới mức nín thở.

“Phong, cậu không sao chứ?” Bõng một tên con trai dáng người vạm vỡ vấ t chiế c áo đồ ãng phục màu lam trên vai bước tới, đứng ngay sau vòng tròn học sinh quây quanh Tiêu Nham Phong và Lạc Tiểu Liên. Nhìn thế giã ãng co kịch liệt giữa hai bên, cậu ta hơi nhưõng mà y hỏi vọng vào.

“Không sao, chỉ gặp phải một con gián trường Đức Nhã không biế t trời cao đấ t dày là gì thôi.” Tiêu Nham Phong vung tay lên, ngăn nam sinh nọ tới gầ n mình, rồ i cười khẩy, “Con nhỏ tâ m thường kia, mà y dám lên mặt với người đượ mệnh danh lố c xoáy trường Tinh Hoa là tao hả? Đứng là đồ ã không biế t tự lượng sức mình.”

“Ồ ã, không biế t tự lượng sức mình thì sao hả? Cứ cho là tôi điế c không sợ súng đi.” Lạc Tiểu Liên cứng giọng đấ p, “Có điề u... tôi phải đòi lại công bằ ng cho bạn mình. Hơn nữa chúng tôi cũng câ n có sân để luyện tập, những người không liên quan mau tránh ra chỗ khác. Còn mười phút nữa mới hế t giờ, đế n lúc đó, mấ y người muố n...”

Véo!

Lạc Tiểu Liên chưa kịp nói xong thì một trái bóng đã bay sượt qua tai, khiế n cô giậ t mình.

“Mày tưởng nói thế, tao sẽ tha cho mày hử?” Tiêu Nham Phong cười gằn dữ tợn, “Lạc Tiểu Liên! Mày đã có gan như thế thì chúng ta đấu một trận, nếu mày thua thì cả lớp mày phải đi lau sân bóng, lau sạch dấu chân của bọn cóc ghẻ máy người, đừng làm bẩn địa bàn của Giang Sóc Lưu.”

Lạc Tiểu Liên thấy lạnh cả sống lưng.

Chết thật, không ngờ gặp phải tên khó nhằn thế này, nhưng việc đã tới nước này thì không thể trốn chạy nữa rồi, đành đối mặt thôi. Mình không thể để Thẩm Tuyết Trì coi thường.

“Được, cậu đã nói thế thì tôi cũng không từ chối.” Lạc Tiểu Liên nghĩ đoạn, ưỡn ngực nghênh chiến ngay mà không cần đắn đo suy nghĩ, trả lời một cách dứt khoát, “Nhưng yêu cầu của tôi là, nếu cậu thua, cậu phải xin lỗi chúng tôi vì đã gây rối buổi luyện tập.”

Tiêu Nham Phong dường như nghe thấy chuyện nực cười nhất thế gian, há hứ một tiếng bả ng mũi: “Được lắm, xem ra mày cũng gan to tày trời. Vậy chúng ta thi đấu bóng rổ, mỗi người ném hai mươi trái, ném trong vòng ba điểm hay ngoài vòng ba điểm đều được, chỉ cần bên nào ném trúng nhiều hơn sẽ thắng.”

Lạc Tiểu Liên ưỡn ngực tự tin, trả lời chắc như đinh đóng cột: “Không vấn đề!”

“Tiểu Liên, thật là không sao chứ? Nếu chúng ta thua sẽ phải đi lau sân bóng đấy!” Trương Hình Như và các nữ sinh khác mặt mày sợ hãi nhìn Lạc Tiểu Liên.

Lạc Tiểu Liên quay đầu lại, nở một nụ cười rạng rỡ đầy tự tin, bình tĩnh an ủi mọi người: “Ha ha ha! Máy cậu cứ yên tâm, tớ không thua đâu.”

Các nữ sinh chỉ lặng lẽ cúi đầu, còn Thẩm Tuyết Trì đang định đi về phía lầu giảng đường, bỗng dừng chân lại, đứng ở ngoài vòng tròn đang bàn tán xôn xao, lẳng lặng nhìn theo bóng Lạc Tiểu Liên, hàng lông mi cong vút khẽ chớp chớp...

Sân bóng ngoài trời, tràn ngập ánh nắng.

Tất cả học sinh đều tự động dẹp sang hai bên, nhiều học sinh khác cũng kéo tới hóng chuyện, sân bóng nhộn nháo cả lên. Học sinh trường Tinh Hoa huýt sáo như sắp được xem kịch hay, còn học sinh trường Đức Nhã thì cúi đầu, mặt mày sợ sệt lo lắng, chỉ dám rỉ tai nhau.

Ánh mắt mọi người đều hướng về giữa sân bóng.

Ba nam sinh mặc áo màu lam của trường Tinh Hoa và ba nữ sinh mặc áo màu xanh lục của trường Đức Nhã đứng cách nhau một vạch sơn trắng thẳng tắp, giống như hai đội quân đầu đầu nhau một mắt một còn bước vào trận chiến sinh tử.

Cuộc chiến bắt đầu.

Nham Phong đứng đầu tiên, mặt mày như kiêu xiết nợ, hung tợn nhìn ba nữ sinh trước mặt, nhếch mép cười mỉa mai.

Đứng sau hắn là hai tên nam sinh theo đuôi, cười rõ gian manh, bóp tay kêu răng rắc.

Đôi mắt với ba nam sinh dữ như hùm beo, Trương Hinh Như và một nữ sinh khác cột tóc đuôi ngựa giống như con chim cú sệt sệt, nấp sau lưng Lạc Tiểu Liên.

Lạc Tiểu Liên nhú mày nhìn khắp lượt ba nam sinh đôi mắt, mắt bỗng lóe sáng. Cô thản nhiên hứ một tiếng, quay người đi về

phía hai “đồng đội” rồi vẫy vẫy tay, “Hình Như, Nguyệt! Hai cậu đừng sợ, tớ đã nghĩ ra cách đồng đội phó với bọn họ rồi.”

Nói xong, Tiểu Liên nháy mắt với hai nữ sinh kia, miệng nở nụ cười chắc chắn, hàm răng trắng ngà như phát sáng dưới ánh mặt trời.

Lạc Tiểu Liên và hai nữ sinh kia chụm đầu lại thì thầm to nhỏ gì đó một lúc.

Tiêu Nham Phong thấy ba nữ sinh xì xào to nhỏ có vẻ bí mật, bỗng thấy hơi chột dạ, khẽ nhíu mày.

“Phong, ba con nhỏ đó đang bàn luận gì thế?” Nam sinh đầu húi cua nói nhỏ vào tai Nham Phong.

“Kệ tụi nó, không việc gì phải lo, lúc xoay trường Tinh Hoa làm sao có thể thua mấy con vịt gờì đó được?” Tiêu Nham Phong hừ một tiếng lạnh như băng, sau đó cười khẩy mấy tiếng, cất cao giọng khiêu khích, “Ê! Ba con nhỏ kia, đã thảo luận xong chưa? Nếu nhận thua thì tao có thể niệm tình tha cho một lần.”

Lạc Tiểu Liên kiêu hãnh ngược đầu lên giống như đã chuẩn bị chiến thuật thi đấu xong xuôi, nhìn hai “đồng đội” với ánh mắt kiên định. Sau đó, cô nhìn thẳng vào mặt Nham Phong, đôi mắt to tròn tràn đầy vẻ tự tin:

“Còn lâu tụi này mới bỏ cuộc nhé! Nhưng tôi muốn thay đổi luật thi đấu.”

“Này, có nhảm không đấy?” Lạc Tiểu Liên vừa dứt lời thì tên đầu húi cua đã gào lên bất mãn, “Sao chúng tôi phải theo luật của mấy người?...”

Tiêu Nham Phong giơ tay ngăn tên đầu húi cua đang la óm tới như ếch ộp kêu trời mưa, sau đó nghiêng đầu về bất cứ bên nào: “Được rồi, mau nói đi!”

Lạc Tiểu Liên tiến về phía trước mấy bước, giơ tay lên chỉ vào cái bảng rõ.

“Chúng ta sẽ thi đấu ba vòng, mỗi vòng cử một người thi đấu. Mỗi vòng ném sáu trái, ném trong vòng ba điểm hay ngoài vòng ba điểm đều được, chỉ cần bên nào ném trúng rổ nhiều hơn thì sẽ thắng ở mỗi vòng. Còn kết quả cuối cùng... bên nào thắng hai vòng thì sẽ thắng cả lượt.”

“Được thôi, mà nghĩ mình có cơ hội thắng sao? Hắc hắc hắc hắc!” Tiêu Nham Phong nhún vai, cười mỉa mai, “Đúng là đồ con gái lắm chuyện!”

Hay lắm!

Lạc Tiểu Liên mừng thầm, cười tươi roi rói, nghĩ bụng: Khà khà khà! Bước đầu kế hoạch đã thành công.

Lúc này, mắt Thẩm Tuyết Trì bỗng loé sáng, miệng khẽ nhếch lên làm thành đường cong mờ ảo.

Đứng cách đó xa xa, dưới góc cây long não, ánh mặt trời lọt qua kẽ lá chiếu xuống phát ra ánh sáng chói lòa. Nam sinh người vạm vỡ vấp áo đồng phục trên vai khoai trá nhìn cảnh tượng diễn ra trên sân bóng, sau đó quay đầu lại, cười tít mắt nói với nam sinh mặc áo sơ mi trắng đang đứng dựa lưng vào góc cây:

“Hà hà hà! Lưu à, xem ra trận đấu này, lôc xoáy trường Tinh Hoa của chúng ta thắng chắc rồi.”

Dưới ánh sáng mặt trời, nam sinh mặc áo sơ mi trắng như được dát vàng xung quanh. Cậu ta chậm rãi thu tầm mắt lại, như vừa mới xem xong một trò chơi thú vị, cái miệng cao ngạo khẽ nhếch lên:

“Chưa tới phút chót... chưa biết được!”

Tuýt!

Tiếng còi đình tai vang lên, cuộc thi đấu bắt đầu!

Tiêu Nham Phong bước tới vạch ném ba điểm, nhận bóng từ tay một nam sinh cao gầy làm trọng tài, rồi đập bóng hai cái rất điệu nghệ.

Sau đó, cậu ta khẽ nhẹ nhàng giơ tay lên, ném vào rổ vừa nhanh vừa chuẩn. Giống y một vị tướng quân đang đón nhận ca khúc khai hoàn, sân bóng bỗng rộn lên tiếng huýt sáo và cổ vũ nồng nhiệt.

Hừ, thằng cha này cũng chẳng phải tay vừa! Không những ném chuẩn, tư thế còn chuẩn không cần chỉnh. Lạc Tiểu Liên đứng bên cạnh quan sát tình hình, thậm chí khâm phục động tác ném bóng lạnh lùng của Nham Phong.

Nhưng... Hà hà hà! Kể cả có giỏi như thế chẳng nữa, cũng không thể thắng được Lạc Tiểu Liên này đâu!

Nghĩ bụng, Lạc Tiểu Liên cười đắc ý, ánh mắt như chĩa cằm nếm chĩa phần thắng một trăm phần trăm.

Xoạt! Xoạt! Xoạt!

Quả bóng rổ như có mắt, tạo thành những đường cong tuyệt đẹp dưới ánh mặt trời, rồi ngoan ngoãn bay thẳng vào rổ. Không khí trên sân như muồn nổ tung.

Học sinh trường Đức Nhã thấy thầy vội vàng co rúm lại một chỗ, đưa mắt nhìn nhau, hoảng hốt bàn luận.

“Trời ạ, sáu trái bóng ba điểm đều trúng cả.”

“Giỏi quá! Bên chúng ta làm sao mà thắng nổi. Nhưng Lạc Tiểu Liên có vẻ rất tự tin mà, chắc sẽ không để trường Đức Nhã phải xấu mặt đâu.”

Tiêu Nham Phong cười tự đắc, liếc mắt thách thức Tiểu Liên. Sau đó, hắn khệnh khạng đi về phía nhóm nam sinh đang hoan hô nồng nhiệt, giơ tay lên đập vào lòng bàn tay của các nam sinh khác để ăn mừng.

Lạc Tiểu Liên cố gắng trấn tĩnh, quay đầu lại mỉm cười với nữ sinh cột tóc đuôi ngựa: “Nguyệt, đến lượt cậu rồi!”

Nguyệt hết nhìn vẻ mặt tự tin của Tiểu Liên, rồi lại nhìn vẻ mặt vênh váo của Tiêu Nham Phong. Nghĩ lại kế hoạch tác chiến ban nãy, cô hít một hơi thật sâu, quyết đoán bước về vạch ném.

Thầy đội trường Đức Nhã cử Nguyệt ra, Tiêu Nham Phong bỗng lặng người đi.

Bọn con gái này bị mất trí rồi sao? Cứ con nhỏ suy dinh dưỡng thế kia để đi phó với mình!

Trên sân lại dậy lên tiếng bàn tán như tai.

Tiêu Nham Phong không hiểu Lạc Tiểu Liên đang nghĩ gì, nhíu mày móc mĩa: “Chắc là biết không thắng nổi mình nên chọn cách không ra mặt, kêu người khác ra thay. Đúng là nhìn nhảm người, con nhỏ này cũng non gan ghê.”

Bốp! Bốp! Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!

Đúng như mọi người dự đoán trước, Nguyệt ném trong vòng ba điểm sáu quả nhưng chỉ vào được có hai.

Tỉ số hiện giờ là 4 : 18.⁽⁴⁾

Vòng đầu, nhóm Lạc Tiểu Liên thảm bại!

Bóng đen của thất bại chưa kịp lan tỏa thì vòng hai lại bắt đầu.

Tiêu Nham Phong đứng trên sân, mặt mày hớn hở vì được xem kịch hay, móc điện thoại di động trong túi ra, điều chỉnh lại góc chụp, miệng cười ranh ma.

“Ha ha ha! Phải chụp lại cảnh con nhỏ đó mất mặt chơi! Cho cả bọn trường xem nó thảm bại thế nào.”

Xoạt!

Hắn vừa dứt lời, trái bóng đã bay khỏi tay Tiểu Liên, chui tọt vào rổ.

“YES!”

Lạc Tiểu Liên nắm chặt tay, giờ cao lên tự cổ vũ cho mình.

Bốp bốp bốp!

Trên sân vang lên tiếng vỗ tay lẹt đẹt, mọi người như được tiêm thuốc trợ tim, hào hứng bàn tán.

“Oa, cô ta ném được cú ngoài vòng ba điểm đầu!”

“Ừ, ừ. Dù Nguyệt thua nhưng xem ra Lạc Tiểu Liên cũng khá đầu!”

“Hừ, chỉ cần cô ta không bơi xâu trường Đức Nhã là được rồi.”

Nghe thấ y tiế ng bàn tán lo lắ ng xen lẫn kì thi, Lạc Tiểu Liên quay đầ u nhìn về phía mọi người rồ i mỉm cười gậ đầ u, nhậ lắ y bóng, sau đó giơ cao lên, khẽ cử động cổ tay.

Ánh mắ t của nhiề u người đầ u đổ dồ n vào trái bóng. Trái bóng bay vút trên không trung, rồ i đắ p thẳng vào bảng rồ . Dưới ánh mặt trời chói chang, nó phát sáng như thể một vì sao băng lướt trên bầ u trời.

Bộ p!

“Oa! Chuẩn quá! Lại vào rồ i!”

“Lạc Tiểu Liên vào đượ hai trái liề n. Chúng ta có hi vọng thắ ng rồ i!”

Trong tiế ng reo hò cổ vũ của học sinh trường Đức Nhã, quả bóng sau khi vào rồ liề n chui tọt xuồ ng, nảy liên hô i trên sân.

“Này Phong, tình hình có vẻ không ổn rồ i, con nhỏ si đầ n á y cũng có chút bản lĩnh đầ y.” Tên đầ u húi cua lo lắ ng nhìn Tiểu Liên ném đượ một quả ba điể m nữa.

Nham Phong sồ t ruộ t trùng mắ t với tên đầ u húi cua: “Cuồ ng lên cái gì? Chỉ mới vào hai quả, có gì ghê gớm chứ. Sau này mới biế t ai hơn ai.”

Xoạt! Xoạt! Xoạt! Xoạt!

Nhưng mọi chuyện lại ngược với những gì Tiêu Nham Phong dự tính. Ba phút sau, Lạc Tiểu Liên tiế p tục ném đượ bồ n quả thành công. Cả sân bóng nhộn nhạo, không khí vui mừng bùng cháy ngàn ngụt bớ c lên tận mây xanh.

“Oa! Lạc Tiểu Liên cừ quá!”

“Không ngờ Lạc Tiểu Liên lại ném trúng cả sáu trái!”

“Hay quá! Tỉ số hòa rồi, chúng ta có hi vọng rồi!”

“Ừm!” Những học sinh vây quanh rôm rả bàn tán, khí thế hùng hực. Lạc Tiểu Liên đón lấy chai nước khoáng từ tay Trương Hình Như, mỉm cười gật đầu.

“Này!” Tên Nham Phong bỗng cuống quýt lên, hấn ta nhú mày nhìn nam sinh mặt đỏ, lông mày như xé ch ngược lên tức tởm, “Nếu cậu thua, tôi sẽ cho cậu biết tay! Nghe rõ chưa?”

Tên mặt đỏ vốn đã mất bình tĩnh, giờ lại thêm lời dọa nạt của Nham Phong, nên toàn thân run rẩy, trả lời ấp úng: “Tôi... tôi biết rồi!”

Tên mặt đỏ nói xong, quay người đi về phía sân bóng, do dự một lát, cuối cùng chọn ném trong vòng ba điểm. Hấn tự lắm bầm một mình: “Ném hai điểm cho chắc ăn...”

“Này, tên đầu đầu kia! Người định làm cho trường Tinh Hoa chúng ta bề mặt đấy hả?”

“Yeah! Yeah! Chỉ cần tên này không ném trúng, trường Đức Nhã sẽ không thua đâu!”

Khi tên mặt đỏ ném trái bóng thứ sáu, cả sân biến thành “nửa là nước biển giá băng, nửa là núi lửa hùng hực cháy”. Các nam sinh trường Tinh Hoa như ngổ vào cọc, chửi bới lảng mạ tên mặt đỏ không tiếc lời. Còn trường Đức Nhã lại hoan hô cười nói râm ran.

“Cái gì? Không... không thể nào! Cậu ta... chỉ ném trúng có hai trái ư? Sao lại thế được?” Tiêu Nham Phong mặt mũi đỏ gay như gà chọi, điên tiết hét lên, “Tụi vịt bả kia, chúng mày giờ trò bì ỏi gì thế?”

“Nè, mau nói xem, lúc nãy Tiểu Liên dùng kế gì vậy?”

Trong đám học sinh trường Đức Nhã, một nữ sinh sốt ruột chìa tay ra kéo lấy vạt áo của Nguyệt khẽ hỏi.

Nguyệt ngược đầu lên, cười vui sướng ngất ngây, rồi nhìn về phía Tiểu Liên với ánh mắt khâm phục:

“Hi hi hi, thực ra rất đơn giản. Lạc Tiểu Liên dùng kế Diên Ki đua ngựa. Để người ném bóng kém nhất trong số ba người là tớ đấu với người mạnh nhất là Tiêu Nham Phong, cho Nham Phong tưởng là chắc thắng. Sau đó cậu ấy dùng kỹ năng ném bóng điêu luyện đối phó với tên đầu cua chỉ có trình độ ném bóng thuộc hạng trung bình, thế là hai bên hòa nhau. Cuối cùng cho lớp trưởng Như với khả năng ném bóng hạng trung bình đấu với tên mặt rỗ kém nhất trong số ba người kia. Thế là chúng ta thắng giòn giã thôi!”

Nghe Nguyệt giải thích tường tận, nữ sinh nọ chột hiệu ra vẩn vơ. Nhưng sau đó lại tò mò dò hỏi:

“Nhưng sao Tiểu Liên biết trước khả năng ném bóng của ba nam sinh đó?”

“Ha ha ha! Dù ai đấu cuối cùng thì Tiêu Nham Phong cũng thua chắc, vì tính tình cậu ta quá nóng nảy, toàn chỉ trích và uy hiếp đồng đội!” Nguyệt đắc ý cười rạng rỡ, “Khi ném bóng, yếu tố tâm lý rất quan trọng. Tâm lý không ổn định thì khó mà phát huy được khả năng thực thụ.”

“Hóa ra là vậy!...” Nữ sinh nọ cười hân hoan, mắt hướng về sân bóng, “Như vậy, trường Đức Nhã chúng ta thắng chắc hả?”

“Chả nhẽ... mà y con vịt bà u trường Đức Nhã thắng thật sao?” Nham Phong nổi điên, vừa bóp chặt tay vịn như để trút giận, vừa

gầm ghè.

“Phong à! Cậu cứ yên tâm, chúng ta có cách cho chúng thua mà!”

Đúng lúc đó, một tiếng nói gian xảo vang lên bên tai Nham Phong.

“Cách gì?”

Tiêu Nham Phong quay đầu nhìn tên đầu húi cua vẫn tỏ ra rất bình tĩnh. Tên đầu húi cua lập tức nháy mắt với Nham Phong.

Nhanh như cắt... Cả Tiêu Nham Phong và tên đầu húi cua đều nhếch mép cười gian manh.

Tuýt!

Không khí trên sân bóng rổ vô cùng hứng khởi. Lạc Tiểu Liên hí hửng nhìn Trương Hình Như mím chặt môi, giơ cao tay, rồi bật lên khỏi mặt đất. Trái bóng từ tay Hình Như chuẩn bị lao về phía bảng rổ thì bỗng vọt lên tiếng nói to võng của tên nam sinh đầu húi cua:

“Mọi người biết không? Nghe nói trên sân bóng này từng xảy ra chuyện kinh dị lắm. Trước đây có một nữ sinh ám ức vì bạn trai đã phản bội đội bóng của mình, nên treo cổ trên bảng rổ tự sát. Đến bây giờ oan hồn của cô ta vẫn còn quanh quẩn ở đây. Mỗi lần có ai ném bóng vào rổ, thì đêm đến, cô ta sẽ mò đến tận nhà người đó bắt hồn đấy.”

Giọng nói của tên đầu húi cua như tiếng sấm rền, khiến cho cả sân bóng xao động. Lạc Tiểu Liên và các học sinh khác của trường Đức Nhã lần lượt quay đầu lại nhìn.

Sao hã'n lại kể chuyện kinh dị nhằm ruồ'i lúc này để làm gì nhỉ?

Lạc Tiểu Liên ngạc nhiên nghĩ thẳm trong bụng, trong đầ u bỗng như có tiếng sét đánh xẹt qua.

Á! Không xong rồi! Lẽ nào hắ n...

Trong lòng bỗng dầ y lên dự cảm chẳng lành, Lạc Tiểu Liên vội quay đầ u, lo lắng nhìn Trương Hình Như. Đúng như cô nghĩ, Trương Hình Như có chút khác thường. Ban đầ u đã đứng chuẩn và cầ m chắc trái bóng trong tay, bây giờ tự nhiên tay lại run lập cập, ngay cả đôi chân cũng run như cầ y sầ y.

“Lốp trưởng, đừng nghe hắ n nói linh tinh! Thời buổi này làm gì có ma quỷ. Cậu phải gắ ng lên nhé!”

Lạc Tiểu Liên vội hét to về phía Trương Hình Như, nhưng Trương Hình Như mặt mày tái xanh như mông nhái, cả người mê m nhũn như tầ m vải rách trước gió lạnh.

Thôi chề t rồi!

Không ngờ Trương Hình Như bị câu chuyện “oan hồ n sân bóng rồ” bịa đặt kia hù cho sợ chề t khiếp p. Á! Cậu á y bắ t đầ u ném bóng!

Bộp! Bộp! Bộp! Bộp!... Bộp!

Tuýt!

“Cuộc thi kề t thúc!” Trọng tài huyết còi kề t thúc trận đầ u, đồng đạc tuyên bố kề t quả cuối cùng, “Sau ba vòng thi, tỉ số giữa trường Đức Nhã và Tinh Hoa là 1: 2. Trường Tinh Hoa thắ ng!”

“Hura! Chúng ta thắ ng rồi!” Đám học sinh trường Tinh Hoa hò reo vang dội, hi há cười nói với nhau.

“Oa, ha ha ha... Tớ đã nói trước mà! Lỡ c xoáy của trường Tinh Hoa làm sao có thể thua bọn cóc ghẻ trường Đức Nhã được?”

“Lũ cóc ghẻ trường Đức Nhã kia, mau ngoan ngoãn dọn dẹp sân bóng để nghênh tiếp vua của trường Tinh Hoa - Giang Sóc Lưu đi! Giang Sóc Lưu vô địch! Oa ha ha ha!”

Thua rồi i...

Nhìn đám nam sinh bên trường Tinh Hoa vui mừng đập tay vào nhau, phát ra những âm thanh bồm bộp, nghe những câu nói mỉa mai của bọn họ, học sinh trường Đức Nhã đành nén tức giận trong lòng, cúi đầu buồn rười rượi, chẳng nói chẳng rằng.

Đúng lúc đó, cả sân bóng phân làm hai bên. Một bên hào hứng như ngọn lửa rực cháy, một bên như rơi xuống vực thẳm băng tuyết. Đứng ở ranh giới của hai bên, Lạc Tiểu Liên như cảm nhận thấy cả sức nóng và độ lạnh râm ran khắp người, toàn thân như bị pháo nổ tanh tách, đau tê tái.

Đột nhiên, cô phát hiện có ánh mắt ón lạnh chiếu thẳng vào lưng mình. Quay người lại thì bắt gặp đôi mắt lạnh giá của Thẩm Tuyết Trì. Lạc Tiểu Liên dường như thấy tất cả sức lực của mình đều bốc hơi hết, không biết nên phản ứng thế nào, đành trừng mắt nhìn lại Thẩm Tuyết Trì.

“Đồ` ngờ`c!” Thẩm Tuyết Trì ném cái nhìn lạnh lùng về phía Lạc Tiểu Liên, thốt ra hai tiếng, rồi quay người bỏ đi.

Đồ` ngờ`c... Đồ` ngờ`c... Đồ` ngờ`c...

Lời nói của Thẩm Tuyết Trì như câu thần chú quay vòng vòng quanh tai Lạc Tiểu Liên...

Nhìn theo cái bóng đã đi khuất của Thẩm Tuyết Trì, Tiểu Liên cắn chặt môi, thấy mình như lao xuống vực thẳm không đáy, chẳng có ngày ngóc đầu lên được.

“Người già cần chỗ nấu thân, trẻ con cần chỗ ăn cần chỗ che.”

“*Save the best to the last...*”

“Hoạt tính của nó khi tan trong nước...”

Mặt trời uể oải thiêu đốt mặt đất nóng ran. Bây giờ là lúc nóng nhất của buổi chiều. Không khí nóng rất khô nóng, chỉ thấy những đám bụi trắng bay lên mù mịt.

Trong trường trung học Tinh Hoa, tiếng giảng bài vang lên nghe rõ mồn một. Cùng lúc đó, ở sân bóng rổ công cộng vắng hoe, chỉ thấy tiếng chổi đưa qua đưa lại xoèn xoẹt và tiếng hắt nước rào rào.

Cả sân bóng rổ khô hanh bỗng chốc ẩm ướt. Một cô gái đi chân trần, tay nắm chặt chiếc chổi tre, gắng hết sức quét những vũng nước còn đọng trên sân. Bên cạnh cô là cái xô nhựa màu lam, trên xô có miếng giẻ lau màu đen vắt rũ xuống.

“Phù...” Một lúc sau, cô gái mới nghỉ tay, tay trái nắm chặt cái chổi rồi đứng thẳng trên sân, tay phải khẽ lau mồ hôi ướt đầm trên trán, sau đó ngược đầu lên nhìn bầu trời tỏa ánh sáng nhưc mắt, khẽ thở dài thườn thượt, lẩm bẫm một mình:

“Bí kíp chân trượt của chị Hựu Tuệ quả không sai. Có lẽ mình không nên đi gây sự, nếu không đã chẳng rắc rối thế này... Ôi má ơi, nóng quá đi mất! Chân sắp rộp cả lên rồi...”

Nói đến đây, cô gái ngao ngán thở dài, nhanh chóng hời tuồng lại mấy phút trước.

“Hô hô hô hô, đờ vịt bả u si đờ n kia, giờ thành bong bóng xì hơi rồi hả? Lúc này còn hùng hổ lắm cơ mà?”

Tiêu Nham Phong và hai tên theo đuôi đứng vây quanh Tiểu Liên, tay chông nạnh cười ha hả khoái trá.

“Trong đầu mày chặc toàn bã đậu thôi! Tao nhân từ chỉ bảo cho mày biết, trong nhóm lô c xoáy Tinh Hoa, tao chỉ đứng hàng thứ tư thôi. Mày phải biết Giang Sóc Lưu đứng đầu thì giới cỡ nào rồi đấy! Nếu là Giang Sóc Lưu ra tay thì kể cả cái con nhỏ thiên tài Thẩm Tuyết Trì cũng bị đè cho dẹp lép. Được lau sân bóng cho Giang Sóc Lưu cũng là vinh dự của tụi mày. Mau ngoan ngoãn làm đi. Há há há há!”

Hộc hộc hộc! Cổ họng mình sắp bị cục tức làm cho nổ tanh bành. Cái gì mà đứng thứ tư nhóm lô c xoáy Tinh Hoa... Đúng là đờ hèn! Dùng thủ đoạn bỉ ổi dọa dẫm con gái để giành thắng lợi, báo hại mình phải lau dọn cả sân bóng.

Còn cả tên mà hấn luôn miệng gọi ca... Giang Sóc Lưu gì đó cũng chỉ là tên tô i tệ, đàn em hèn hạ thế thì hấn cũng chẳng phải hạg tử tế gì.

Đáng ghét nhất vẫn là cái con nhỏ Thẩm Tuyết Trì. Không những vô cảm, chẳng giúp bạn bè lúc nguy khốn, lại còn giậu đổ bìm leo. Thiên tài mà tự kiêu, ích kỷ vậy sao? Nói đi nói lại, mình kết thù kết oán với tên Tiêu Nham Phong cũng tại nhỏ ta hế t!

Lúc nào cũng chẳng quan tâm tới cảm nhận của người khác, chỉ bo bo mỗi mình. Quá đáng thật!

Lạc Tiểu Liên chông nạnh, đứng giữa sân, bực tức ngược đầu lên nhìn trời. Trong mắt Tiểu Liên, những áng mây nghịch ngợm như thay đổi hình dạng liên tiếp, lúc là cái đầu tổ quạ của Tiêu Nham

Phong, lúc là khuôn mặt phát sáng mờ ảo của tên Giang Sóc Lưu, cuối cùng là một khuôn mặt vô cảm.

Lạc Tiểu Liên cắn phần, nghiến răng ken két.

Xoạt xoạt xoạt!

Ta quét, quét, quét, quét nè!

Xoạt xoạt xoạt!

Ta quét, quét, quét, quét nè!

Lạc Tiểu Liên cứ lặp đi lặp lại câu nói đó, dùng hết sức đẩy cái chổi trong tay, đưa chổi thẳng trên mặt đất, dường như muốn cào nát tất cả khuôn mặt đáng ghét đó. Khổ nỗi ông trời dường như chẳng bao giờ chịu đứng về phía cô, lúc cô tức giận đẩy mạnh chổi, cây chổi tuột khỏi tay, bay vút lên trời như tên lửa.

Bốp!

“Oái!”

Ngay sau đó là âm thanh va đập mạnh kèm theo tiếng kêu thật thanh. Lạc Tiểu Liên sợ dựng tóc gáy, hốt hoảng nhìn về phía phát ra tiếng kêu vừa nãy, liên tục cúi đầu xin lỗi vị khổ chủ phải lãnh trọn cây chổi tre: “Xin lỗi! Xin lỗi! Thành thật xin lỗi! Tôi không cố ý!”

“Ha ha ha! Lần đầu tiên tôi rửa mặt bằng chổi tre đấy. Cảm giác là lạ.”

Rửa mặt? Là lạ?

Lạc Tiểu Liên kinh ngạc ngược đầu lên, phát hiện thấy người vừa lãnh trọn cây chổi...

“Hàn... Hàn Thu Dạ...” Ôi Chúa ơi, tại sao lần nào gặp anh ấy, con cũng rơi vào tình cảnh dở khóc dở cười thế này?, “Em... em...”

Lạc Tiểu Liên hoang mang nhặt cái chổi lên, rồi nắm chặt trong tay.

“Ái! Đau quá! Đau quá!” Ai dè một tiếng rên rỉ như vừa bị tấn công bất ngờ văng tới tai Hàn Thu Dạ.

Hàn Thu Dạ ngạc nhiên ngược đầu nhìn...

Dưới ánh sáng lóa mắt, Hàn Thu Dạ chỉ trông thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của cô gái. Dường như bị ánh sáng mặt trời gay gắt đốt cháy ngón tay, cô gái vung vung cánh tay trái liên tục, miệng không ngớt xuýt xoa kêu đau, trông vừa dung dị lại vừa đáng yêu.

Hàn Thu Dạ khẽ mỉm cười, ánh mắt từ từ nhìn quanh sân bóng một lượt, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Lạc... Tiểu Liên?”

“Á! Vâng... vâng... em... là Lạc Tiểu Liên.” Nhìn thấy nụ cười ngọt ngào như nước suối mát lành của Hàn Thu Dạ, Lạc Tiểu Liên thấy khuôn mặt mình nóng bừng lên. Nhưng chợt nghĩ tới việc mình bị bê mặt trong lễ khai giảng, lưỡi Tiểu Liên cứng đờ ra, mặt đỏ như quả cà chua.

“Tiểu Liên?...” Hàn Thu Dạ lặng người đi, sau đó vẫn nở nụ cười nhẹ nhàng như nước hồ thu lấp lánh, mờ ảo.

“...” Thấy Hàn Thu Dạ mỉm cười hồn nhiên, mặt Lạc Tiểu Liên nóng bừng lên, tâm trạng xôn xang căng thẳng như nước triều dâng cao.

Giọng nói của anh ấy thật trầm ấm và sâu lắng... Hay là anh ấy định nói chúng ta có duyên với nhau nhỉ?

Thầy mặt Tiểu Liên đỏ bừng như trái gấc, Hàn Thu Dạ chột nhó ra điếu gì đó rồi lại cất tiếng nói êm như sáo diều:

“Tiểu Liên, em làm gì một mình ở đây thế?”

“Á... tại... tại... em... hôm nay đánh bóng... thua học sinh trường Tinh Hoa, đây chính là hình phạt như đã hứa...” Nghe thầy Hàn Thu Dạ gọi tên mình một cách thân thiện, Lạc Tiểu Liên như phát cuồng lên vì sung sướng. Nhưng nhắc tới chuyện này, Tiểu Liên đang vui vẻ bỗng ủ rũ như tàu lá chuối, nói rụt rè buồn bã, “Em đã làm trường ta mang tiếng xấu... Anh Hàn Thu Dạ, em xin lỗi!”

Nghe Tiểu Liên nói hết câu, Hàn Thu Dạ bèn giơ tay ra nhẹ nhàng vỗ vai Tiểu Liên. Bàn tay dịu dàng nhưng quyết đoán như truyền một luồng sức mạnh kì diệu khiến cho người ta yên lòng.

“Anh...” Lòng Lạc Tiểu Liên nặng như đeo đá. Cô ngạc nhiên ngược đầu lên, tròn mắt nhìn.

Chưa nói hết câu, cô đã thấy Hàn Thu Dạ đi thẳng về phía sân bóng rổ.

Anh nhặt trái bóng rổ rơi trên sân lên, rồi đi tới trước vạch ném, nhẹ nhàng giơ cao tay lên.

Trái bóng còn vương vài giọt nước bay một đường cong trong không trung, nhảy tung tung trên bảng rổ rồi đáp gọn vào trong rổ, sau đó lại nảy về phía Hàn Thu Dạ.

“Anh, anh...”

Hàn Thu Dạ vẫn điềm tĩnh như không, lặng lẽ cúi người, nhặt trái bóng rổ trên mặt đất lên, rồi lại ngấm trúng bảng rổ, nhìn đăm đăm hồ hởi lâu.

Dưới ánh sáng mặt trời, dáng người cao dong dỏng mặc chiếc áo sơ mi trắng tinh dường như chất chứa một sức mạnh đáng gờm.

“Lạc Tiểu Liên, em có biết không! Thực ra nhiều chuyện cũng giống như ném bóng vậy, mặc dù xuất phát từ mục đích tốt, nhưng không phải lúc nào cũng ném trúng được. Cho nên, đừng nghĩ tới việc cúi người nhặt bóng, mà hãy nghĩ tới việc mỗi lần ngược đầu lên, nhìn thẳng vào bóng rổ...”

Bộp!

Vừa dứt lời, Hàn Thu Dạ lại nhanh tay ném bóng, trái bóng làm thành một đường cong tuyệt đẹp rồi rơi vào rổ không chút do dự.

“...”

Bây giờ Tiểu Liên đã hiểu tại sao Hàn Thu Dạ lại có thể giành được ngôi Vương. Hình tượng chàng trai dịu dàng, lịch thiệp khiến lòng cô bỗng xôn xang.

“Cảm... cảm ơn anh! Em hiểu rồi!” Lạc Tiểu Liên gật đầu dứt khoát, ánh mắt như phát sáng.

“Rất vui vì có thể giúp em!” Hàn Thu Dạ mỉm cười dịu dàng như một chiếc lông vũ mềm mại khẽ vuốt ve, “Nhưng sao chỉ có mình em quét dọn ở đây thế này?”

“Bởi vì người nào làm thì người đó phải chịu! Trận đấu này do một mình em quyết định, nên hậu quả cũng một mình em gánh.” Lạc Tiểu Liên vỗ ngực đáp thẳng thắn, sau đó lấy tay quạt những giọt mồ hôi, để lộ nụ cười rạng rỡ đầy sức sống pha chút ngượng ngập.

“Sao em lại đầu tư làm những chuyện ngớ ngẩn thế?”

“Bởi vì người nào làm thì người đó phải chịu! Trận đấu này do một mình em quyết định, nên hậu quả cũng một mình em gánh.”

Nghe thấy câu trả lời của Tiểu Liên, một giọng nói quen thuộc như làn gió mát êm dịu bỗng vang lên trong đầu Hàn Thu Dạ.

Hàn Thu Dạ lặng người đi, hình ảnh Lạc Tiểu Liên bỗng mờ dần, biến thành hàng chục hình ảnh thân quen như ảo ảnh, khiến anh có cảm giác mình như bị hoa mắt...

“Anh... Anh Hàn Thu Dạ?...” Thấy Hàn Thu Dạ thất thần nhìn mình, Lạc Tiểu Liên cuối ngước lại gần hỏi han. Khuôn mặt Hàn Thu Dạ càng lúc càng trắng bệch, Tiểu Liên sốt sắng: “Anh... có sao không? Anh thấy mệt à?”

“Ồ... ha ha! Không sao, không sao!” Hàn Thu Dạ lặng người đi, lát sau mới định thần lại, ánh mắt dịu dàng nheo gọn trong tròng mắt phát sáng như viên pha lê của Lạc Tiểu Liên. Anh khẽ gượng cười, “Thế... để anh giúp em một tay, gần đây anh lười vận động quá, bây giờ cũng cần luyện tập chút.”

Nói đoạn, Hàn Thu Dạ xoay xoay bả vai, mỉm cười nhìn Lạc Tiểu Liên, sau đó tiện tay cầm lấy cái chổi tre, rồi tự mình quét dọn.

Lạc Tiểu Liên đứng đờ ra nhìn dáng người cao cao của Hàn Thu Dạ. Cô nhú mày căng chặt môi.

Ban này, anh Hàn Thu Dạ nghĩ gì thế nhỉ?...

"Ê tên kia! Trước khi nhảy tường cũng phải
xem có ai ở dưới không chứ!"

"Ừa?... Sao mềm mềm
thế này?... Thôi chết,
hình như mình đâm phải
phân chó rồi."

"Ai da... Đau quá!"

[Chìm nổi]

Tôi là một chú cá tung tăng dạo chơi trên dòng sông Ngân Hà

Dạt dờ theo sóng nước mênh mang.

Lúc đau xót, lúc vui vẻ

Đã hứa rồi nhé!

Tôi sẽ bơi tới bên bờ thả ng lôi.

Ánh sáng ban mai như tuyên bố một ngày mới bắt đầu. Con chim sẻ non đập cánh phạch phạch bay trong vườn trường của Liên minh Tinh Hoa, rồi đậu ngay trên cành cây long não. Nó ngạc nhiên nhìn ngắm đám người còn àm ỉ hơn cả mình ở dưới chân.

Học sinh mặc đồ phục màu lam và xanh lục quay tròn như những phiến lá cải bắp, đứng chen chúc kín cả bảng thông báo giữa hai trường Tinh Hoa và Đức Nhã. Những đôi mắt tròn to không rời mắt khỏi mục *Thông báo mới nhất về việc công tháp vào dịp Trung Thu*. Ai nãy đều rì rầm to nhỏ.

“Không biết đêm Trung Thu mà công tháp sẽ thế nào nhỉ? Liệu năm nay ai sẽ đoạt ngôi Vương đây? Ôi! Mong anh Hàn Thu Dạ vẫn tiếp tục giữ chức hội trưởng. Trông anh ấy đẹp mê li luôn...”

“Vớ vẩn! Học sinh trường Đức Nhã sao đọ được với Giang Sóc Lưu trường Tinh Hoa của tụi này được? Cậu ấy là thiên tài của các thiên tài đấy, nổi tiếng cực kì.”

“Ai bảo cậu thế? Khả năng của Hàn Thu Dạ và Giang Sóc Lưu là ngang ngửa nhau. Ôi... nói chung bảng xếp hạng Vương - Soái năm nay khó đoán trước được lắm!”

Hai cô gái mặc đồ`ng phục khác màu nhau đỏ mặt tía tai tranh cãi xem ai có thể xưng Vương trong lâ`n công tháp tới. Đột nhiên nữ sinh mặc đồ`ng phục màu lam bước lên phía trước, mắ`t sáng long lanh như sao sa, phắ`n khích giơ tay ra chỉ.

“Ôi dào, tôi đã nói rõ`i mà! Trường Đức Nhã làm sao có thể thắ`ng nổi trường Tinh Hoa. Mọi người xem, đây là cái gì?”

Ai cũng nhìn theo ánh mắ`t cô gái. Một tờ *poster* màu đỏ nhưc mắ`t giố`ng như viên nam châm, thu hút ánh mắ`t của tâ`t cả mọi người.

Siêu sao Thiên vương Tinh Hoa danh bất hư truyề`n – Giang Sóc Lưu, ai dám tranh đua?

Nguyên soái tiên phong vô địch – Tiêu Nham Phong, đại thắ`ng trường Đức Nhã.

“Gì cơ? Con nhỏ Lạc Tiểu Liên đúng là không biế`t tự lượng sức mình. Lâ`n trước đã mạo danh Thẩm Tuyế`t Trì lên phát biểu trong lễ khai giảng khiế`n trường Đức Nhã chúng ta mắ`t mặt thì chớ, lại còn bày trò thi đắ`u bóng rổ ngu ngố`c này. Đúng là bó tay với nó!”

“Thật tình! Lâ`n này thì trường Tinh Hoa được mẽ cười vỡ bụng rõ`i!”

“Oài, tụi mình xui xẻo quá đi! Tự dưng lại học cùng trường với loại người như thế` cơ chứ! Xắ`u hổ chề`t mắ`t thôi.”

Những tiế`ng bàn luận xôn xao bỗng chố`c biế`n thành cuộc thảo phạt hung hăng. Học sinh trường Đức Nhã thi nhau chỉ vào tờ *poster*,

mắt nhìn xoáy sâu vào đó như những mũi tên.

Còn tấm bia chính là Lạc Tiểu Liên, đang đứng bên ngoài vòng người. Cô tức tối nhìn tờ poster nên đỏ với hàng chữ đen bắt mắt to tởm, toàn thân run lên như bị chích điện. Những luồng khí đen kịt như oan hồn từ địa ngục bay lên thoát ra từ người cô...

Á! Á! Á! Á! Á! Quân hèn hạ! Bọn Tinh Hoa chẳng cún! Ngay cả chiến tích chẳng lừng lẫy tẹo nào của mình mà bọn nó cũng đem ra rêu rao cho bàn dân thiên hạ biết.

Giang Sóc Lưu! Tiêu Nham Phong! Hai tên khôn kiếp nhát thế giới kia, một ngày nào đó ta sẽ di các ngươi như di con gián cho mà xem.

Trong phòng tin học ở tầng cao nhất của tòa nhà, mọi người còn đang mải mê các thao tác thực hành, nhưng khí độc đen tối vẫn bao phủ chỗ ngồi thứ mười lăm. Hai bàn tay gõ liên tục trên phím, hoàn toàn không để tâm tới bài giảng về Photoshop của cô giáo Sài Tĩnh Di.

Cuộc sống mới mỹ mãn (Lạc Tiểu Liên): Chán quá! Sao cuộc sống thời trung học của tôi lại đen tối thế này chứ? Việc gì cũng chẳng suôn sẻ

Lạc Tiểu Liên vừa đánh xong, kèm theo biểu tượng là một khuôn mặt u ám như đưa đám hiện lên màn hình, một lúc sau có tiếng buzz vọng đến bên tai.

Không có anh, đời em cô đơn (Hách Chân Hi): Hoàng thượng giá lâm!

Không có anh, đời em cô đơn: Á! Vừa bị nghẽn mạng! Sao lại thế được? Từ ngày bà tới trường Đức Nhã học, số tôi mới rệp đây

này. **Nhất Vương tam Soái của Liên minh Tinh Hoa** rất giỏi mà, bà có biết họ được chọn ra bằng cách nào không?

Cuộc sống mới mỹ mãn: Có chứ, trước khi nhập học tôi đã đi điều tra kỹ lưỡng rồi. Mỗi năm vào dịp Trung Thu đều tổ chức một lần công thập, bốn trường sẽ cử đại diện học sinh ưu tú của mình ra công thập. Học sinh ưu tú nhất, chiến thắng trong lần công thập thì giành danh hiệu Vương, ba học sinh đại diện còn lại sẽ giành danh hiệu Soái, vì thế mới gọi là **nhất Vương tam Soái**. Mà sao tự dưng bà lại hỏi chuyện này?

Không có anh, đời em cô đơn: Trời ạ, hỏi để làm gì á? Bởi vì họ là những nam sinh tài năng đây mình chứ sao. Hi hi hi, Hàn Thu Dạ của trường Đức Nhã trong lần công thập trước giữ ngôi Vương. Hiện nay Văn Chân Hải của trường Tinh Hoa và Ứng Thiên Ngữ của trường Nghiêm Lễ đều là những ứng cử viên nặng ký, nhưng được kì vọng nhiều nhất vẫn là Giang Sóc Lưu. Mọi người đều cho rằng ngôi Vương lần này sẽ nằm gọn trong tay cậu ấy. Số người ủng hộ đông cực kì, fan nhiều vô kể.

Cuộc sống mới mỹ mãn: Chân Hi, sao đâu bà chỉ toàn hotboy với hotboy thế hở? Đợi đã... bà nói ai được ủng hộ nhiều nhất?

Không có anh, đời em cô đơn: Chứ còn gì! Bây giờ ngày nào tôi cũng lên xem bảng vàng của Liên minh Tinh Hoa, cập nhật liên tục bảng xếp hạng.

Cuộc sống mới mỹ mãn: Bảng vàng? Nó là cái gì thế?

Không có anh, đời em cô đơn: Cái gì là cái gì? Bà học ở trường Đức Nhã lâu thế mà không biết bảng vàng là gì à? Người gì như từ trên trời rơi xuống! Bà vào trang www.oneking.com.cn mà xem!

Lạc Tiểu Liên nhanh tay bấm vào đường link, những cánh bướm đủ màu sắc rực rỡ bay ra từ màn hình, nhìn kĩ thì hóa ra là hình flash bản đồ Liên minh Tinh Hoa.

Những cánh bướm màu lam, xanh lục, cam, trắng đại diện cho bốn trường Tinh Hoa, Đức Nhã, Nghiêm Lễ, Khâu Lâm. Các hoa văn trên cánh bướm vô cùng rực rỡ. Nhưng bất mắt nhất vẫn là ngôi tháp cổ toả ánh sáng lấp lánh ở giữa màn hình.

Không có anh, đời em cô đơn: Sao hả? Hay không? Tháp Sao chính là nơi mà bốn học sinh ưu tú đại diện cho bốn trường vào thi đầu. Nó liên quan đến truyền thuyết nhất Vương tam Soái đầu.

Cuộc sống mới mỹ mãn: Chuyện đó không quan trọng! Bảng vàng ở đâu?

Không có anh, đời em cô đơn: Bảng vàng chính là danh sách một trăm người ưu tú nhất Liên minh Tinh Hoa. Đầu do học sinh trong trường bầu chọn. Bảng bình chọn này ngày nào cũng thay đổi liên tục. Bà nháp vào ngọn tháp sẽ thấy ngay.

Lạc Tiểu Liên tò mò nhanh tay nháp vào đỉnh tháp, những chủ đề bàn luận đủ thứ khiến mắt cô hoa cả lên.

“Download clip khai giảng”, “Hướng dẫn du lịch thắng cảnh vườn trường”, “Mười địa điểm dễ xuất hiện mỹ nữ nhất của Liên minh Tinh Hoa”...

Trong tiếng kêu tách tách của chuột máy, màn hình chợt sáng lên, xuất hiện một bảng vàng lấp lánh.

DANH SÁCH MỘT TRĂM HỌC SINH ƯU TÚ NHẤT LIÊN
MINH TINH HOA

Cấp bậc	Họ và tên	Chanh Lộ Hoa	Bạch Lĩnh Thạch	Thanh Tuyền Thủy	Lam Trướng Thiên	Cấp độ công tháp
Tinh Diệu Vương	Hàn Thu Dạ	200	200	196	596	→
Kim Chi Tinh	Giang Sóc Lưu	197	200	198	596	↑
Mộc Chi Tinh	Thảm Tuyền Trì	196	200	199	595	↑
Thủy Chi Tinh	Văn Chấn Hải	194	195	196	585	↓
...

Cách thức tính chỉ số :

- Mỗi lần đăng một tin chính thông trên diễn đàn Liên minh Tinh Hoa, chỉ số quyền rũ sẽ tăng thêm một bậc, tức là được cộng thêm một Chanh Lộ Hoa. Đặc biệt, nếu bạn là nhân vật chính trong tin đó, thì sẽ được cộng từ 1 tới 10 Chanh Lộ Hoa tùy theo mức độ.
- Mỗi lần thi hết học phần, nếu kết quả của bạn cao hơn năm mươi người thì chỉ số thông minh sẽ được tăng lên, tức là được cộng thêm một viên Bạch Lĩnh Thạch. Nếu bạn đứng ở vị trí Top 10 người cao điểm nhất khối thì sẽ được cộng thêm từ 1 tới 10 viên Bạch Lĩnh Thạch tùy theo vị trí nắm giữ.
- Mỗi lần bạn đăng một tin trong mục diễn đàn tự do, chỉ số được ưa thích sẽ tăng lên, tức là được cộng thêm một giọt Thanh Tuyền Thủy. Nếu trở thành nhân vật chính trong tin đó thì bạn được cộng thêm từ 1 tới 10 giọt Thanh Tuyền Thủy tùy theo mức độ chú ý của mọi người.

4. Tất cả các chỉ số trên cộng vào thành chỉ số Lam Trường Thiên. Căn cứ vào chỉ số này để xếp mức độ công thấp theo thứ tự từ cao xuống thấp. Lưu ý là các chỉ số này không cố định mà sẽ liên tục thay đổi.

... (Phần sau xin lược bỏ)

Tít! Tít! Tít!Tít!Tít!

Không có anh, đòi em cô đơn: Bỏ sung chút! Mỗi chỉ số khi tròn 200 có thể được đổi cấp bậc. Bây giờ cấp bậc cao nhất là Tinh Diệu Vương.

Anh Hàn Thu Dạ giỏi thật, đứng ở ngôi cao nhất - Tinh Diệu Vương, sau đó là ba người kia. Bốn người này sẽ hợp thành Top 4 học sinh ưu tú nhất Liên minh Tinh Hoa. Có điê`u...

Lạc Tiểu Liên không phục. Cô liê`c xuống cái tên “Thả Tuyền Trì” ở vị trí cách Hàn Thu Dạ không xa, rô`i xem tiế`p bên dưới.

Danh sách sao mà dài lê thê thế` này? Toàn những cái tên lạc hoấ`c. Theo con chuột lướt nhanh trên màn hình, hi vọng của Lạc Tiểu Liên như ngọn nê`n bị thổi tắt`t phụt trước gió...

Trong bảng tên dài lê thê không hề` thấ`y bóng dáng tên của mình.

Thảo nào Thả Tuyền Trì chỉ nhìn mình như nhìn con giun cái đê`. Tức thật...

Đình!

Lúc đảo mắ`t qua bảng danh sách, Tiểu Liên đột nhiên dừng mắ`t ở ba chữ “Giang Sóc Lưu”, trong đầ`u cô bỗng lóe sáng.

Cuộc sống mới mãi mãi: Ủ! Tôi biết rồi! Tôi phải có cú lội ngược dòng ngoạn mục. Đánh bại tên Giang Sóc Lưu, hạ gục con nhỏ Thẩm Tuyết Trì là bằng chứng hùng hồn nhất. Tôi sẽ trở thành người đứng cạnh anh Hàn Thu Dạ.

Không có anh, đời em cô đơn: Tiểu Liên, bà sao thế?

Đúng lúc Tiểu Liên đang thao thao bất tuyệt thì cô Sài bước từ trên bục giảng xuống, hai tay chắp sau lưng kiểm tra thao tác *Photoshop* của học sinh.

Lạc Tiểu Liên vội vã di chuột thoát khỏi khung chat, không ngờ lại rồ i bồng beng lên, lao đầu về phía trước, chân va mạnh vào CPU. May mà lúc cô giáo đi qua chỗ Tiểu Liên thì màn hình đã hiện lên phần mềm *Photoshop*.

Cô giáo hài lòng gật gật đầu, rồi quay người định đi! Đột nhiên...

“Bãi giá hô i cung!”

Một giọng nói the thé từ tai nghe của Tiểu Liên vọng ra, khiến cả phòng học bỗng lặng đi. Trên màn hình vi tính màu xanh lam bên góc trái bỗng nhảy ra một cửa sổ nhỏ.

“Bạn của cậu ‘Không có anh, đời em cô đơn’ đã *offline!*”

Sao thế nhỉ? Tiếng gì ở đâu ra thế?

Lạc Tiểu Liên vội vã cúi đầu, phát hiện ra cái tai nghe của mình để ở chế độ *volume* to nhất... Khi cô ngóc đầu lên thì nhìn thấy một khuôn mặt như ma nữ hiện hình, gân guốc nổi hết cả lên, nghiến răng bặm lợi:

“Em Lạc! Tiểu! Liên!... Em làm gì trong giờ thế hả?”

Thầy khuôn mặt nổi giận đùng đùng của cô giáo cùng với ánh mắt kì quặc của mọi người xung quanh, Lạc Tiểu Liên khẽ thở dài vô vọng.

Có lẽ cuộc đời cấp ba tươi đẹp càng ngày càng cách xa mình hơn...

Tan học, Lạc Tiểu Liên mang theo cuốn từ điển Oxford dày cộp tới cứ địa bí mật mà hôm khai giảng mới phát hiện ra. Đó là một sườn núi nhỏ hoang vắng phía sau núi Bạch Lĩnh.

Cứ địa bí mật của Tiểu Liên nằm ở ngay sát bức tường cỏ màu xanh xám dài ngoằn ngoèo ngăn giữa hai trường Tinh Hoa và Đức Nhã.

Bức tường cỏ này bị học sinh trong Liên minh Tinh Hoa gọi là “tường xám”. Bức tường loang lổ màu thời gian dù không đẹp nhưng nó đã có sáu trăm năm tuổi như Tháp Sao. Bình thường ít học sinh lui đến núi Bạch Lĩnh, lại có bức tường ngăn nên khu đất sườn núi mọc đầy cỏ dại này rất tĩnh mịch. Mỗi khi có gió thổi qua, cỏ lay động như đợt sóng biển dào dạt, những đợt sóng cỏ xanh non nom rất mát mắt.

Lạc Tiểu Liên ngồi trên thảm cỏ bên cạnh tường xám, lẩm nhẩm đọc thuộc bảng từ mới chỉ chít trên cuốn từ điển. Nhưng không biết tại sao, mỗi khi nhớ lại lời nói của thầy cô và bạn bè, lòng cô lại nặng trĩu như bị đá tảng đè. Cô đứng dậy, hít một hơi thật sâu, hai tay bấu loa trước miệng, hét vang từng tiếng một:

“Lạc Tiểu Liên... đừng bao giờ nhụt chí chỉ vì vài câu nói, mà phải hạ gục tên Giang Sóc Lưu đê tiện và con nhỏ Thẩm Tuyết Trì kên kiệu. Hoàn thành tâm nguyện trở thành học sinh xuất sắc nhất, chỉ cần mà cô gắng, nhất định sẽ thành công thôi. Hãy cho con nhỏ Thẩm Tuyết Trì ngủ khời đi. Lạc Tiểu Liên sẽ trở thành học

sinh ưu tú nhất Liên minh Tinh Hoa. Á! Á! Á! Á! Ha ha ha ha ha ha...!”

Khi tự động viên mình xong, Tiểu Liên chuẩn bị ngựa mặt lên trời, đuổi chân ra vượn vai...

Bình!

“Ái!”

Đột nhiên có cái gì đó nặng nề từ trên trời rơi xuống, đáp thẳng vào người Lạc Tiểu Liên. Tiểu Liên mất thăng bằng lao về phía trước, mặt úp ngay xuống thảm cỏ, ngã kiêu vô ềch trông rất khó coi.

“Ủa?... Sao mê mê mê thế này... Thôi chết, hình như mình đâm phải phân chó rồi.”

Đúng lúc mặt Lạc Tiểu Liên đáp đất, trên đầu quay vòng vòng toàn sao là sao thì một tên con trai thân nhiên thốt lên sau lưng.

Hả? Phân chó á?

Trán Lạc Tiểu Liên bỗng nổi gân xanh hình chiếc thập tự. Khi cô vừa gắng hết sức ngời dậy, chuẩn bị quay người lại mắng cho thằng cha vô duyên kia một trận toi bời khói lửa thì bỗng thừ người ra.

Tất cả nỗi bực dọc bỗng chốc tan biến trước khuôn mặt của anh chàng đó.

Phải miêu tả khuôn mặt này ra sao đây?... *Beautiful? Elegant? Handsome? Perfect?...*

Trong đầu Lạc Tiểu Liên hiện lên một loạt từ tiếng Anh vừa mới đọc trong cuốn từ điển ban nãy, nhưng không có một từ nào đủ sức miêu tả khuôn mặt ấy. Trong phút chốc, người Tiểu Liên như cưỡi cơn gió, có cảm giác lâng lâng bay bổng vào cõi mơ mộng diệu kì... Có đi đầu...

Chát!

Lạc Tiểu Liên bỗng giật mình, rồi gắng định thần lại. Cô điên tiết giờ cuốn từ điển Oxford nặng như cục gạch lên rồi tương thẳng vào mặt tên đó.

“Cậu bảo ai là phân chó? Chết này!”

“Oái!” Khuôn mặt đẹp như ánh sáng diệu kì trong giấc mơ bị cuốn từ điển ném trúng. Cuốn từ điển làm thành một đường cong tuyệt mỹ trong không trung kiểu “long thần vẩy đuôi” rồi nhè thẳng mục tiêu.

Hừ! Đáng đời!...

Lạc Tiểu Liên lồm cồm bò dậy, vừa lấy tay phủi lấy phủi để cỏ dính trên đồng phục, vừa bực bội trợn mắt nhìn khuôn mặt bị cuốn từ điển chọi trúng. Chính hắn là thủ phạm làm Tiểu Liên bị ngã chổng gọng.

Áo sơ mi màu trắng, đồng phục màu lam... Ủa? Thằng cha này... là học sinh trường Tinh Hoa sao?

Không thể chịu nổi! Tụi học sinh trường Tinh Hoa toàn một lũ khoác lác, huênh hoang, ngay cả việc xuất hiện trước mặt người khác cũng chẳng ra làm sao cả.

“Ai da... Đau quá!” Tên con trai vút cuốn từ điển xuống, ngồìi khoanh chân trên thảm cỏ. Hắn ta mím môi, hít một hơi dài, sau đó

giơ ngón tay thon dài ra day day cái cằm bị cuồn từ điển ném trúng đầu điêng. Một lúc sau, hấn mới từ từ mở mắt ra nhưng vì đau quá lại nhắm nghiền mắt lại.

Lạc Tiểu Liên vén ngực mặt lên, mắt đánh tia lửa điện nhìn tên đó như kiểu Bao Thanh Thiên nhìn thây gian thần lộng quyền.

“Ê tên kia! Trước khi nhảy tường cũng phải xem có ai ở dưới không chứ!” Ngọn lửa uất hận cháy hừng hực trong lòng Tiểu Liên như được dội thêm một gáo dầu, lưỡi lửa liếm lên tới tận đầu.

Nhưng tên đó vẫn dùng tay nắm bóp cằm, sau đó nhìn cô chăm chú. Đôi mắt sáng trong có chút biếng nhác như mắt mèo Ba Tư đó chột ánh lên niềm vui như khi Colombo tìm ra châu Mỹ. Hấn nở nụ cười đầy ẩn ý: “Từ trước tới giờ chưa ai thây tôi lại có phản ứng như thế cả... Cô là học sinh trường Đức Nhã à? Tên là gì?”

Xì! Lại một tên thích tự sướng! Rõ vô vị!

“Lạc Tiểu Liên!” Lạc Tiểu Liên tức tức đứng chông nạnh, giọng điệu kiên quyết như cảm tử quân sắp lâm trận, “Biết tên rồi thì mau xin lỗi đi!”

“Hơ hơ hơ hơ...” Nghe thây Lạc Tiểu Liên nói vậy, tên con trai kia giơ hai tay ra chông trên bãi cỏ, đuổi người uể oải, sau đó khẽ nghiêng đầu, thái độ coi trời bằng vung, “À ! Xin lỗi bạn Lạc Tiểu Liên! Nhưng ban này tôi đâu thây có người bên dưới!”

“Cái... cái gì?” Nhìn nụ cười muồn cho ăn đầu của tên con trai nọ, Lạc Tiểu Liên thây từng tế bào trong cơ thể mình suýt nổ tung, “Cậu... xin lỗi kiểu đó hả? Trường Tinh Hoa đúng là toàn lũ vênh váo!”

“Liên à, sao cô có vẻ hiểu rõ trường Tinh Hoa thế nhỉ?” Tên con trai nọ gian xảo nhướng mày.

“Liên... Liên? Cái cậu gọi trực tiếp tên tôi như thế!” Nghe tên con trai kia gọi tên thân mật của mình mà mặt vẫn thản nhiên như không, Lạc Tiểu Liên mặt mũi đỏ gay.

“Hơ hơ... Có sao đâu?” Tên con trai lắc lư hai cái chân, vẻ bất cần đời.

“Cậu nghe cho rõ đây! Tôi không có hứng thú gì với lũ vênh váo, thiên cận trường Tinh Hoa.” Lạc Tiểu Liên như được lấp một cái quạt thông gió trước ngực. Nhưng bất chợt cô nhớ điều gì đó, mắt hơi lóe sáng, “Mà này... cậu là học sinh trường Tinh Hoa, chắc biết tên Giang Sóc Lưu đúng không?”

“Giang Sóc Lưu?...” Nghe thầy Tiểu Liên hỏi, tên con trai nọ bỗng cúi đầu xuống một lúc, sau đó ngược mắt lên khinh khỉnh nhìn Tiểu Liên, “Ồ! Tôi hiểu rồi, hóa ra cô thật thương trọng nhớ Giang Sóc Lưu hả? Nhưng mà...”

Chưa nói hết câu, mắt hắn đã sẫm soi Tiểu Liên từ đầu tới chân, rồi nhìn cô với ánh mắt thương hại.

“Theo tôi biết... Tiểu Liên à, cô không có cơ hội đâu! Bên cạnh Giang Sóc Lưu có bao nhiêu bé xinh đẹp, giỏi giang.”

“Đủ rồi đó, đừng đánh đờng tôi với cái tên Giang Sóc Lưu đâu ưóc si đần, đề tiện kia được không?” Lạc Tiểu Liên nắm tay thành nắm đấm, trợn ngược mắt lên với hắn, sau đó hằm hè, “Tôi không có hứng với loại người như hắn. Tôi chỉ muốn biết chút thông tin về hắn thôi, vì sớm muộn gì cũng có ngày tôi đi hắn dưới đê giày.”

“Ừa? Ý của cô là... Cô thù địch với Giang Sóc Lưu?” Lời của Tiểu Liên khiến tên con trai sững người, im như trời trờng. lát sau hắ n ngò ì thẳng dậy, khoanh chân, ngược đầ u lên nhìn Tiểu Liên với ánh mắ t thích thú, “Hai người có thù à?”

“Không có!” Giọng Lạc Tiểu Liên như chém sắ t.

“Thế cô có quen cậu ta không?”

“Ồ... Không quen!”

“Hơ hơ hơ hơ! Thế mà cũng bị ghét à?” Ai dè tên con trai kia cười sắ ng sặc như ma làm, ôm bụng cười lăn cười bò, “Có điề u kì thi năm nay, Giang Sóc Lưu đứng đầ u toàn thành phố đầ y, lại còn được tuyển thẳng vào trường trung học Tinh Hoa. Mặc dù gia thế nhà Giang Sóc Lưu vẫn còn là điề u bí ẩn, không ai biế t rõ thân thế của cậu ta... Nghe mọi người đồn, cậu ta là người thừa kế duy nhắ t của một tập đoàn thương mại siêu hạng. Có người nói ông nội cậu ta là một đại gia đầ u mỏ, giàu nứt đố đổ vách. Cậu ta lại đa tài nữa chứ, từ âm nhạc tới hội họa, võ thuật, đầ u kiế m... *Haizzzz*, trừ khi cậu ta biế n mắ t khỏi thế giới này vĩnh viễn, nếu không người như cô còn lâu mới có cửa thắ ng.”

“Hic, công nhận nề n tảng vững chắ c thật! Không ngờ tên đó lại lợi hại vậy...” Lời nói vô tình của tên con trai kia như một cái chày đập thẳng vào đầ u Tiểu Liên, khiến cô hoa mắ t chóng mặt.

Trên thế giới này lại có người hoàn mỹ đế n vậy sao?... Mình cứ nghĩ người như vậy chỉ có trong phim...

“Hơ hơ hơ...” Thắ y Lạc Tiểu Liên ban nầy còn hung hăng bộ xít, thế mà bây giờ chỉ lằm bằm như mèo cúp đuôi, tên con trai kia tiế p tục rung đùi, cười khoái trá như thể muố n nói: “Thế nào? Nhận thua đi là vừa!”

Không được! Không nên nghe tin đồn thổi linh tinh mà sợ mất mặt, thế thì ê mặt lắm!

“E hèm!” Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên đang lom khom bỗng đứng thẳng dậy, khẽ húng hắng giọng, “Tôi tin bất cứ thành công nào cũng phải dùng mồ hôi nước mắt để đổi lấy... Tôi nhất định sẽ biến hẳn thành miêng lót đường của mình, còn tôi sẽ trở thành học sinh ưu tú nhất Liên minh Tinh Hoa, giành được học bổng học tại Harvard, cuộc đời tôi sẽ huy hoàng cho mà xem.”

“Cô thú vị lắm!” Đôi mắt kiên định như phát sáng của Lạc Tiểu Liên khiến tên con trai bỗng lặng người đi. Hẳn ngược đầu nhìn Tiểu Liên, rồi nhú mày lại, ánh mắt đan xen là lạ, đôi môi hơi nhếch lên như mỉa mai. Lúc sau, hẳn nở nụ cười đầy ẩn ý:

“Lạc Tiểu Liên... nếu cô đã quyết chí thế thì để tôi giúp cô một tay!”

“Hử? Cậu... giúp tôi á?” Lạc Tiểu Liên giật thót, không dám tin vào tai mình, sau đó hơi nheo mắt lại vẻ nghi ngờ, “Cậu giúp tôi?... Hay là cậu định thăm dò tình hình địch giúp hẳn vậy? Hình như cậu quen hẳn thì phải?”

“Hơ hơ hơ!” Câu nói thẳng thừng của Lạc Tiểu Liên làm tên con trai ôm bụng cười ngặt nghẽo. Hẳn cười nghiêng ngả một lúc rồi lắc lắc đầu, “Cô đừng đa nghi thế! Người như Giang Sóc Lưu thì cần gì phải thăm dò cô cho tốn thời gian ra, vì cậu ấy chẳng coi cô là cái tép riu gì đâu. Cô khỏi lo lắng vô ích.”

“...” Nghe lời nói thẳng như ruột ngựa của hẳn, mặt Lạc Tiểu Liên như đèn nhấp nháy, lúc đỏ gay lúc tím lại lúc trắng bệch.

Úc thật... Thằng cha này đang an ủi hay là muốn ném đá mình vậy?...

“Nhưng... sao cậu lại muốn giúp tôi?” Mặt Lạc Tiểu Liên nhăn như khi, làm bà hỏi.

“Cũng chẳng có gì!” Tên con trai nhún vai về bất cần, lấy ngón tay vuốt vuốt cằm, “Đạo này tôi thấy nhàm chán quá nên muốn làm việc gì đó thú vị chút.”

Nhìn bộ dạng kiêu căng không coi ai ra gì của hắn, Lạc Tiểu Liên như cái ấm nước sôi sùng sục, xì khói trên đầu.

Tên cà chón! Mình chúa ghét mấy đứa kiêu căng, ngạo mạn. Nhưng mà... có nội ứng ở trường Tinh Hoa kể ra cũng hay đấy. Nếu sau này mình phát hiện hắn là gián điệp, lúc đó mình xuất chiêu phản gián cũng chưa muộn, cho hắn chết không kịp ngáp. Khà khà khà!

“Được!” Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên bỗng nở nụ cười ma mãnh, rồi gật đầu như bô củi, “Cảm ơn cậu đã tình nguyện giúp tôi. Để trả ơn, mỗi tuần tôi tặng cậu một gói bánh quy hình thỏ.”

“Bánh quy hình thỏ là cái gì vậy?” Tên con trai hơi nheo mắt, dường như tìm thấy thứ mà hắn hứng thú.

“Thì là bánh quy tôi tự làm chứ là cái gì nữa!” Lạc Tiểu Liên hơi cúi người, đưa ngón trỏ đặt trước miệng, mỉm cười nháy mắt với tên con trai kia, “Mùi vị thơm ngon miễn chê. Đảm bảo cậu ăn rồi lại muốn ăn nữa!”

“Được! Giao kèo vậy đi!” Hắn ngơ ngác, nhìn về phía mặt trời, sau đó khẽ vươn vai, rồi quay lại đập vào vai Tiểu Liên, “Tôi cũng phải thể hiện chút thành ý chứ nhỉ? Thế này đi, năm giờ chiều hôm Trung Thu, tức chủ nhật tuần này, cô đứng ở Lam Trường đợi tôi. Tôi sẽ dẫn cô tới một nơi hay ho lắm!”

“Nơi hay ho?... Ở đâu thế?...” Tiểu Liên ngậy người nhìn hắ n.

“Nơi này chỉ một mình tôi biế t thôi.” Hắ n bỗng gio tay ra túm lắ y cổ áo Lạc Tiểu Liên, rô i ghé sát miệng vào tai cô, sau đó mím cười ra vẻ thắ n bí đắ p, “Chắ ng nhẽ cô không muố n xem hòn đá ngắ ng chân to nhắ t trên đườ ng chinh phục đĩ ng cao của cô là Giang Sóc Lưu trông như thế nào à?”

“Hả?... Đá ngắ ng chân?... Giang Sóc Lưu ư? Nghe đượ c đắ y!” Lúc Lạc Tiểu Liên vỗ tay tán thườ ng cách so sánh rắ t có hò n ắ y thì một luồ ng khí ắ m áp có mùi thơm thoang thoắ ng độ t nhiên ve vắ n bên tai, khiế n cô thắ y mạch máu của mình như chảy ngược lại.

Thắ ng cha chề t bắ m! Sao lại giớ trò mơn trón thế chứ? Hay hắ n là kẻ biế n thắ i?

“Trung Thu trắng tròn, không gặp không về ! Nhớ ắ n mặc đẹ p một chút!” Hắ n đứ ng nhỏ m dậy khỏi thắ m cỏ, phủ những lá cỏ vương trên người xuồ ng, sau đó quay người chuẩn bị rời đi. Nhưng vừa mới bước đượ c hai bước, hắ n bỗng đứ ng khựng lại, quay đầ u đắ m đầ u i nhìn Tiểu Liên rô i cười rõ gian manh.

“À! Đứ ng rô i!”

“Cậ u... cậ u đĩ ng... đĩ ng làm gì?”

“Hơ hơ hơ!” Tay hắ n đứ t trong túi quầ n, cười càng lúc càng gian, chắ ng nói chắ ng rắ ng mà chỉ tiế n thắ ng về chỗ Lạc Tiểu Liên đắ ng đứ ng thờ người ra.

“Này!... Này! Cậ u muố n làm gì? Đứ ng lại gắ n đầ y! Có gì đứ ng đắ y rô i nói! Cậ u nghe rõ chưa?” Thắ y hắ n ta tiế n lại gắ n mình, Lạc Tiểu Liên hơi cắ ng thắ ng, bắ t giắ c lủ i xuồ ng liên tục.

Lạc Tiểu Liên chưa nói dứt câu thì hắ n đã dang tay ra, nắ m chặt lắ y cổ tay cô. Tiểu Liên còn chưa kịp vùng vẫy thì thắ y cả người mình đã lao về` phía trước theo quán tính, rô` i nắ m gọn trong vòng tay hắ n.

“Ô` i!”

Bẹp!

Khi Tiểu Liên nghĩ rắ ng mình gặp phải tên lưu manh khoác vớ ngoài quý tộc, thì bỗng một lực rắ t mạnh giữ cho người Tiểu Liên đứng vững. Tiế` p đó, cô thắ y trán mình lạnh lạnh, hơi đau ê ảm.

“Í? Sao... sao vậy nhi?...”

Lạc Tiểu Liên thắ p thỏm trong lòng, mở tròn mắ t ngạc nhiên, sau đó giơ tay lên sờ trán, phát hiện không biế` t từ lúc nào đã bị dán lên một miế` ng băng cá nhân.

“Tiểu Liên à, lúc nắ y ngắ, trán cô bị thương nè! Nhưng dán miế` ng băng này vào sẽ ôn cả thôi!” Hắ n gật gù ngắ m “kiệt tác” của mình, rô` i hài lòng vồ vồ đầ u cô, sau đó mỉm cười rạng rỡ, “Không lo cho bản thân thì sao thắ ng nổi Giang Sóc Lưu?”

“Không mượn cậu phải lo!” Thắ y mình bị chòng gheo, mặt Lạc Tiểu Liên đỏ gay, trừng mắ t với tên con trai kia.

Thắ ng cha biế` n thái này khó hiểu thật! Chẳng lẽ hắ n đố` i với nữ sinh nào cũng tùy tiện thế` ?

Lạc Tiểu Liên vội chuyển chủ đề` nói chuyện để` chữa ngượng.

“À, mà cậu tên gì? Lúc nắ y tôi quên không hỏi.”

“Tôi à?” Tay vẫn đút túi quần, hắ n nghiêng đầu cười bí hiểm, “Ngoan ngoan về đi rồi sẽ biết!”

“Ừa? Về ư?...”

“...”

Hắ n không trả lời mà chỉ quay người uể oải xoa xoa tay, rồi đi thẳng ra chỗ tường xám. Dáng người cao cao đó nhảy vút qua tường giống như một ngọn gió vô hình, biến mất hút khỏi tầm mắt của Tiểu Liên trong tích tắc.

Về rồi sẽ biết?... Chẳng hiểu hắ n đang nghĩ cái quái gì nữa. Có điều đây là lần đầu tiên mình gặp phải tên biến thái như vậy...

“Hi hi hi hi! Tụi bay coi kìa! Con nhỏ đó bị làm sao vậy?”

“Chắc lúc tỏ tình bị người ta chơi xỏ rồi. Ôi, cười chết mất! Ha ha ha ha...”

Mặt trời vội vàng thu những ánh sáng còn sót lại, bầu trời biến thành màu hổ phách.

Lạc Tiểu Liên kẹp cuốn từ điển ở nách, đi từ chỗ cứ địa bí mật về trường. Cô vội vàng chạy về phía khu giảng đường, vì sắp bắt đầu giờ tự học buổi chiều.

Lạ thật! Trên đường đi, mọi người cứ chỉ trỏ mình, lại còn bịt miệng cười khúc khích nữa chứ.

Chắc... Hôm nay mọi người làm sao vậy? Sao lại nhìn mình như nhìn người ngoài hành tinh thế kia? Chết thật, có gì đó không ổn...

Lạc Tiểu Liên vừa trầm ngâm suy tư, vừa rảo bước nhanh về phía trước. Chưa tới cửa lớp học thì cô đã nhìn thấy Trương Hình

Như đang cúi đầu, sai bước nhanh về phía cô.

“Á! Hình Như!” Mắt Tiểu Liên bỗng sáng quắc như đèn pha, bước gập gáp về phía Trương Hình Như, rồi gọi to tên cô bạn lớp trưởng.

“O! Tiểu... Tiểu Liên, cậu.... cậu...”

“Hả? Gì vậy?” Nhìn thầy Trương Hình Như kinh ngạc ra mặt, Tiểu Liên sốt ruột gặng hỏi.

“Tiểu Liên!...” Trương Hình Như nhìn đám bạn đang che miệng cười, hốt hoảng kéo tay Lạc Tiểu Liên sang một bên, sau đó lôi cái gương tròn trong túi ra, đưa cho Tiểu Liên soi.

Tiểu Liên ngỡ ngác soi mặt mình trong gương.

Thầy trong gương là một cô gái đang ghệt mặt ra, trán dán một miếng băng cá nhân. Trên đó viết một dòng chữ bằng bút máy màu đen:

Thời Tuân - mobile: 1395656XXXX!

“Thời! Tuân!” Lạc Tiểu Liên nghiến răng như máy mài nhôm, hai chữ đó lọt qua kẽ răng. Tay cô nắm chặt thành nắm đấm, toàn thân phát ra khí nóng đậm đặc như khí thải công nghiệp.

Đúng lúc này cô thầy có luồng khí lạnh toát chiếu thẳng vào lưng mình. Lạc Tiểu Liên phát hiện ra trong gương còn có một khuôn mặt vô cảm, đôi mắt trong như pha lê đang lạng lẽ nhìn mình không chớp.

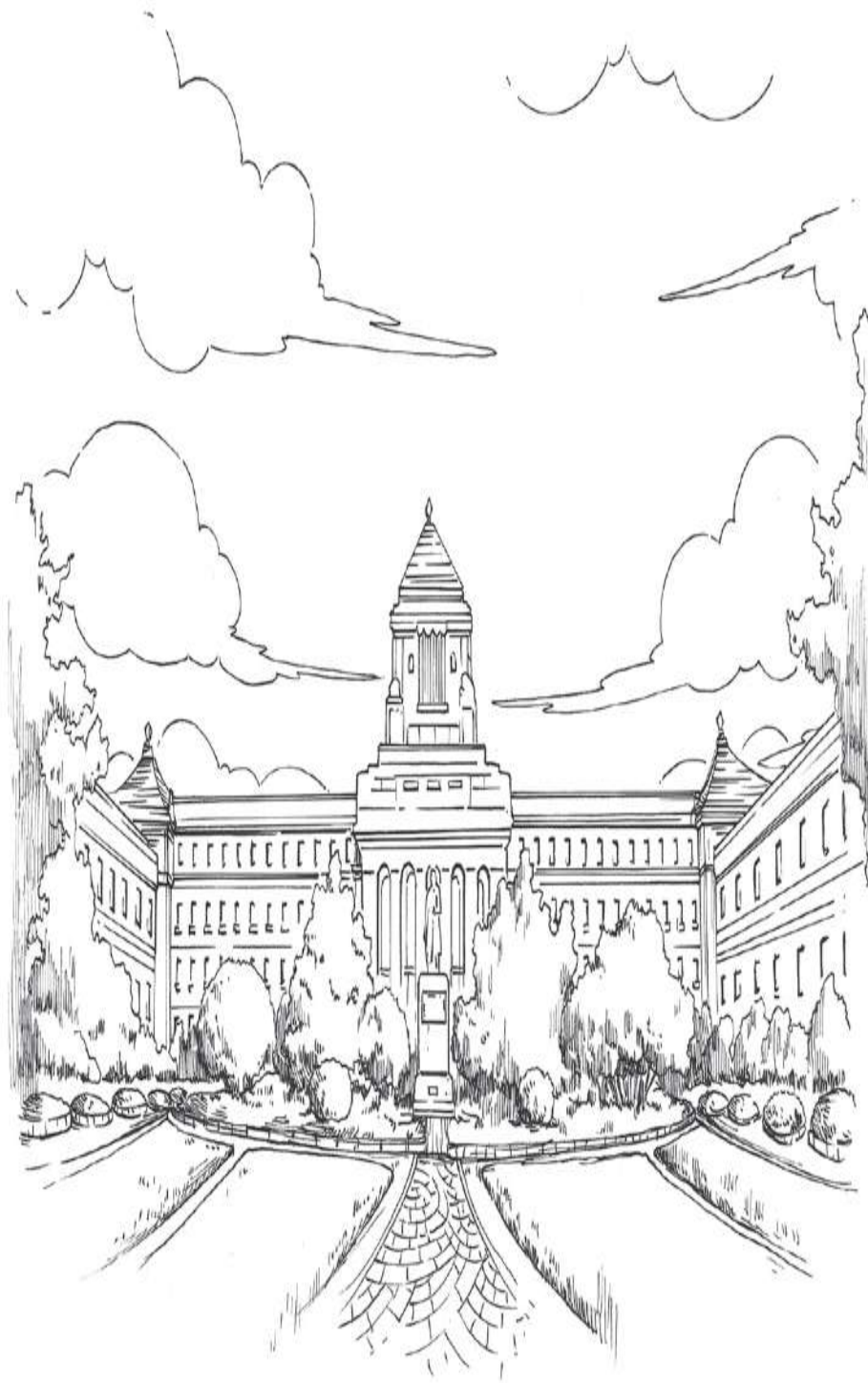
Dường như ý thức được điều gì đó, Lạc Tiểu Liên quay người lại, thầy Thẩm Tuyết Trì đứng cách mình không xa, nhìn cô với ánh mắt khinh thường.

Binh!

Một tảng đá vô hình từ trên trời rớt xuống, đập trúng đầu Lạc Tiểu Liên. Đầu óc cô quay cuồng.

Sao lại là con nhỏ đó? Lần nào mình cũng bị bẽ mặt trước nó. Ánh mắt nó nhìn mình ban nãy như nhìn một con kiến.

Ôi, tức chết mất!

(1) Trích nguồn từ báo điện tử Vietnamnet ra ngày 4-5-2003.

(1) Trích nguồn trên báo điện tử Vietbao.vn ra ngày 5-7-2004

(*) Mẹ Teresa là nữ tu sỹ nổi tiếng thế giới vì những việc từ thiện bà làm cho người nghèo.

(*) Theo Hải Hiền (VNN)

Nhà văn, học giả Nhật (1862-1913), tác giả cuốn Trà thư (The book of Tea) viết bằng tiếng Anh xuất bản lần đầu năm 1906 tại Mỹ.

Mùng mười Tết năm Quý Dậu trùng hợp với ngày 4 tháng hai năm 1933.

Bản dịch của Ngô Tất Tố.

Hợp tác giữa Quốc dân đảng và Đảng Cộng sản Trung Quốc.

Tình hữu nghị Việt - Trung muôn đời xanh tươi (BT).

Vùng Giang Nam: Chỉ vùng đất rộng lớn phía Nam Trung Hoa, từ sông Trường Giang đổ xuống.

Quân Giải phóng Trung Quốc cuối những năm 1940 được phiên chế thành bốn Phương diện quân do bốn vị nguyên soái chỉ huy.

Tái chéng phiên âm tiếng Trung Quốc: Tạm biệt.

Quá quan này khúc Chiêu Quân Nửa phần luyện chúa nửa phần tư gia (Kiều - Nguyễn Du).

Một tên gọi khác chỉ Indonesia (B.T).

Tức Nhật Bản (B.T). .sup

Truyện ngắn Khổng Ất Kỷ, bản dịch của Trương Chính.

Truyện ngắn Trong quán rượu, bản dịch của Giản Chi.

Đặng Thai Mai, Trên đường học tập và nghiên cứu, 1961.

Đất Giang Nam: Chỉ cả miền đất phía Nam sông Dương Tử.

Câu thơ Đường: Giang phong ngư hỏa đối sầu miên. (Nguyên văn: Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên. Giang phong ngư hỏa đối sầu miên. Cô Tô thành ngoại Hàn San tự. Dạ bán chung thanh đảo khách thuyền) trong bài Phong kiều dạ bạc của Trương Kế (B.T).

Bản dịch của Nam Trân.

Bản dịch của Khương Hữu Dụng.

Khoảng 3,5 đô la Mỹ.

(1) Khoảng thời gian 1127-1279

(2) Ba danh hiệu cao nhất của học vị tiến sĩ ngày xưa, bao gồm trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa.

(1) Yehudi Menuhin (1916 -1999), người Do Thái , một trong những nghệ sĩ violin vĩ đại nhất thế kỉ 20.

(2) Tên một tác phẩm khác của Grilne Ya.

(3) Tên tiếng Việt là Cuốn theo chiều gió, một tiểu thuyết tình cảm nổi tiếng thế giới của nữ văn sĩ Mĩ Margaret Mitchell (1900 - 1949).

(4) Cách tính điểm trong bóng rổ: Cú ném trong vòng 3 điểm được tính 2 điểm; Cú ném ngoài vòng 3 điểm được tính 3 điểm.

1) Vùng đất rộng lớn gần như nằm trọn trong nước Nga, khí hậu rất lạnh.

(1) Nghĩa là lên núi.

2) Vương Duy (701- 761): Nhà thơ, họa sĩ, nhà viết thư pháp và một chính khách nổi tiếng đời Đường (Trung Quốc).

Mark Twain: nhà báo và nhà văn Mỹ (1835-1910)

Trận đánh diễn ra ngày 21 tháng bảy năm 1798. Hai hôm sau, quân Napoléon tiến vào thủ đô Cairo của Ai Cập. Lịch sử quân sự Pháp gọi là Trận kim tự tháp (La bataille des Pyramides).

Tương truyền chính Napoléon đã cho nã đại bác phá vỡ mặt tượng nhân sư. Vì mối quan hệ đang tốt đẹp giữa ba nước bạn bè, kị giả vờ quên chi tiết ấy, không tiện kể ra đây.

Theo tin của hãng thông tấn Mĩ AP, cụ Gregorio Furentes đã qua đời tại La Habana sáng 13-01-2002, thọ 104 tuổi. (TG).

Một loại cây keo. Còn có tên là cây dạ hợp.

Nữ thần Artemis trong thần thoại Hi Lạp

Còn có tên cỏ linh lăng, các nhà nông ta quen gọi cỏ mêdi.

Yordan Yovkov (1880-1937). Phan Quang dịch. Nxb Văn học, H.1962.

Đã dịch ra tiếng Việt và tái bản nhiều lần

Franz Liszt (1811-1886), nhạc sĩ thiên tài Hungari. Ông lấy cảm hứng chủ yếu từ dân ca Hung để sáng tạo nên những tác phẩm tuyệt vời. Các nhà viết lịch sử âm nhạc nhận định: ông là người mở đường cho nhiều nhạc sĩ bậc thầy thế giới thuộc thế hệ sau như Wagner, Strauss, Prokofiev, Debussy, Ravel, Stravinsky...

(1) Nhân vật trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng của tác giả Tào Tuyết Cần.

1. Kobe Bryant là ngôi sao bóng rổ người Mỹ, hiện đang chơi cho đội Los Angeles Lakers và được công nhận là cầu thủ bóng rổ xuất sắc nhất hiện nay.

2. Corbin Bleu là diễn viên, ca sĩ, người mẫu, vũ công người Mỹ với mái tóc xù đặc biệt. Anh nổi tiếng với vai Chad Danforth trong phim High School Musical 1, 2.

3. Debut là một thuật ngữ trong âm nhạc, ý chỉ lần đầu một ca sĩ/ nhóm nhạc xuất hiện/ biểu diễn trước công chúng.

4. Tên gọi Emo bắt nguồn từ “Emotion” là một trào lưu sống dựa theo cảm xúc. Biểu hiện của trào lưu văn hóa Emo là “tôn thờ” cảm xúc chán nản, buồn rầu, rất dễ bị tổn thương của một số người thuộc lớp trẻ hiện nay

5. Valentino Rossi (16/2/1979) là tay đua xe mô tô chuyên nghiệp người Italy với biệt danh là “The Doctor”. Anh đang giữ kỷ lục 9 lần vô địch giải đấu Motor Grand Prix thế giới.

(1) Một nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc.

(1) Chỉ người con gái không có âm đạo hoặc bộ phận sinh dục không bình thường.

(1) Ngôi sao cô đơn.

1\ . Tứ đại danh tác: Bốn tác phẩm nổi tiếng

2\ . Sở Lưu Hương là một nhân vật chính trong tác phẩm kiếm hiệp của Cổ Long. Là người đẹp trai, phong lưu, thích mạo hiểm, có tài trộm cắp, trọng tính nghĩa, coi trọng công lý, thích xen vào chuyện thiên hạ, hay ra tay can thiệp vào những việc bất công, nên lúc nào cũng được người khác

3\ . Đoàn Dự là vị vua thứ 16 của Vương quốc Đại Lý từ năm 1108 đến 1147. Đây cũng là một trong ba nhân vật nam chính trong tiểu thuyết Thiên long bát bộ của Kim Dung, là vương tử nước Đại Lý, dáng vẻ thư sinh, sùng đạo Phật, ghét bạo lực, thẳng thắn, nhiều khi hơi gàn...

1\ . Câu này bắt nguồn từ điển tích Khương Thái Công dùng lưỡi câu thẳng và không có mồi để câu cá, con cá nào cắn câu là tự muốn là tự muốn mắc câu. Thường hay dùng để ví về người vốn biết là cạm bẫy, nhưng vẫn cứ đâm đầu vào

2\ Tên một nhân vật trong tiểu thuyết Chúc phúc của Lỗ Tấn.

1\ Phòng Huyền Linh: (579 - 648) làm chức quan Tư mã, Tế tướng và Tế phụ dưới triều vua Đường Thái Tông. Ông còn được gọi là Lương Văn Chiêu Công. Ông là chủ biên của Tấn thư - một trong hai mươi tư bộ chính sử Trung Hoa.

2\ Trình Giảo Kim: một võ tướng của Trung Quốc. Khi đánh trận chỉ đánh được ba búa một, nếu địch không thua sẽ chạy, sau đó quay lại đánh ba búa nữa, cho nên về sau, nhân vật này được dùng để chỉ những kẻ nửa đường nhảy ra phá bình chuyện của người khác.

1\ Bát đồng: tên một quân mạt chược

2\ Nhất vạn: Tên một quân mạt chược Vào lúc này, bà mỗi trên chiến trường đang nghiền ngẫm dãy bài được xếp nghiêm chỉnh của mình, suy nghĩ xem nên đánh quân gì.

1\ Lotia: bắt nguồn từ một cuốn tiểu thuyết của Mỹ, sau này được phát triển thành một loại văn hóa hóa ở Nhật Bản. Là từ để chỉ các bé gái.

1\ Hỏa nhãn kim tinh: Đôi mắt của Tôn Ngộ Không trong Tây du ký.

1\ Tân Bạch nương tử truyền kỳ là bộ phim chuyển thể từ một trong bốn truyền thuyết dân gian nổi tiếng nhất của Trung Quốc – Truyền thuyết Bạch Xà. Bộ phim được sản xuất năm 1992 và được coi là phiên bản hay nhất trong các bộ phim chuyển thể từ Truyền thuyết Bạch Xà.

1\ Shota: một từ có nguồn gốc tiếng Nhật, chỉ vẻ mặt đáng yêu, dễ thương của một bé trai.

1\ Tiền Chung Thư (1910 – 1998): nhà văn, nhà nghiên cứu văn học, nhà phiên dịch của Trung Quốc.

1\ ED: viết tắt của Erectile dysfunction, là bệnh liệt dương ở nam giới.

1\ Tên một tác phẩm khác của Mèo Lười Ngủ Ngày.

1\ Ý giống câu “Kỳ đà cảm mũi” trong tiếng Việt

1\ Bát tự: (giờ, ngày, tháng, năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung Quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can và Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám chữ. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một

người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tữ thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tữ”.

1\.. Đêm nay là đêm nào đây?/ Mà gặp được chàng, chàng ơi/ Chàng ơi, ơi
hỡi chàng ơi / Gặp chàng thiếp phải làm sao bây giờ?

2\.. Trong tiếng Trung, phát âm chữ Hạ Hà Tịch là “Xia he xi”, phát âm chữ Hạ Hạ Hỉ cũng là “Xia he xi”, chỉ khác nhau về thanh điệu. Vì vậy, nhân vật Tiểu Mộc đã đọc tên Hạ Hà Tịch thành Hạ Hạ Hỉ.

(1) Nguyên gốc: Greaser, chỉ những thanh niên theo trào lưu để tóc dài vuốt keo dầu, đi mô tô và tụ tập thành băng nhóm trong những năm 1950, đầu 1960. Ở đây chúng tôi dịch là Mờ.

(2) Will Rogers (1879-1935): Diễn viên hài người Mỹ.

(3) Tiểu thuyết của Charles Dickens.

(6) Phim truyền hình những năm 1960 nói về vị luật sư cùng tên.

(7) Tiểu thuyết của Harold Robbins.

(4) Barrel race: cuộc đua tài thường dành cho nữ, trong đó người đua phải cưỡi ngựa chạy theo đường chữ chi quanh ba cái thùng trong thời gian nhanh nhất.

(5) Hank Williams (1925-1953): ca sĩ và là nhà sáng tác nhạc đồng quê người Mỹ.

(1) Ngày 12-7-1890.

(1) Tương tự Croisades, các cuộc Thập tữ chinh dữ dội ở châu Âu thời trung cổ.

(2) Institut de France, thành lập năm 1795, bao gồm năm viện, trong đó có Viện Hàn lâm Văn học Pháp.

(1) Việc câu cá hồi sông Seine đã bị tòa thị chính Paris ra lệnh cấm ngay sau đó (PQ).

(2) Theo tư liệu của Viện quốc gia nghiên cứu Nông lâm ngư nghiệp Pháp.

(1) Victor Hugo, Nhà xuất bản Hàn lâm Perrin, Paris 1884, tr.1010.

(1) Một loại cải dầu.

(1) Sau cuộc tuyển cử, chức Thị trưởng Paris đã chuyển sang tay người thuộc phái tả (TG).

(1) Đại hội Vienne ra tuyên bố coi Napoléon là “kẻ thù của nhân loại”.

(2) Ý mấy vần thơ rất nổi tiếng của nhà thơ Guillaume Apollinaire (1880-1918).

(1) Nu integral (tiếng Pháp): Lỗ thể hoàn toàn. Live show (tiếng Anh): Trình diễn sống.

(2) Couple sur scene (tiếng Pháp): Đôi nam nữ trên sân khấu.

(3) Charles Maurice de Talleyrand, chính khách Pháp (1754-1838)

(1) Đầu đề bản dịch tiếng Pháp. Nguyên tác tiếng Anh là A Moveable Feast.

(2) Đúng tên là gỗ acajou, một loại gỗ gốc Braxin.

(3) Một nhà văn nổi tiếng, nguyên Bộ trưởng Văn hóa của tướng De Gaulle.

(4) Theo thời giá hè 2007, mỗi suất ăn theo thực đơn đặt sẵn ở đây khoảng 38 ơ rô. (PQ.)

(1) Hãng Royal Caribbean Cruise Lines, liên doanh giữa Anh và Na Uy, hiện đứng thứ hai trên thế giới (chỉ sau hãng Carnival của Hoa Kỳ) với đội tàu du lịch thượng hạng gồm hai mươi hai chiếc, không kể bảy chiếc đang đặt đóng), năm vừa qua chuyên chở hơn hai triệu khách, doanh số ba tỉ đô la Mỹ.

(1) Dẫn theo nhà sử học E. Tarlé. Theo tư liệu tại bảo tàng thì số chết tại trận khoảng hai mươi ngàn người.

1. Nguyệt Loan có nghĩa là “trăng khuyết”, Tần Quảng Phong trên Tiêu Tinh Dã nên mới nói vậy (BTV).

1. Phan An (247 - 300) nhà văn, nhà thơ thời Tây Tấn (256 - 316) nổi tiếng là một người đẹp trai trong lịch sử Trung Hoa (BTV).

2. Thế thuyết tân ngữ là một tập tiểu thuyết bút kí của Lưu Nghĩa Khánh (403 - 444), người Nam Tống ghi chép lại lời nói và những giai thoại trong tầng lớp quý tộc từ cuối thời Hán đến thời Đông Tấn Dung chỉ thiên là chương mười bốn của Thế thuyết tân ngữ, kể ba mươi chín câu chuyện bình luận về tướng mạo, thái độ, cử chỉ của nhiều nhân vật lịch sử nổi tiếng (BTV).

3. Câu này nguyên văn trong Hán thư là 'Tần thất kỳ lộc, thiên hạ cộng trục chi' (Nhà Tần để mất con hươu, thiên hạ tranh đuổi nó). Ý nói là nhà Tần

để mất thiên hạ, anh hùng khắp nơi tranh đoạt. Ở đây Lâm Nguyệt Loan muốn nói các cô gái ai cũng ngưỡng mộ và muốn có được Minh Nhật Lăng (BTV).

4. Hậu Nghệ là nhân vật trong thần thoại Trung Hoa, người đã bắn hạ chín mặt trời để đem lại yên bình cho nhân gian (BTV).

5. Nguyên tác 'Đông thị thiên nhai lưu', một câu trong 'Tỳ bà hành' của Bạch Cư Dị (BTV).

6. Vương Xương Linh (690 - 765) nhà thơ nổi tiếng đời Đường. Nguyên tác là: Lạc Dương thân hữu như tương vấn, Nhất phiến băng tâm tại Ngọc Hồ
Dịch nghĩa: Nếu bạn bè ở Lạc Dương hỏi về tôi, Hãy nói với họ rằng lòng tôi vẫn thuần khiết như băng trong chiếc bình bằng ngọc (BTV).

7. Hàn Dũ (768 - 824) nhà thơ, nhà tư tưởng đời Đường Nguyên tác: Tỳ phù hám đại thụ, Khả tiểu bất tự lượng
Dịch nghĩa: Muốn làm đổ cây to, con kiến đúng là không biết lượng sức mình (BTV).

8. Lý Bạch (701 -762) thi nhân nổi tiếng đời Đường, được phong là Thi tiên, các tác phẩm nổi tiếng như Tương tiến tửu, Hành lộ nan, Tĩnh dạ tư... Nguyên tác: Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điều sức
Dịch nghĩa: Đóa hoa phù dung nở trên mặt nước, Điểm to cho cảnh sắc thiên nhiên (BTV).

9. Tả Trung Nghị Công (1575 - 1626) tên thật là Tả Quang Đẩu, quan ngự sử cuối đời Minh. Ông là một vị quan nổi tiếng trung nghĩa, tác phẩm tiêu biểu là tuyển tập thơ văn Tả Trung Nghị Công tập. Còn Tả Lãnh Thiên là một nhân vật tiểu thuyết Tiểu ngạo giang hồ của Kim Dung (BTV).

10. Trong tiếng Trung: Hán Việt: Tử khứ. Nghĩa: Chết, mất; Khử tử. Nghĩa: Chết đi. Tiêu Tinh đã viết ngược hai từ này (BTV).

11. Câu thơ “Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão” có xuất xứ từ bài “Kim Đồng tiên nhân tử hán ca” của Lý Hạ (Đời Đường), hay trong bài “Giản tự Mộc Lan hoa” của Âu Dương Tu (đời Tống), sau được Mao Trạch Đông dùng lại trong bài “Nhân dân giải phóng quan chiếm lĩnh Nam Kinh”. Câu sau cần điền là “Nhân gian chính đạo thi thương tang”. Dịch nghĩa cả hai câu là: Nếu như ông trời mà có tình cảm thì cũng cảm thấy bi thương mà già đi; Chính đạo ở chốn nhân gian thực như bãi bể nương dâu. Còn câu

của Tiêu Tinh Dã nghĩa là: Người không phong lưu, uống phí tuổi xuân (BTV).

12. Hồng Nham (Nham thạch đỏ) là cuốn tiểu thuyết về cách mạng xuất bản năm 1962 của hai nhà văn Dương Ích Ngôn và La Quảng Bân, được đưa vào sách giáo khoa bậc trung học phổ thông Trung Quốc (BTV).

13. Tác giả viết là Tinh Túc lão quái trong “Tiểu ngạo giang hồ” của Kim Dung nhưng thực chất nhân vật này lại xuất hiện trong bộ “Thiên Long bát bộ” (BTV).

14. Tứ khố toàn thư: là bộ sách lớn nhất trong lịch sử phong kiến Trung Quốc, do vua Càn Long nhà Thanh tổ chức biên soạn. Từ “khốc” (lạnh) và từ “khố” phát âm giống nhau (ku) nên nói “tứ khố toàn thư” được hiểu theo nghĩa “tứ khốc toàn thư” ý chỉ vô cùng lạnh lùng (BTV).

15. Khổng tước đông nam phi là bài thơ đầu tiên trong lịch sử văn học Trung Quốc kể về một cuộc hôn nhân đầy bi kịch. Đây là một tác phẩm dân gian thời Đông Hán (BTV).

1. Một loại giấy sản xuất ở phủ Tuyên Châu (nay là Tuyên Thành, An Huy, Trung Quốc) chuyên dùng viết chữ và vẽ (BTV).

1. Ý nói cả hôn và mùa đều giỏi, tiếng Hán khi đọc lên gần giống với “văn võ song toàn” (BTV).

2. Thiên giải nhân ý: Hiểu rõ lòng người, tâm ý của người khác. Thiện giải nhân ý: Giỏi trong việc cởi quần áo của người khác. Hai từ này trong tiếng Hán phát âm gần giống nhau, chơi chữ “ý” và “y” (BTV).

3. Hồi bảy mươi tư trong tác phẩm Hồng lâu mộng của tác giả Tào Tuyết Cần nghĩa là: “Thề giữa đóa nghiêm, rào lấp phủ Ninh Quốc” (BTV).

4. Giai đoạn Nam, Bắc triều (420 - 589) tiếp theo là giai đoạn Thập lục quốc và trước nhà Tùy trong lịch sử Trung Quốc, là thời đại của nội chiến và chia rẽ. Nhà Lương (502 - 557) thuộc Nam triều (BTV).

5. Chất địa kiên ngạnh ý nói tính chất của đá này vô cùng cứng rắn (BTV).

1. Vì Nguyên Thần Dạ gọi Lâm Nguyệt Loan là “em Lâm”, đây lại là Giả Bảo Ngọc gọi Lâm Đại Ngọc trong Hồng lâu mộng nên Hứa Bảo Nhi trêu cậu là Bảo nhị gia (BTV).

2. Tần Thao Ngọc: nhà thơ thời Văn Đường. Bài thơ “Bần nữ” (con gái nhà nghèo) là bài thơ rất nổi tiếng của Tần Thao Ngọc, Nguyên Thần Dạ và Lâm Nguyệt Loan vận dụng những ý thơ trong bài thơ này để đối đáp với nhau (BTV).

3. Một con chim bay vào rừng trấn áp được tiếng kêu của trăm con khác (BTV).

4. Hai câu thơ trong bài Sinh tra tử của từ nhân Ngư Hy Tế thời Văn Đường. Nghĩa là “Nhớ chiếc váy màu xanh, nhìn cỏ cây xanh mướt nơi nơi mà thương xót” (BTV).

1. Đây là bài thơ Thái Cát trong phần Vương Phong, Kinh Thi. Bài thơ là lời tưởng nhớ tình nhân tha thiết (BTV).

2. Phan An tên thật là Phan Nhạc (247 - 300), tự là An Nhân, là nhà văn nổi tiếng thời Tây Tấn. Hạ Hầu Trạ (243 -291) tự là Hiếu Nhược, nhà văn, nhà kinh học thời Tây Tấn. Cả hai người đều nổi tiếng vì văn tài và dung mạo tuấn tú (BTV).

1. Một chiếc cốc và một đời trong tiếng Trung Quốc phát âm giống nhau: yi bei zi (BTV).

(1) Hội đồng Chung khảo gồm có: Nhà văn Hồ Anh Thái, chủ tịch Hội đồng Chung khảo, Ông Nguyễn Huy Thắng, phó giám đốc Nhà xuất bản Kim Đồng, Bà Lê Thị Dắt, giám đốc Dự án Hỗ trợ sáng tác cho thiếu nhi Việt Nam - Đan Mạch, Nhà văn Lê Phương Liên, Nhà xuất bản Kim Đồng, Nhà văn Phan Triều Hải

Trích 'Con yêu mẹ', thơ Xuân Quỳnh

Table of Contents

[BÍ MẬT TÌNH YÊU PHỔ ANGEL](#)

[Gỉrlne Ya - Quách Ni, đóa hoa bé nhỏ mọc trên vách đá](#)

[GIẤY THÔNG BÁO NHẬP HỌC](#)